அத்தியாயம் 118

ஏழைப் பெண் கொண்டு வந்த நைவேத்தியம்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பக்தையான ஒரு ஏழை பிரமணப் பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்காக நைவேத்தியம் செய்து கொண்டு வந்திருந்தாள். அவள் பரம ஏழையாக இருந்தமையால் அவளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு அருகில் செல்லக் கூட எவரும் அனுமதிக்கவில்லை. அவள் தூரத்தில் அமர்ந்துகொண்டு, **"என் நைவேத்தியத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமி வாய் நிறைய உண்பாரா?"** என்று எண்ணியவாறு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் மனதிற்குள் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்த அதே சமயத்தில், **"அந்த பிராமணப் பெண்ணின் நைவேத்தியத்தை தடுப்பது யார்?"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பலமாக கூச்சலிட்டார். **"ஏய்! உள்ளே வா!"** என்று தன் கையால் சைகை செய்து அவளை அழைத்தார். அந்தப் பெண் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை நோக்கி ஓடினாள்.

சர்வ வியாபியான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவளை ஆசீர்வதித்துவிட்டு, **"உன் மகன் மிகவும் குறும்புக்காரன்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அவள் ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்தாள். அங்கிருந்தவர்கள் எவருக்கும் எதுவுமே புரியவில்லை. அந்த பெண்ணிடம் விசாரித்தபோது, **"நான் எவ்வளவோ துறவிகளை சந்தித்திருக்கிறேன், ஆனால் எவருமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் போல் நடந்து கொண்டதில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆசீர்வாதத்தினால் நான் முழு மனநிறைவு பெற்றேன். நாற்பத்தி ஐந்து வயதாகியும் குழந்தை இல்லாத என்னை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு ஆசீர்வதித்துள்ளார்"** என்று கூறினாள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய முழு ஆசீர்வாதத்தினால் அவளுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நினைக்கும் போதெல்லாம் ஆனந்தக்கண்ணீர் வடிப்பாள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்மர்த்ருகாமி, பக்தர்களின் மீது அதீத கருணை, அன்பு நிறைந்தவர். அவர் அந்த பெண்ணுடைய ஆசையை நிறைவேற்றியது மட்டுமல்லாமல், அவள் எந்தவித பிரார்த்தனையும் செய்யாமலேயே

அவளுடைய தேவையை நிறைவேற்றி வைப்பதில் அவருக்கு நிகர் வேறெவரும் கிடையாது என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு அழுத்தமாக வலியுறுத்தும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 119

விநாயக் வாசுதேவ ராவ்

மும்பையைச் சேர்ந்த விநாயக் வாசுதேவ ராவ் படித்த நல்ல உயர்ந்த பதவியில் இருக்கும் ஒரு சர்க்கார் அதிகாரி. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக அவர் முதன்முறையாக அக்கல்கோட் செல்ல திட்டமிட்டபோது அவருடைய நண்பர்கள் மற்றும் குடும்பத்தினரும் அவருடன் வர விரும்புவதாக கூறினர். சுமார் 200 நபர்களுடன் அவர் கடப்காவ் ரயில் நிலையத்தில் வந்திறங்கினார். அவர்கள் வரப்போகும் செய்தி முன்பே அரண்மனைக்கு தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டதால், அவர்களை வரவேற்க யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் சில அதிகாரிகள் கடப்காவ் ரயில் நிலையத்தில் காத்திருந்தனர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ், **“எனக்கும் ஒரு குதிரை கொடு, நானும் செல்கிறேன்”** என்று கூறினார். உடனே மஹாராஜா ஒரு பல்லக்கை அனுப்பிவைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு கடப்காவ் கிளம்பினார். பாதி தூரம் இருக்கும் நிலையில், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே தன்னை எதிர்கொண்டு அழைக்க வருவதை அறிந்து கொண்ட விநாயக்ராவும் அவர் குடும்பத்தினரும் வண்டியை விட்டு இறங்கி, நடந்தே சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தனர். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு தன் கண்ணீரால் பாதங்களுக்கு அபிஷேகம் செய்தார். உடனே மகராஜ், **“வா போகலாம், வண்டி கிளம்பட்டும்”** என்று கூறியவுடன் ரயில் கிளம்பியது. ரயிலில் இருந்த மற்றவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அக்கல்கோட்டில் தரிசனம் செய்தனர்.

விநாயக் காகா நான்கு நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு பின்னர் கிளம்புவதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி கேட்டு சென்ற போது,

"சீக்கிரம், விரைவாக கிளம்பு" என்று பதைபதைப்புடன் கூறினார். அங்கிருந்தவர்கள் எவருக்கும் அதன் பொருள் விளங்கவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆணைப்படி விநாயக்ராவ் விரைவாக கடப்காவ் ரயில் நிலையத்தைச் சென்றடைந்தார். அவருடன் வந்திருந்தவர்களில் சிலர் அவருக்கு முன்னராகவே ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்றிருந்தனர். சில குழந்தைகள் யானையின் அம்பாரியில் அமர்ந்து சவாரி செய்து வந்திருந்தனர்.

ரயில் வசதி என்பது அப்போதுதான் புதிதாக உபயோகத்தில் வந்திருந்தது. ரயிலின் விசில் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் யானைக்கு பயம் ஏற்பட்டு, தன் தும்பிக்கையை உயர்த்திக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடத்தொடங்கியது. விநாயக்ராவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மிகுந்த கவலையுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய 'விரைவாக செல்' என்பதன் அர்த்தத்தை புரிந்து கொண்டார்.

யானையை எவராலும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அடைக்கலம் அடைவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்பதை விநாயக் காகா உணர்ந்து கொண்டு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை மனதார பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். உடனே மதம்பிடித்த யானை ஆட்டுக்குட்டியைப் போல சாந்தமாக நின்றது. பின்னர் பாகன் அதை ரயில் நிலையத்திற்கு அழைத்து வந்தான். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அபாரமான சக்தியை எண்ணி விநாயக் காகா புளங்காகிதம் அடைந்தார். **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி..."** என்று கூறிக்கொண்டே அனைவரும் ரயில் பெட்டிக்குள் ஏறினார்கள்.

விநாயக் ராவ் இரண்டாவது முறையாக அக்கல்கோட் வருதல்

ஒரு நாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு இரண்டாவது முறையாக விநாயக் காகா அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ராவ்சாஹேப் தவளே சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தார், அருகில் ஷஹாஜி மஹராஜ் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். "ஷங்கர், உன் வேலை என்னவென்று உனக்கு தெரியாதா?" என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஆணையிட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் அரசர் சாமரத்தை வாங்கி வீசத் தொடங்கினார். அன்று சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பீதாம்பரம் அணிவித்து மிகவும் விலையுயர்ந்த தலைப்பாகையும் தொப்பியும் அணிவித்திருந்தார். திடீரென ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த விலையுயர்ந்த ஆடைகள் அனைத்தையும் அவிழ்த்து எறிந்தார். அப்போது அவருடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. "பண்டரிபுர விதோபா

துன்பத்தில் இருக்கிறார்" என்று பலமுறைகள் கூறிக்கொண்டே இருந்தார். அன்று நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சோகமாகவே இருந்தார். அனைத்து பக்தர்களும் ஏதோ விபரீதம் நடக்கப்போகிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர், ஆனால் என்ன விபரீதம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் அனைவரும் வருத்தத்தில் இருந்தனர்.

விநாயக் காகாவுக்கு விடுமுறை இல்லாத காரணத்தால் அன்றிரவே மும்பைக்குக் கிளம்ப வேண்டியதாயிற்று. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினார். இரவில் ரயில் பார்ஸி ரயில் நிலையத்தை அடைந்தபோது விநாயக் காகாவுக்கு, பண்டரிபுரத்தில் இருக்கும் பண்டரி நாதனின் மீது ஒரு இஸ்லாமியர் கல்லை தூக்கி எறிந்ததால் ஸ்வாமியின் கால் உடைந்து விட்டது என்கிற தகவலைக் கேள்விப்பட்டார். உடனே அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் முந்தைய நாள் ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டார் என்பதன் அர்த்தம் புரிந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகளை எண்ணி அவர் மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தார். அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வாயார புகழ்ந்து கொண்டே மும்பை சென்றடைந்தனர்.

மூவுலகங்களிலும் நடைபெறும் அனைத்து நாடகங்களும் அக்கல்கோட்டில் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவற்றை புரிந்துகொள்ள எவராலும் முடியவில்லை என்றாலும் சில சமயம் சிலர் சில அனுபவங்களை பெற்றனர். பின்னாட்களில் விநாயக் காகா மும்பையில் மஹாலக்ஷ்மி மலையில் ஒரு மடத்தை நிறுவி ஒரு பிராமணரை பூஜாரியாக நியமித்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 120

பரோடாவைச் சேர்ந்த ஜானகி பாய்

பரோடாவிலிருந்து ஜானகிபாய் என்கிற பிராமணப் பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தாள். அவள் மிகுந்த ஆச்சாரத்தைக் கடைபிடிப்பவள். அவள் எங்கும் அசுத்தம் நிறைந்திருக்கும் என்கிற எண்ணம் உடையவள் என்பதால், தன் பாதத்தை பூமியில் வைப்பதற்குக்

கூட தயங்குவாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு நைவேத்தியம் செய்து கொண்டு வந்தாள், ஆனால் வரும் வழியில் ஒரு தேள் அவளை கொட்டிவிட்டது. இருப்பினும் அவள் எந்தவித தடையும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தன் நைவேத்தியத்தை சமர்ப்பித்தாள்.

அவள் எப்படியோ சிரமப்பட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு அருகில் சென்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். உடனே மஹராஜ் அவளிடம், **"நாங்கள் ஆச்சாரமாக உணவு உண்பதில்லை. உன்னைப்போல் நடிப்பவர்களிடம் இதை நீ கொடுக்கலாம்"** என்று சுட்டிக் காட்டியவுடன் அவள் தன் நடத்தையை எண்ணி வருந்தினாள். அவள் தன்னை மன்னிக்குமாறு கெஞ்சியவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவள் அளித்த நைவேத்தியத்தை சுவைத்துக் கொண்டே, **"நீ வெள்ளையான பிறகு உன் மனதில் பக்தி அதிகரிக்கும்"** என்று கூறினார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவள் வெண்குஷ்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகளை எந்த சக்தியால் மாற்ற முடியும்? பிரமாண்டங்களின் தலைவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய அனைத்தும் பலித்தன. அவள் வெண்குஷ்டம் தாக்கிய பின்னர் தன் தீய கர்மாக்களை எண்ணி மிகுந்த வருத்தமடைந்து, எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நினைவிலேயே வாழ்ந்தாள்.

இந்த நிகழ்ச்சி மிகவும் எளிமையாக தெரிந்தாலும், நாம் தினசரி வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்கும் ஒழுக்கம் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவை மற்றவர்களுக்கு தொந்தரவு அளிக்காத வண்ணம், நம்மை சுற்றி உள்ளவர்களையும் அனுசரித்து இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவது போலத் தோன்ற வைக்கிறதல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 121

வாமன்புவாவின் கானகாபூர் பயணம்

அது சக வருடம் *1796* (கி.பி.*1874*) பத்ரபாட மாதம், வாமன்புவா புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களான கிர்னார், துவாரகை, சுதாமபுரி போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று விட்டு பரோடாவுக்கு வந்தடைந்தார். பின்னர் ஸ்ரீ

ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்து தான் ஒவ்வொரு புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் பெற்றுக்கொண்ட பிரசாதத்தை அவரிடம் சமர்ப்பிக்கலாம் என்கிற எண்ணத்தோடு அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார். அவர் கோபி சந்தனம் போன்ற பல பிரசாதங்களை அளித்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவரிடம், **“பதக்கம் போல இருக்கும் பத்தாசா (ஒரு இனிப்பு பதார்த்தம்) எங்கே?”** என்று கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சர்வ வல்லமையை எண்ணி மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்தார். அவர் அந்த இனிப்பை பரோடாவில் ஒரு தகர டப்பாவில் போட்டு வைத்து விட்டு மறந்து விட்டார். வாமன்புவா தன்னை மன்னிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கேட்டுக்கொண்டார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“அவற்றை நாய்களுக்கு போட்டு விடு”** என்று கூறியதன் அர்த்தத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

வாமன்புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தான் என்ன செய்வது என்று கேட்டதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் சேவகர்களை நோக்கி தன் கைகளை நீட்டினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்கு அன்னதானம் அளிக்குமாறு உத்தரவிடுகிறார் என்பதை புரிந்து கொண்டார். சுமார் 250 பேருக்கு அன்னதானம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பாதிக்கும் மேற்பட்டோர் உணவு உண்ட பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு அனைத்து பதார்த்தங்களும் பரிமாறப்பட்ட உணவுத் தட்டு அளிக்கப்பட்டது. அச்சமயத்தில் சுந்தராபாயி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு ஏதோ உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வாமன்புவாவிடம், **“தசரா சமயத்தில் சப்பாத்தி கொடு”** என்று கூறியவுடன், தனக்கு தசரா வரை ஊருக்குச் செல்ல அனுமதி இல்லை என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார்.

ஒருநாள் புவா சுந்தராபாயியிடம் வந்து, **“நான் கானகாபூர் சென்று திரும்புகிறேன்”** என்று கூறினார். அதற்கு பாயி, **“நீங்கள்தான் ஏற்கனவே பலமுறை சென்றிருக்கிறீர்களே, இப்போது அங்கென்ன வேலை இருக்கிறது?”** என்று கேட்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **“நீ தண்ணீரிலும் மண்ணிலும் மூழ்கிவிடுவாய்”** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டளையை சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் அடுத்த நாள் காலை கானகாபூருக்கு புறப்பட்டார். குருவின் வார்த்தைகளை மீறும்படி கர்மா எப்படி வேலை செய்யும் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

பத்ரபாடா மாதத்தில் அந்த பகுதிகளில் நல்ல மழை இருக்கும். அவர் ரயிலில் பயணம் செய்து உடூர் வரை சென்றுவிட்டு ஆறு மைல்கள் நடந்தே சென்றார். அப்போது அவர் இரண்டு அல்லது மூன்று பயங்கரமான சேறு

சகதிகளை கடந்து சென்றார். அப்படி சென்று கொண்டிருந்தபோது ஒரு ஆழமான ஓடை போன்ற சேற்றில் சிக்கிக் கொண்டு மூழ்கிக் கொண்டே இருந்தார். அவருடைய உடல் முழுமையாக சேற்றில் சிக்கி, அவருடைய கழுத்து வரை மண்ணுக்குள் புதைந்து விட்டார். அவர் வெளியே வர எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முடியாமல் இன்னும் மூழ்கிக் கொண்டே இருந்தார். அவருக்கு பின்னால் ஒரு முசல்மான் குதிரை வண்டியில் வந்தார். அவரும் புதைமண்ணில் சிக்கிக்கொண்டார். அவர் புவாவை பார்த்து, **"இங்கு புதைமணல் இருக்கிறது என்று என்னிடம் ஏன் கூறவில்லை?"** என்று கேட்டார். அவருக்கு பதில் அளிக்கக்கூட தெம்பில்லாமல் புவா தவித்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எவ்வளவோ சுட்டிக்காட்டியும் அறிவில்லாமல் வந்து இப்படி சிக்கிக் கொண்டோமே என்று வாமன்புவா நொந்து கொண்டார். இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை விட்டால் வேறு கதி இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, அவரை மனதார பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்.

அப்போது அவருடைய உடலை யாரோ பிடித்து வெளியே இழுப்பது போல ஒரு உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது. இரண்டு மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு அவர் சுயநினைவுக்கு வந்து கண்விழித்து பார்த்தபோது அவர் வெளியே கிடந்தார். குதிரை வண்டிக்காரனும் மெதுவாக தன் வண்டியை வெளியே கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான். அவர் தன் உடலை சுத்தம் செய்து கொண்டு கானகாபூர் நோக்கி பயணித்தார். இரண்டு நாட்களுக்கு உடல் வலியால் துன்பத்தை அனுபவித்தார். உடல் தேறியபின் ஸ்ரீ குரு சரித்திரம் சப்தாஹமாக பாராயணம் செய்துவிட்டு பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்த பின்னர் பீம-அமரஜ சங்கமத்தில் நீராடச் சென்றார். அப்போது அவருடைய கால்கள் வழுக்கி நீருக்குள் மூழ்கி விட்டார். அவருக்கு நீச்சல் தெரியாததால் தண்ணீருக்குள் தத்தளித்துக் கொண்டு மிகுதியான நீரை குடித்து விட்டார். அப்போது அங்கு இருந்த சிலர் அவரை பத்திரமாக காப்பற்றி கரையில் விட்டனர். அவர் தன் சுயநினைவுக்கு வருவதற்கு இரண்டு மணி நேரங்கள் ஆனது. அன்று ஒரு நாள் மட்டும் அங்கு தங்கியிருந்து விட்டு, அடுத்த நாள் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார்.

அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தேஷ்முக்கின் வீட்டில் அமர்ந்திருந்தார். வாமன்புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு

, அவருக்கருகில் நின்றுகொண்டிருந்தார். மஹராஜ் அவரிடம், **“மண்ணிலும் தண்ணீரிலும் மூழ்கிய பின்னரும் உயிரோடு வந்துவிட்டாயா?”** என்று கேட்டார். புவா மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன், “உங்கள் ஆசீர்வாதத்தில் ஸ்வாமி” என்று பவ்வியமாக கூறினார். புவா அன்றிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய அனுமதி இல்லாமல் எந்த க்ஷேத்திரத்திற்கும் செல்வதில்லை என்கிற முடிவெடுத்துக் கொண்டார். விஜயதசமி அன்று சுவையான நைவேத்தியம் தயார் செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு படைத்தார். மாலை நேரத்தில் ஆடம்பரமான நிகழ்ச்சி ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்நிகழ்ச்சியில் அரசருடன் பங்கேற்றுவிட்டு அனைவருடனும் வன்னி மரத்தை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்றார். பின்னர் அரண்மனைக்குள் சென்றுவிட்டார். நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் வந்தவுடன் வாமன்புவா அவரிடமிருந்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு பரோடாவுக்கு கிளம்பினார்.

குருவின் வாக்கை மீறக் கூடாது என்கிற அற்புதமான உட்கருத்தை இந்த நிகழ்ச்சி விளக்கினாலும், குருவின் அனுமதி இருந்தால் அனைத்தும் நன்மையில் முடியும் என்கிற கருத்தையும் நமக்கு உணர்த்திக்கிறதல்லவா! கர்மாவின் காரணமாக சில நேரங்களில் நாம் குருவின் கட்டளையை மீற நேரிட்டாலும், அவரை சரியான தருணத்தில் நாம் நினைவு படுத்திக் கொள்ளும் போது, அவர் நம்மை துன்பங்களிலிருந்து காத்தருளுவார் என்னும் நம்பிக்கையை நமக்கு இந்த நிகழ்ச்சி உருவாக்குகிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 122

லக்யாவின் கதை

இந்த அனுபவம் பாண்டுரங்க கேசர் என்பவர் இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடன் இருந்தபோது நடைபெற்றது. அவர் சதாராவைச் சேர்த்தவர், அவ்வப்போது அக்கல்கோட்

வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வார். ஒருசமயம் பம்பாயில் இருந்து சில யாத்ரீகர்கள் குழந்தைகளுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தனர். அவர்களில் லக்கியா என்கிற சிறுவன் ஒருவன் இருந்தான். பிரம்மசாரி புவா அவனை கடைவீதிக்குச் சென்று வெல்லம் வாங்கி வரும்படி கூறினார். அதைக் கொண்டு வரும் போது அவன் வெல்லத்தை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினான்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரோ இங்கிருந்துகொண்டு, **"ஏ! லக்கியா, போஸடி, எனக்கு கொடுக்காமல் வெல்லத்தை தனியாக சாப்பிடுகிறாயா?"** என்று அவர் குழந்தையாகவே மாறி அழத் தொடங்கினார். உடனே சிலர் கடைவீதிக்குச் சென்று லக்கியாவை பார்த்தபோது அவன் வெல்லத்தை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் எங்கும் நிறைந்த தன்மையை எண்ணி யாத்ரீகர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். இது போல சில சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் குழந்தைத்தனமாக நடந்து கொண்டு வேடிக்கை காட்டுவார்.

இந்த லீலை குழந்தைத்தனமாக தெரிந்தாலும், நமக்கு எவ்வளவு வயதாகி இருந்தாலும் நம் குழந்தைத்தனத்தை விடாதவரையில் சிறு சிறு சந்தோஷத்தை அனுபவித்து வாழலாம் என்பதை உணர்த்துவது போலத் தோன்றுகிறதல்லவா? இந்த உலகத்தில் நாம் வாழும் ஒவ்வொரு நொடியையும் அனுபவித்து நிம்மதியாக வாழ வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய விருப்பம். அகம்பாவம் இல்லாமல் நேர்மையுடன் வாழ வேண்டும் என்பதையே அவர் தன் பக்தர்களிடம் போதனை செய்தார். அவர் குடும்பஸ்தர்களை தன் கடமை மீறாமல், நிம்மதியடன் வாழ்வதற்கான அறிவுரைகள் வழங்கினார். ஒருசிலரை மட்டுமே சந்நியாசம் மேற்கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தினார். அவர் ஒரு சில நேரம் குழந்தை போலவும், ஒரு சில நேரம் கோபத்துடனும், ஒரு சில நேரம் சாந்தமாகவும் நடந்து கொண்டார். ஆனால் பக்தர்களின் மீது கொண்டிருந்த அன்பு மட்டும் குறையவே இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 123

பம்பாயில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்

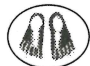
பம்பாயைச் சேர்ந்த தாமோதர்ஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் பம்பாய் வந்து அங்கிருக்கும் அனைவருக்கும் தரிசனம் அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"பம்பாய் நகரத்தில் பார்ப்பதற்கு ஏதாவது புதிதாக இருக்கிறதா? நான்தான் பம்பாயில் 25 வருடங்கள் தங்கியிருந்தேனே!"** என்று கூறினார். அதற்கு தாமோதர்ஜி, **"மஹராஜ், நீங்கள் எங்கு தங்கியிருந்தீர்கள்?"** என்று கேட்டார். **"நான் வல்கேஷ்வர் கோவிலின் கூண்டுக்கு பின்னால் இருந்தேன்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அனைவரும் திருப்தி அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தான் சர்வ வல்லமை நிறைந்தவர் என்பதை தன் லீலைகள் மூலம் தன் பக்தர்களுக்கு நிரூபித்திருந்தாலும், பக்தர்கள் மீண்டும் மீண்டும் அவரிடம் அதை கேட்பதை நிறுத்தவே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உண்மையான துறவி தானா, அவர் ஒரு அவதாரமா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதிலேயே தங்கள் கவனத்தைச் செலவிட்டனர். இப்படிப்பட்ட ஆர்வம் நிறைந்தவர்கள் பலர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தினமும் தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தாலும், மோக்ஷத்தை அளிக்கும்படி பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு வருவோரும் உண்டு. ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவுதான். கடைத்தெருவில் வெங்காயம் கிடைக்கும் அளவிற்கு தங்கம் அதிகம் கிடைப்பதில்லையே! இதுதான் நிதர்சனம். அனைவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் லீலைகளை வெளிப்படுத்துவதில் எந்தவித குறைபாடும் இருக்காது.

பெண்கள், குழந்தைகள், துறவிகள், ஞானிகள், யோகிகள், வேதாந்திகள் போன்ற பலதரப்பட்டவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய அவருடைய தர்பாருக்கு வருவார்கள். அவரவர்களுடைய தகுதி மற்றும் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு அவர்களுக்கு பதில் கிடைக்கும். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு அருகில் இருக்கும் போது ஒவ்வொரு நொடியும் அற்புதங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டேதான் இருக்கும்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 124

இஸ்லாமியரின் கல்லறையில்

ஒரு சித்திரை மாதம் மதிய வேளையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தன் பாதுகையை அணிந்து கொண்டு வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். அப்போது அவரை 50 முதல் 100 சேவகர்கள் தொடர்ந்து சென்றனர். அங்கு இஸ்லாமியர்களின் கல்லறைகள் இருந்தன. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கிருந்த மக்களிடம் ஒரு பெரிய கல்லை வாங்கி ஒரு கிணற்றுக்குள் போட்டார். அருகில் ஒரு கல்லறை இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த கல்லறையின் மேல் ஒரு சிறு குழந்தை போல சிறுநீர் கழித்தார். அருகிலேயே மலம் கழிப்பதற்கு ஆயத்தமானார்.

அங்கிருந்த இஸ்லாமியர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய நடவடிக்கைகளைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தங்களை அவமதிப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு, அவர்களில் மதவெறி அதிகம் உடையவர்களை அழைத்து வருவதற்காகச் சென்றனர். இதைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய சேவகர்கள், **"மஹராஜ், இஸ்லாமியர்கள் உங்களை அடிக்க வருகிறார்கள்"** என்று கூறினார்கள். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இரண்டு பெரிய நாய்களை வளர்த்து வந்தார். ஒன்றின் பெயர் பொக்கட் மற்றொன்றின் பெயர் மோட்டியா. மஹராஜ் அந்த நாயை அழுத்திவிட்டு, **"பொக்கட்டை அழுத்துங்கள்"** என்று தன் சேவகர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே ஒரு சேவகர் செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அடிப்பதற்காக வந்தவர்களின் வீடுகளில் ஒரு வினோதமான சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் வீட்டிலிருந்த சிறு குழந்தைகளின் வயிறு வலிக்கத் தொடங்கியது. அவர்கள் அனைவரும் நாயைப் போல ஊளையிட்டனர். உடனே அவர்களுடைய மனைவிகள் தங்கள் கணவன்மார்களிடம் வந்து, **"முதலில் வீட்டுக்கு வாருங்கள். வீட்டில் நிலைமை சரியில்லை"** என்று அழைத்தனர். அனைவருக்கும் மிகுந்த குழப்பம் ஏற்பட்டு செய்வதறியாது குழம்பி நின்றனர்.

வயதான இஸ்லாமியர் ஒருவர், **"இவை அனைத்திற்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்தான் காரணம். அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டால் அனைத்து கஷ்டங்களும் தீர்ந்துவிடும்"** என்று அறிவுரை வழங்கினார். உடனே அங்கிருந்தவர்கள்

அனைவரும் தோப்புக்கரணம் போட்டுவிட்டு, மண்டி யிட்டவாறு, **“தயவுசெய்து எங்களை இந்த துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றுங்கள்”** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் ஸ்வரூபமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மிகவும் கனிவானவராகி தன் சேவகர்களை அந்த நாயின் மீது அழுத்திக் கொண்டிருப்பதை விடுவிக்கச் சொன்னார். இஸ்லாமியர்களின் வீட்டில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் சாதாரண நிலைக்கு திரும்பி வந்து விட்டதாக செய்தி வந்தது. அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை **“அவ்லியா”** என்று அழைத்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஒவ்வொரு லீலையும் மிகவும் விசித்திரமாகவும் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடியும் இருக்கும். அதற்கான விளக்கத்தை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக அளித்தாலும், அதற்கான உண்மையான விளக்கத்தை சர்வ வல்லமை பொருந்திய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரால் மட்டுமே அளிக்க முடியும். ஆனால் அதை புரிந்துகொள்ளும் தகுதி நமக்கு இல்லை என்பதுதான் உண்மை! இப்படிப்பட்ட வித்தியாசமான லீலைகளைப் படித்து அனுபவிக்கும் பாக்கியத்தை அருளிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாத கமலங்களை என்றென்றும் நாம் பற்றியிருப்போமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 125

நானாபுவா தந்துல்வாட்கர்

சதாராவைச் சேர்ந்த நானா புவா தந்துல்வாட்கர் பண்டரிநாதனுக்கு வார்க்கரி பஜனைகள் செய்வார். மிகுந்த பக்திமானான அவர், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அற்புதங்களைக் கேள்விப்பட்டு அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் சென்றிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சோளப்பாவின் வீட்டில் இருந்தார். புவா மிகுந்த பணிவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று அவரை வணங்கிவிட்டு அவருக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய தேஜஸுடன் கூடிய ஆஜானுபாகுவான உருவத்தைக் கண்டவுடன், ஆனந்தத்தில் அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. மனநிறைவுடன் அவர்

தான் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். புவாவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் முன்னிலையில் கீர்த்தனைகள் பாட வேண்டும் என்கிற விருப்பம் மிகுதியாக இருந்தபோதிலும், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அமர்ந்து கொண்டு அவர் பாடுவதை கேட்பாரா என்கிற தயக்கம் இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் புவா தங்கியிருந்த கண்பத்ராவ் ஜோஷியின் வீட்டுக்கே சென்றுவிட்டார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தன் கீர்த்தனைகளை கண்டிப்பாக கேட்பார் என்கிற நம்பிக்கையுடன் வீணை, மிருதங்கம் போன்ற வாத்தியங்களை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டுவந்து கீர்த்தனைகள் செய்யத் தொடங்கினார். அவர் விவரிக்க முடியாத சந்தோஷத்துடன் மிகுந்த பக்தி ரசத்துடன் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் பக்தி மழையில் நனைந்தனர். பஜனை உச்சகட்டத்தை அடைந்தபோது, புவாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. அவர் மூச்சு பேச்சற்று தரையில் மயக்கமாகி விழுந்தார். பின்னர் ஒரு மணிநேரத்திற்குப் பிறகு தன் சுயநினைவுக்கு வந்தார். பிறகு பஜனைகளை பாடி முடித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதகமலங்களில் நமஸ்கரித்துவிட்டு அமர்ந்து கொண்டார்.

அப்போது கண்பத்ராவ் ஜோஷி புவாவிடம், **"நீங்கள் ஏன் அப்படி மூச்சு பேச்சற்று போனீர்கள் என்று எங்களுக்கு விவரிக்க முடியுமா?"** என்று கேட்டார். அதற்கு புவா, **"நான் பாதி கீர்த்தனை பாடிக் கொண்டிருந்த போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய உருவம் மறைந்து அங்கு நான் கருநீல வண்ணத்துடன், பீதாம்பரம் அணிந்துகொண்டு, இடுப்பில் கை வைத்துக் கொண்டவாறு, தலையில் கிரீடத்துடன், காதுகளில் குண்டலம் அணிந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பாண்டுரங்கனைப் பார்த்தேன். அந்த தெய்வீக ஒளியைக் கண்டவுடன் நான் சமாதி நிலையை அடைந்து விட்டேன். பின்னர் நான் சுயநினைவுக்கு வந்தவுடன் மீதிக் கீர்த்தனையை பாடி முடித்தேன். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சாக்ஷாத் தத்தாத்ரேயர் என்பதில் துளியும் சந்தேகம் இல்லை. அவர் பக்தர்களின் நலன் கருதி இந்த உடலுடன் நம்மை காத்து ரட்சிக்கிறார்"** என்று கூறி முடித்தார்.

நானாபுவா சில நாட்களுக்கு அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்கு சென்றடைந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

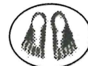
அத்தியாயம் 126

நாகு அண்ணா குல்கர்னியின் பார்வைத்திறன்

நாகு அண்ணா குல்கர்னி மொஹலாய்க்கு அருகில் இருக்கும் மோர்காவ்வைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு நாற்பது வயது இருக்கும்போது தன் பார்வையை இழந்துவிட்டார். அவர் பல வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எந்தவித பலனும் அளிக்காமல், பணவிரயம் மட்டுமே ஏற்பட்டது. துல்ஜாபூர் சென்று அங்கு அனுஷ்டானங்கள் அனுசரித்தால் ஏதாவது பலன் கிடைக்கும் என்கிற நம்பிக்கையில் அங்கு சென்றார். இதுபோன்ற சேவைகள் செய்தால் கண்டிப்பாக ஏதாவது தெய்வீக உந்துதல் கிடைக்கும் என்று நம்பினார். ஒரு உதவியாளர் மற்றும் தன் 12 வயது மகளுடன் துல்ஜாபூர் வந்து அங்கிருக்கும் பிரதான அர்ச்சகரிடம் **"நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"** என்று கேட்டார். பிரதான அர்ச்சகரின் ஆலோசனைப்படி தினமும் தேவியின் கர்ப்பகிரகத்தை சுற்றுவது என்று முடிவானது. அவருடைய மகளின் உதவியுடன், அவள் கைகளை பிடித்துக்கொண்டு மதியம் 2 மணி வரை கர்ப்பகிரகத்தை சுற்றிக் கொண்டிருப்பார். அதற்கு பிறகுதான் உணவு உட்கொள்வார்.

இதேபோன்று சுமார் ஆறு மாத காலங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. தனக்கு எந்தவித தெய்வீகக் கனவும் தோன்றவில்லையே என்று குல்கர்னி வருத்தத்துடன் இருந்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு நடுத்தர வயது நிரம்பிய ஒரு பெண் வெள்ளை நிற சேலை, தங்க ஜரிகை ரவிக்கை அணிந்துகொண்டு கழுத்தில் மணியால் ஆன அடிக்கைகள் மற்றும் நெற்றியில் பெரிய குங்குமத்துடன் அவர் கனவில் தோன்றி, **"இங்கே தங்க வேண்டாம். அக்கல்கோட் செல்"** என்று கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டாள். நாகு அண்ணா அவளிடம் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்பதற்குள் அவர் நன்றாக விழித்துக்கொண்டார். தன் கனவைப் பற்றி பிரதான அர்ச்சகரிடம் தெரிவித்தபோது அவர், **"உங்களுக்கு அக்கல்கோட் செல்ல உத்தரவாகியுள்ளது"** என்று கூறினார். தனக்கு உத்தரவாகி இருந்தாலும் அம்மனிடம் இருந்து தெளிவான பதில் கிடைக்காததால், அவர் அங்கு சென்று என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது புரியாமல், துல்ஜாபூரிலேயே இருந்தார்.

ஆறு மாதகால பிரதக்ஷணம் முடிவதற்கு இன்னும் சில நாட்கள் பாக்கியிருந்தன. அதை முடித்துவிட்டு யோசித்துக் கொள்ளலாம் என்று

எண்ணிக் கொண்டார். ஆறுமாத காலம் முடிவடைந்த பிறகு அவருக்கு மீண்டும் ஒரு கனவு தோன்றியது! முன்பு கனவில் வந்த அதே பெண் தெய்வீக அம்சங்களுடன் மீண்டும் தோன்றினாள். அவள் தன் கைகளில் ஒரு பித்தளை பானைக்குள் சாதம், ஒரு இனிப்பு, ரவிக்கைத்துணி மற்றும் குங்குமம் ஆகியவற்றுடன் காட்சி அளித்துவிட்டு, **"எந்தவித சந்தேகமும் இல்லாமல் அக்கல்கோட் செல்"** என்று கூறினாள். பிறகு அந்த பித்தளை பானையை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு மறைந்துவிட்டாள்.

இந்த கனவை பிரதான அர்ச்சகரிடம் விவரித்தவுடன் அவர், **"அக்கல்கோட் செல்லும்படி உங்களுக்கு தெளிவாக உத்தரவாகியுள்ளது. இனி நீங்கள் இங்கு தங்கியிருக்கக் கூடாது"** என்று கூறினார். பின்னர் நாகு அண்ணா பிராமணர்களுக்கும், சுவாசினிகளுக்கும் போஜனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார். நைவேத்தியத்தை ஜெகதாம்பாவுக்கு படைத்துவிட்டு தன் அனுஷ்டானங்களை முழுமையாக நிவர்த்தி செய்துவிட்டு அக்கல்கோட்டுக்கு பயணம் செய்தார்.

அன்று அவர் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்யும் சமயத்தில், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் போர்வையை தலை முதல் பாதம் வரை முழுமையாக போர்த்திக்கொண்டு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். போர்வைக்குள்ளிருந்து, **"இந்த தொல்லைகள் எனக்கு ஏன் அனுப்பப்படுகிறது? நான் நிம்மதியாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் இதுபோன்ற தொல்லைகள் வந்து விடுகின்றன"** என்று கூறினார். நாகு அண்ணா தன் கதையை முழுமையாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் விளக்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் போர்வையை விலக்கிவிட்டு, **"நீ எதற்காக இங்கு வந்தாய்? பண்டரிபுரத்திற்குச் செல்"** என்று கூறிவிட்டு போர்வையை இழுத்து போர்த்திக் கொண்டார்.

சோளப்பா உட்பட அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும், **"ஏ பார்வையற்றவரே! எந்தவித சந்தேகமும் இல்லாமல் பண்டரிபுரத்திற்குச் செல்லுங்கள். இது போல மகராஜ் எவருக்கும் தெளிவாகக் கூறியதில்லை. நீங்கள் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலி. உங்களுக்கு உடனே பதில் கிடைத்துவிட்டது"** என்று கூறினார்கள். ஆனால் நாகு அண்ணாவுக்கோ மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. **"கஷ்டங்கள் ஏற்படும் போது மனிதன் தெய்வீகத்தை அணுக வேண்டும் என்று கூறுவார்கள். அதனால் நான் துல்ஜாபவானியிடம் சென்றேன். ஆறுமாத காலம் அவளுக்கு சேவை செய்த பிறகு அவள் என்னை இங்கு அனுப்பி வைத்தாள். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ என்னை பண்டரிபுரத்திற்கு போகச் சொல்கிறார். இதற்கு அந்த தேவி என் கண்கள் குணமாகாது என்றே**

கூறியிருக்கலாம்" என்று நொந்து கொண்டார். அவர் இவ்வாறு புலம்பிக் கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"ஏ பன்சோட், பண்டரிபுரத்துக்கு கிளம்பு. நீ என்ன என்னை கைது செய்ய ஆணை கொண்டு வந்திருக்கிறாயா? ஒரு வார்த்தை பேசாமல் பண்டரிபுரத்துக்கு கிளம்பு"** என்று கூறிவிட்டு தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு உறங்கிவிட்டார்.

நாகு அண்ணா மிகுந்த வருத்தத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு நைவேத்தியம் படைத்து விட்டு, இரண்டு பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்துவிட்டு பண்டரிபுரத்திற்கு புறப்பட்டார். அங்கு ஒரு பிராமண மடத்தில் சென்று தங்கினார். தினமும் பண்டரிநாதனை தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதற்கு மேல் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இதேபோன்று மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களுக்குத் தொடர்ந்தது. பின்னர் ஒரு நாள் இருவர் அவரிடம் வந்து, **"உத்தவ மடத்துக்கு அருகில் ஒரு கண் மருத்துவர் வந்திருக்கிறார். நீங்கள் அவரிடம் செல்லுங்கள்"** என்று கூறினார்கள். நாகு அண்ணாவும் அந்த வைத்தியரிடம் சென்றார். அந்த வைத்தியர், **"ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தால் மட்டுமே உங்கள் கண்களை குணப்படுத்துவேன்"** என்று கூறினார். இவரும் அவருக்கு ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தார். உடனே அந்த மருத்துவர் 5 அடி நீளமுள்ள ஒரு தடியை அவரின் கையில் பிடித்துக் கொள்ளுமாறு கொடுத்துவிட்டு, அமைதியாக அமரும்படி கூறினார். பின்னர் ஒரு உபகரணத்தை கொண்டு அவர் கண்களை மூடியிருப்பதை நீக்கிவிட்டு, அவர் கண்களுக்கு கட்டு போட்டுவிட்டார். அதை மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு பிரிக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு கட்டை பிரித்தவுடன், அவரால் பார்க்க முடிந்தது. மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்து அந்த வைத்தியரைப் பற்றி விசாரிக்கலாம் என்று மடத்திற்குச் சென்றார். அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் அப்படி ஒரு மருத்துவர் இருப்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது என்று கூறினார்கள். இந்த அற்புதத்தை எண்ணி நாகு அண்ணா மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தார். அவருக்கு பார்வை நன்றாக தெரிந்தாலும், வலி மிகுதியாக இருந்தது. அவர் மற்ற வைத்தியர்களிடம் தன் வேதனையை எடுத்துக்கூறியும் எந்தவித நிவாரணமும் இல்லை, அவர்களுடைய வைத்தியம் வலியை குறைக்காமல் இன்னும் அதிகப்படுத்தியது. அவருக்கு வைத்யநாதனான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை விட்டால் வேறு கதியில்லை. அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு, "ஸ்வாமி, இந்த வலியை அனுபவிப்பதற்கு

நான் குருடனாகவே இருந்திருக்கலாம். இந்த வேதனையை போக்க ஏதாவது உபாயம் அளியுங்கள்" என்று கெஞ்சினார். வாழும் தெய்வமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், "குதிரையின் சிறுநீரை உன் கண்களில் விட்டுக்கொள்" என்று கூறி அனுப்பினார்.

குருநாதர் கூறியபடியே அவர் இரண்டு-மூன்று நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து செய்தவுடன் அவருடைய வலி மாயமானது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய அற்புதத்தை அனைவரும் வாயாரப் புகழ்ந்தனர். நாகு அண்ணா அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு சேவைகள் செய்த பின்னர், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியோடு தன் சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டார். பொறுமையுடன், எந்தவித சந்தேகமும் இல்லாமல் இருந்த நாகு அண்ணாவுக்கு அனைத்தும் நன்மையில் முடிந்தது. பொறுமையுடன் சந்தேகத் தன்மை இல்லாமல் நாமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் சரணடைவோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 127

நான் கிளம்ப அனுமதி அளியுங்கள்....

ராவ்சாஹேப் தவளே

ராவ் சாஹேப் தவளே முன்பு கிபேவில் திவானாக இருந்தார். அவர் தன் வேலையை உதறித் தள்ளிவிட்டு அனைத்தையும் துறந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய தாய் காசி க்ஷேத்திரத்திரத்தில் தங்கியிருந்தார். அவருடைய தாய் நோய்வாய்ப் பட்டிருப்பதாக அவருக்கு தந்தி வந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று காசி செல்ல அனுமதி கேட்டபோது, **"உட்கார், எங்கே செல்கிறாய்?"** என்று கூறிவிட்டார். இரண்டாவது முறையாகக் கடிதம் வந்தபோதும் தவளேவுக்கு அதே பதில்தான் கிடைத்தது. மூன்றாவது முறையாக கடிதம் வந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"இப்போது நீ போகலாம்"** என்று கூறினார். தவளே காசி சென்ற போது அவருடைய தாய் காலமாகியிருந்தாள். அவர் ஈமச்சடங்குகளை முடித்துவிட்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார்.

தரிசனத்துக்காக வந்தவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"நீ முன்பே சென்றிருந்தால் பசு மண்ணுக்குள் சிக்கியது போல் ஆகியிருக்கும்"** என்று கூறினார். அதாவது, 'அவர் முன்பே சென்றிருந்தால், அவருடைய ஆன்மிகப் பாதையில் இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்கள் முன்னேற்றம் தடைப்பட்டிருக்கும்' என்பதுதான் அதன் பொருள்.

ஒரு சாதகன் காசியில் தங்குவதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு அருகில் தங்குவதுதான் நன்மை பயக்கும். பகவத்கீதையின் 12வது அத்தியாயத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விஷயத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் நமக்கு விளக்கியுள்ளார். தவளே பல வருடங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவை செய்த பின்னர் உண்மை மற்றும் உண்மையில்லாததை உணர்ந்து கொண்டார். பின்னர் சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டார்.

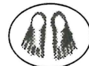
பாபாஜி சடோபா

பாபாஜி சடோபா என்கிற மேலதிகாரி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசிப்பதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் நான்கு நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்துவிட்டு கிளம்புவதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி கேட்டார். அதற்கு மஹராஜ், **"எங்கே செல்கிறாய். உட்கார்"** என்று கூறிவிட்டார். பின்னர் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு கேட்டதற்கும் அவருக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடம், **"நதிக்கு அந்தப் பக்கம்"** என்று கூறினார். இந்த வரிகளுக்கான விளக்கம் அங்கிருந்தவர்கள் எவருக்கும் புரியவில்லை.

அவருக்கு விடுப்பு கிடைக்காததால் உடனே செல்ல வேண்டிய நிர்பந்தத்தில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தூரத்திலிருந்தே தரிசனம் செய்துவிட்டு கடப்காவ் ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்று விட்டார். மழையின் காரணமாக கிருஷ்ணா நதியின் மீது கட்டப்பட்டிருந்த பாலம் அடித்துச் செல்லப்பட்டதால் ரயில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்கிற தகவல் அவருக்கு அங்கு சென்ற பின்னர்தான் தெரிந்தது. பாலம் சரி செய்யப்பட்ட பின்னரே அவரால் கிளம்ப முடிந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அப்போது கூறிய வார்த்தைகளுக்கான பொருளை பாபாஜி புரிந்துகொண்டார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அவ்வப்போது அக்கல்கோட் வருவார்.

இந்த இரு நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமல்ல, பல சமயங்களில் பல்வேறு பக்தர்களின் ஆபத்துகளை தவிர்க்கும் நோக்கத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர்களை அக்கல்கோட்டை விட்டுச் செல்வதற்கு அனுமதி அளித்ததில்லை. இவை ஸ்ரீ ஸ்வாமி அனைத்தையும் அறிந்தவர் என்பதை நமக்கு

எடுத்துரைத்தாலும், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளுக்கு மறுவார்த்தை பேசாமல் கட்டுப்பட்டவர்கள் மிகுந்த நன்மை அடைந்தார்கள், மற்றவர்கள் துன்பத்தில் சிக்கி தவித்தார்கள் என்பதை உணர்த்துகிறது. இதே போன்ற நிகழ்ச்சிகள் சாய் சத்சரித்திரத்தில் இருப்பதையும் இங்கு நினைவு கொண்டு, ஸ்ரீ சமர்த்த சாயியின் பாத கமலங்களில் நமஸ்கரிப்போமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 128

வெளிநாட்டு பக்தர்கள்

ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த ரயில்வே அதிகாரி

ஒரு ஐரோப்பிய ரயில்வே அதிகாரி சோலாப்பூரிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய புகழைக் கேள்விப்பட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு தன் கைகளைக் கூப்பியவாறு, மனதில் ஏதோ எண்ணிக்கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தார். அந்த ஐரோப்பியரின் எண்ண ஓட்டத்தை புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம், **"உனக்கு மகன் தானே வேண்டும்? ஒரு வருடத்திற்குள் பிறப்பான்"** என்று கூறினார். தனது மனதை அறிந்து கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அருளாசி வழங்கியதை எண்ணி அந்த ஐரோப்பியர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார். மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு சோலாப்பூர் சென்றடைந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியதற்கிணங்க அவருக்கு ஒரு வருடத்திற்குள் ஒரு மகன் பிறந்தான். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவர் தன் மகன் மற்றும் மனைவியுடன் அக்கல்கோட் வந்து இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தார். தனக்கு நடந்த அற்புதத்தைப் பற்றி அவர் அனைவரிடமும் கூறி ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு பல ஐரோப்பியர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வரத் தொடங்கினர்.

இஸ்ரேலைச் சேர்ந்த மருத்துவர்

இஸ்ரேலைச் சேர்ந்த ஒரு மருத்துவர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தார். அவர் தரிசனம் செய்துவிட்டு நின்றுகொண்டிருந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"எத்தனை பேருடைய கண்களை பழுதாக்கி இருக்கிறாய்?"** என்று கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய சர்வ வல்லமையை எண்ணி அவர் ஆச்சரியம் அடைந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், "ஸ்வாமி, நான் ஒரு கண் மருத்துவர். அது உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? நீங்கள் ஒரு அவதாரம் என்பதில் எனக்கு எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை" என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு சென்றுவிட்டார். அவர் எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய தரிசனத்துக்காக தன் குடும்பத்துடன் வருவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்வதற்காக ஹிந்து, முஸ்லீம், ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் பார்சிகள் போன்ற அனைத்து மதத்தவர்களும் வருவார்கள். அனைவரையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சமமாக பாவித்து அவர்களுக்கு அருள் மழை பொழிவார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 129

திருட்டுப்போன பணம்

ஹரிஸ்சந்திர கோபால்ஜியின் 2000 ரூபாயை ஒரு பிராமணர் திருடிவிட்டு தலைமறைவாகி விட்டார். இவர் பரோடாவில் வசித்து வந்தார். அவர் எவ்வளவோ விசாரணை செய்தும் அனைத்து முயற்சிகளும் வீணாகி போனது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு திருட்டை பற்றி விவரித்தார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் **"உன் பணத்தை திருடியவன் மொஹலாயில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறான்"** என்று கூறினார். அதைப் பற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய இடத்தில் விசாரித்த போது அந்த திருடன் பிடிபட்டது தெரியவந்தது. திருடுபோன அனைத்தும் அவருக்கு கிடைத்துவிட்டது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு

நன்றி தெரிவித்துவிட்டு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தராக வாழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சர்வ வல்லமையைப் பற்றி பல அத்தியாயங்களில் விளக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்த அத்தியாயத்தில் அவர் மேலும் ஒரு நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறி நாம் அவருடைய நிழலில் இருக்கும்போது, நமக்கு எந்தவித சிறு தீங்கும் நேராமல் அவர் நம்மை ரட்சிப்பார் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறதல்லவா! ஆகவே, எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய நாமத்தை நினைவூட்டிக்கொண்டு நிம்மதியுடன் வாழ்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 130

சேஷசார்ய அக்னிஹோத்ரி

அக்கல்கோட்டில் சேஷசார்ய அக்னிஹோத்ரி என்கிற பக்தி வாய்ந்த பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிக்ஷை எடுத்து தன் குடும்பத்தை நடத்தி வந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது அதீத பக்தி கொண்டிருந்தமையால் அவரை தரிசனம் செய்ய வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் தரிசனத்துக்காக வரும்போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தன் பாதங்களை அவரிடம் நீட்டி சேவைகள் செய்ய அனுமதிப்பார். அக்னிஹோத்ரி அளிக்கும் மூக்குப்பொடியை வாங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் உள்ளிழுத்துக் கொள்வார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கோபமாக இருக்கும்போது அனைவரும் அவருக்கருகில் செல்வதற்கு பயப்பட்டாலும், அக்னிஹோத்ரி எந்தவித தயக்கமும் இன்றி செல்வார்.

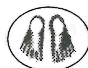
ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசிக்க வரும் பக்தர்கள் அவருக்கு தட்டு நிறைய இனிப்புகளை வழங்குவார்கள். அவற்றை ஸ்ரீ ஸ்வாமி குழந்தைகள், யாத்ரீகர்கள், நாய்கள் மற்றும் காளைகளுக்கு அளித்துவிடுவார். அவர் ஒரு பேடாவைக்கூட அக்னிஹோத்ரியிடம் அளித்ததில்லை. **"தனக்கு மட்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் பிரசாதம் அளித்ததில்லையே!"** என்கிற எண்ணம் அவருக்கு எப்போதும்

ஏற்படும். ஒருநாள் தட்டு முழுவதும் இருக்கும் இனிப்புகளைப் பார்த்து, **“மஹராஜ் எனக்கு பிரசாதம் கொடுங்கள்”** என்று கேட்டார். மஹராஜ் எதுவும் பேசவும் இல்லை, பிரசாதமும் அளிக்கவில்லை. அக்னிஹோத்ரி புவாவுக்கு மிகுந்த வருத்தமாக இருந்தது.

அடுத்த நாளில் இருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அக்னிஹோத்ரிக்கு தரிசனம் அளிப்பதை நிறுத்திவிட்டார். அவர் தரிசனத்துக்கு வரும் போதெல்லாம் தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தூங்கிவிடுவார். இதேபோல பல நாட்களுக்குத் தொடர்ந்தது. அக்னிஹோத்ரி மணிக்கணக்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகிலேயே அமர்ந்திருந்த போதிலும் போர்வைக்குள்ளிருந்து தகாத வார்த்தைகளால் வசவுகளை மட்டும் பெற்றுக் கொள்வார். **“மகராஜுக்கு என் மீது அன்பு இருந்தது! ஆனால் அது திடீரென ஏன் மறைந்து போனது? என்ன காரணமாக இருக்கும்? நான் அப்படியென்ன தவறு செய்துவிட்டேன்”** என்று அவர் தன் மனதை குழப்பிக் கொண்டார். அவருக்கு தெளிவான பதிலேதும் கிடைக்கவில்லை.

ஒருநாள் அக்னிஹோத்ரி காஸ்-பாகுக்கு வறட்டி தயார் செய்வதற்காக சென்றார். அன்று மஹராஜ் காஸ்-பாகில்தான் இருந்தார். புவா அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்ற போது எப்போதும் போல உறங்கிவிட்டார். வேறுவழி இல்லாமல் வறட்டி தயாரிக்கச் சாணத்தை சேகரிக்க சென்றார். மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன்னிடம் நடந்து கொள்ளும் முறை பற்றிய எண்ணங்களே அவருடைய மனதில் எழும்பிக் கொண்டிருந்தன. **“பேடாவைக் கேட்டதைத் தவிர நான் வேறு எந்த தவறையும் செய்யவில்லையே! கண்டிப்பாக அதுதான் காரணமாக இருக்கும். மோக்ஷத்தைக் கேட்பதற்கு பதிலாக அற்பமான பேடாவை கேட்டிருக்கிறேன். நான் எவ்வளவு கீழ்த்தரமானவன்?”** என்று எண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் அந்த இடத்திலேயே தன்னை மன்னிக்குமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். **“மஹராஜ், நான் ஒரு மகாபாவி. என்னை தயவுசெய்து வெறுத்து ஒதுக்காதீர்கள். கருணைக்கடலே, என்னை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்களிடம் இனி இனிப்பு கேட்கவே மாட்டேன். நான் இந்த சாணத்தை சாப்பிடுகிறேன்”** என்று கூறியவாறே அழுதுகொண்டு சாணத்தை தன் வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.

புவா தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய தரிசனத்துக்காக செல்லும் போது, **“ஸ்வாமி, இவை அனைத்தும் என்னுடைய தவறுதான். தயவுசெய்து எனக்கு தரிசனம் கொடுங்கள்”** என்று தியானித்துக்

கொண்டே சென்றார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை சந்தித்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வயிறுகுலுங்க சிரித்துக் கொண்டே, **"ஏ! புவா, பர்பியை வயிறுமுட்ட தின்றாயா? சரி கொஞ்சம் பொடி கொடு"** என்று கேட்டுவிட்டு இன்னும் பலமாகச் சிரித்தார்.

அனைத்தையும் அறிந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை கேட்டு புவா ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"மஹராஜ், நீங்கள் உங்கள் பாதுகைகளா லேயே என்னை அடித்து விட்டீர்கள்"** என்று கூறினார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய அருளினால் அக்னிஹோத்ரி புவா துறவறம் பூண்டு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தராக இருந்து தன் வாழ்நாளை கழித்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சியில் குரு தன் பக்தனை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டார் என்பது போல நமக்குத் தோன்றினாலும், பக்தன் தன் பகுத்தறியும் தன்மை மூலம் தன்னிடம் அப்படி என்ன குறை இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் ஞானம் கிடைத்து தன்னை மாற்றிக் கொண்டவுடன், குருவின் பரிபூரண அன்பை மீண்டும் பெற்றுக்கொண்டு உயர்ந்த நிலையை அடைந்தார் என்பது நமக்கு உறுதியாக உணர்த்தப்படுகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 131

நரசப்பா என்கிற தச்சர்

நரசப்பா என்கிற தச்சரின் வீட்டிலிருந்த எருமையின் கன்றுகள் இறந்தே பிறந்தன, மேலும் அது பால் கொடுப்பதே இல்லை. ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த தச்சனுடைய வீட்டில் இருந்தபோது அந்த எருமை கன்று ஈன்றது. அக்கன்று வெள்ளை நிறக் கண்களுடன்,உயிருக்கு போராடிக் கொண்டிருந்தது. நரசப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் ஓடிச் சென்று கண்ணீர் மல்க அந்த எருமையின் துயரமான கதையை விளக்கினார். இரக்க குணமுடைய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அன்புடன் எருமைக்கன்றின் உடலை தன் காலால் தடவிக்

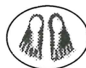
கொடுத்தார். கன்றின் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டது. பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய அருளினால் அந்த எருமை இரண்டு அல்லது மூன்று ஆரோக்கியமான கன்றுகள் ஈன்று பாலும் அளிக்கத் தொடங்கியது.

நரசப்பா தோட்டத்து சோளம்

ஒருமுறை நரசப்பா தன் விவசாய நிலத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு கடையில் அமர்ந்திருந்தார். தச்சன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **"மென்மையான காதுகளைப் போன்ற இளம் சோளக்கதிர் என் வயலில் விளைந்திருக்கிறது. என்னுடன் வந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்"** என்று கேட்டுக்கொண்டார். **"ஏ! மாதர்சோத், நீ எப்போது காதுகளை விதைத்தாய்? விளைநிலம் எங்கே இருக்கிறது?"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கேட்டார். அதற்கு அந்த தச்சர், **"ஸ்வாமி, உண்மையில் நான் தவறு செய்துவிட்டேன். விளைநிலம் என்னுடையது அல்ல. மென்மையான காதுகளைப் போன்ற சோளக்கதிர் என்னுடைய வயலில் விளைந்திருக்கிறது. நீங்கள் வந்து அதை சுவைக்க வேண்டும்"** என்று கேட்டுக் கொண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் சேவகர்களுடன் ஹர்தாவை (மஹாராஷ்டிர வயல்களில் சோளக்குருத்தை எடுத்து நெருப்பில் சுட்டு உண்டு மகிழ்வர். அதை ஹர்தா பார்டி என்று அழைப்பர்) சுவைக்க வயலுக்குச் சென்றார். தச்சர் ஹர்தாவுடன் சுவைக்க கரும்பும் கொண்டுவந்திருந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கரும்பை சுவைத்துவிட்டு அதன் தண்டுகளை மண்ணில் புதைத்து வைத்தார். தன்னை கரும்பு விதைக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி குறிப்பால் உணர்த்துகிறார் என்று தச்சர் எண்ணிக்கொண்டார். அந்த வருடம் தன் வயலில் கரும்பை நட்டார். விளைச்சல் அமோகமாக இருந்தது. 20 மடங்கு லாபம் கிடைத்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஆசீர்வாதம் கிடைத்தால் ஏதாவது தட்டுப்பாடு ஏற்படுமா என்ன?

ஸ்ரீ ஸ்வாமி எப்போதெல்லாம் நரசப்பாவின் வீட்டுக்குச் செல்கிறாரோ அப்போதெல்லாம் நரசப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உடனடியாக சென்று விடப்போகிறார் என்கிற பதட்டத்தில் வாசற்படிக்கு அருகிலேயே தூங்கிக் கொண்டிருப்பார். அவரை தன் வீட்டிலேயே பல நாட்களுக்குத் தங்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணம் அவருக்கு அதிகமாக இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் ஒருமுறை அவர் வீட்டில் எட்டு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அப்படி ஒருநாள் அவர் வீட்டில் தங்கியிருந்த தினத்தில் அவர் வயலில்

அறுவடை நாள். நல்ல விளைச்சலாகி இருந்தது. மஹராஜ் வீட்டில் இருக்கும் போது வயலுக்குச் செல்ல முடியாதே! பொக்கிஷமே அவருடன் இருப்பதை உணராமல், தான் அறுவடைக்குச் செல்லாவிட்டால் தனக்கு ஒரு மிகப்பெரிய இழப்பு ஏற்படப் போகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டார். ஆனால் தச்சருடைய எண்ணத்தை புரிந்து கொள்ளாதவாரா ஸ்ரீ ஸ்வாமி!

மஹராஜ் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு கதவைத் திறந்து கொண்டு கிளம்பிவிட்டார். தச்சர் எவ்வளவோ தடுத்தும் எந்தவித பயனும் இல்லை. **"இன்று உனக்கு அறுவடை நாள். தேவையில்லாமல் நீ செல்லத் தடை ஏற்படுகிறது. அதனால் நான் செல்கிறேன்"** என்று கூறிக்கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சென்று விட்டார். தன் மனஓட்டத்தை எண்ணி நரசப்பா தன்னைத் தானே தன் கன்னத்தில் அறைந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து தன்னை மன்னிக்குமாறு கெஞ்சினார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய மனம் துளியும் இளகவில்லை.

ஒருவன் எவ்வளவு பெரிய பக்தனாக இருப்பினும், மிகப்பெரிய செல்வமே அவனுடன் இருக்கும் போது மற்றவை அனைத்தும் தூசு என்பதை உணரும் தகுதியை இழந்துவிட்டால், அவருடைய பக்திக்கு எந்தவித பலனும் கிடைக்காது. ஸ்ரீ குருவை விட மேலானது ஒன்றும் இல்லை என்கிற நிலை ஒருவருக்கு வரும்போது, அவரிடம் அனைத்தும் வந்து சேர்ந்துவிடும் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு எவ்வளவு தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 132

பாபாசாஹேப் ஜாதவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும்..

சர்க்கார் அதிகாரியான பாபாசாஹேப் ஜாதவுக்கு குழந்தைகள் இல்லை. அவர் தன் மனைவி இறந்த பிறகு இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்ள ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அனுமதி கேட்டபோது அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அனுமதி

அளிக்கவில்லை. அவர் தன் சொத்துக்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சமர்ப்பணம் செய்து விட்டு வெறும் கௌபீனத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சர்கார்வாடாவுக்கு அருகில் இருக்கும் லாகடாகானாவில் (எரிபொருள் சேமிக்கும் இடம்) இருந்தார். அப்போது மணி மதியம் 12 இருக்கும். அவர் பாபாசாஹேபிடம், **"கும்பார் (குயவர்), உன் பெயரில் ஒரு சீட்டு வந்திருக்கிறது"** என்று கூறினார். மஹராஜ் அவரை கும்பார் என்றுதான் அழைப்பார்.

அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் மிகவும் அச்சமாக இருந்தது. அப்போது அவர் மிகுந்த ஆக்ரோஷமான ஒரு மனிதனைப் பார்த்தார். உடனே பாபாசாஹேப் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு, **"மஹராஜ், உங்களுக்கு என் மனது திருப்தி அளிக்கும் அளவுக்கு சேவைகள் செய்ய வேண்டும் என்பது மட்டும்தான் விருப்பம். என்னை இப்போது அனுப்பி விடாதீர்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர் மீது இரக்கம் கொண்டு அந்தச் சீட்டை திருப்பி அனுப்பி வைத்தார். அப்போது அங்கு அவர்களுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய காளை நின்று கொண்டிருந்தது. **"அந்த காளையிடம் செல்"** என்று கூறினார். உடனே அந்த காளை செத்து விழுந்தது. பாபாசாஹேபின் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டது.

ராவன்னாவின் விஷமுறிவு

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பாகேஹள்ளியில் தங்கியிருந்தார். அப்போது மதியம் 12 மணியளவில் சுட்டெரிக்கும் வெயில் நேரத்தில் அங்கிருந்து கிளம்ப தயாரானார். அப்போது அவருடன் பலர் இருந்தனர். மஹராஜ் அவர்களிடம், **"பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையும், உண்ண விருந்தும் வேண்டுமென்றால் வரலாம்"** என்று கூறினார். அங்கிருந்தவர்கள் எவரும் உணவருந்தவில்லை. வெயிலோ சுட்டெரித்தது. ஒவ்வொருவராக சூடு தாங்கமுடியாமல் பயணத்தின் பாதியிலேயே நின்றுவிட்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய 5-6 சேவகர்கள் மட்டுமே அவருடன் இருந்தனர். அவர்களுள் பாபாசாஹேப் ஜாதவும் அடக்கம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் மதியம் மூன்று மணியளவில் இடாகிகாவ் என்கிற கிராமத்தை அடைந்து, அங்கிருந்த ஹனுமான் மந்திரில் தங்கினார். கிராமத்துவாசிகள் அவருக்கு ஹுக்கா அளித்தனர், அதை மறுத்துவிட்டார்.

நான்கு மணியளவில் ராவன்னா என்கிற கடைக்காரர் தன் நிலத்தை உழுது கொண்டிருக்கும்போது பாம்பினால் தீண்டப்பட்டார். அவர் அங்கும் இங்கும் சுழன்று கொண்டிருந்தார். அவருடைய சொந்தக்காரர்கள் அவரை ஒரு போர்வையில் சுற்றி, ஹனுமான் கோவிலுக்குக் கொண்டுவந்து அங்கு அமரச் செய்தனர். அவர் உடல் முழுவதும் விஷம் ஏறி அவருடைய உயிர் பிரிந்துவிட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய சேவகர்கள் வேடிக்கை நிகழ்ச்சிக்காக காத்திருந்தனர். அப்போது பாபாசாஹேப் ஜாதவ் வலி குறைய வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய பாதுகைகளை கொண்டுவந்து அவருடைய தலையின் மேல் வைத்தார். ஒரு குரு தன் பரம சீடனுடைய எண்ணத்தை கண்டிப்பாக பூர்த்தி செய்தாக வேண்டும்.

உறங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி திடீரென விழித்துக் கொண்டு ராவன்னாவின் தலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பாதுகைகளைப் பார்த்து கோபத்துடன், **"ஏ முட்டாள் கழுதையே, உன் தாயிடம் செல்! செத்தவனுடைய தலையில் ஏன் என்னுடைய பாதுகைகளை வைத்திருக்கிறாய்?"** என்று வசை பாடினார். பாபாசாஹேபிடம் காண்பித்த கோபத்தைப் பார்த்து அங்கிருந்த அனைத்து பக்தர்களும் தெறித்து ஓடினர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி கோபத்துடன் தன் தலையில் அணிந்திருந்த குல்லா, போட்டிருந்த கஃப்னி ஆகியவற்றை கழற்றி எறிந்தார். பின்னர் தன் கௌபீனத்தையும் கழிற்றிவிட்டு திகம்பரராக காட்சியளித்தார்.

பாபாசாஹேப் பயத்தில் ஒரு மூலையில் ஒடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் பாபாசாஹேபை தன்னருகில் வருமாறு அழைத்தார். பயத்தினால் அவரால் ஒரு அடிகூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. **"ஏ போசடிக்கே, **** (கெட்ட வார்த்தைகள்)வா இங்கே"** என்று அழைத்தவுடன் பயந்துகொண்டே அவருக்கருகில் பாபாசாஹேப் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாபாசாஹேபுடைய தலைப்பாகையை கழற்றச் சொன்னார். பின்னர் அவருடைய சட்டை மற்றும் வேட்டியை கழற்றுமாறு கூறினார். தன்னையும் திகம்பரராக ஆக்கிவிடுவாரோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. மஹராஜ் பாபாசாஹேபை ராவன்னாவின் காதுக்கருகில் சென்று **"ராவன்னா"** என்று அழைக்குமாறு கூறினார். இரண்டு முறை அவ்வாறு செய்தபின்னும் எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லை. உரக்க

அழைக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கட்டளையிட்டவுடன் பாபாசாஹேப் இரண்டு காதுகளிலும், **“ராவன்னா, ராவன்னா!!”** என்று தன்னால் முடிந்தவரை உரக்கமாக அழைத்தார். ராவன்னாவுக்கு சுயநினைவு திரும்பி, அங்கு கூடியிருந்தவர்களை கண்திறந்துப் பார்த்தார். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு ஜய ஜய... கோஷம் எழுப்பினர்.

ராவன்னா முழுமையாக சுயநினைவுக்கு வந்தபின் தனக்கு மிகுதியாக பசிக்கிறது, ஏதாவது சாப்பிட கொடுக்குமாறு கேட்டான். அவனுடைய சொந்தபந்தங்கள் என்ன உணவு கொடுக்கலாம் என்று கேட்டனர். மஹராஜ் போட்வே கீர் (மராட்டிய இனிப்புவகை-பாயசம்) செய்து கொடுக்கும்படி கூறினார். உடனே அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, ராவன்னாவுக்கு அளித்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கும் தட்டு முழுவதும் கீர் கொடுக்கப்பட்டது. வைத்திய முறைப்படி பாம்புக்கடிக்கு பால் கொடுக்கக் கூடாது. ஆனால் விஷமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் வேலை செய்யாதபோது பால் எம்மாத்திரம்? ராவன்னா பாயசத்தை அருந்தியவுடன் சுறுசுறுப்பான தன் பழைய நிலையை அடைந்தான்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்காக கொண்டுவரப்பட்ட உணவுத்தட்டு நிலவுக்கும் ஹனுமனுக்கும் நைவேத்தியம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் அது பாபாசாஹேபிடம் கொடுக்கப்பட்டது, அவர் தன் மனதும் வயிறும் நிரம்பும் அளவுக்கு உண்டார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் உண்ணாநோன்பை முடித்துக் கொண்டார். அடுத்த நாள் ராம்பூர் நோக்கி தன் பயணத்தை தொடர்ந்தார்.

கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி, தன் பரம பக்தன் தன் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை பூர்த்தி செய்வதற்காக இறந்தவனை பிழைக்க வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் பக்தர்களின் மீது கொண்டுள்ள அதீத அன்பை வெறும் வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. அதை உணர மட்டுமே முடியும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

ஒரு பெண்ணின் மகனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை

த்ரேதா யுகத்தில் ஸ்ரீ ராமரும், துவாபர யுகத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் எப்படி பல்வேறு விதமான லீலைகள் புரிந்தனரோ, அதே போல் கலியுகத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் லீலைகள் புரிந்தார். ஸ்ரீ ராமரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஒன்றுதான் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு பறைசாற்றுகின்றன.

ஒரு கிராமத்து பெண்மணியின் சிறு குழந்தை மிகுந்த நோய்வாய்பட்டிருந்தது. பலவகையான வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தை என்பதினால் அவளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அடைக்கலம் அடைவதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை. உடனே அவள் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் அக்குழந்தையை வைக்கலாம் என்கிற எண்ணத்தில் குழந்தையின் முகத்தை மூடியிருக்கும் துணியை விலக்கியபோது, அந்த குழந்தை இறந்திருந்ததைக் கண்டு அவள் அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

அவள் தன் மார்பிலும் தலையிலும் அடித்துக் கொண்டு, **"மஹராஜ், நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முடியாமல் உங்களின் நிழலைத் தேடி வந்தேன். ஆனால் என் விதி சரியில்லையே! மஹாபுஷர்களின் முன்னிலையில் தீமையான கர்மவினையும் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்றுதானே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்! அனைவரும் கூறுவது பொய்த்துவிட்டதே! தரிசனத்துக்காக நுழையும்போது கோவிலே இடிந்துவிழுவது போல, புலியிடம் இருந்து தப்பித்த பசு கசாப்பு கடைக்காரனிடம் மாட்டிக்கொள்வது போல என் நிலைமை ஆகிவிட்டதே! ஸ்வாமி, உங்களால் முடியாதது ஒன்றுமே இல்லை. நீங்கள் நினைத்தால் என் கஷ்டத்தை ஒரு நொடியில் மாற்றிவிடலாம். தயவுசெய்து என்னை காப்பாற்றுங்கள்"** என்று கதறினாள்.

அப்பெண்ணின் கூக்குரல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் மனதை இரக்கம் கொள்ளச் செய்தது. அவர் உடனே, **"உன் மகனை என்னிடம் கொண்டு வா!"** என்று கூறினார். அக்குழந்தையை தலைகீழாக பிடித்துக் கொண்டு சுழற்றத்

தொடங்கினார். அப்போது அவருக்கருகில் ஒரு குதிரை நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த குழந்தையை குதிரையின் வாய்க்கு அருகில் கொண்டு சென்று, **"ஏ குதிரையே, இந்த பெண்ணின் மகனை சாப்பிடு"** என்று கூறிவிட்டு அக்குழந்தையை சமைப்பதற்காக தோண்டப்பட்டிருந்த அடுப்புக்கு அருகில் தூக்கி எறிந்தார். ஆஹா! அந்த குழந்தை உயிர் பெற்று அழத் தொடங்கியது! அந்த பெண் ஓடோடிச் சென்று தன் குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை பலவாறு புகழ்ந்தாள். அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அனுமதியுடன் தன் சொந்த கிராமத்திற்குச் சென்றாள்.

ஒரு கூட்டத்தில் சந்தேகம் மற்றும் முற்போக்கு சிந்தனை உடையவர்கள் சிலர் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் இல்லையென்றால் மகான்களின் மகத்துவம் அனைவருக்கும் புரிவதில்லை. அப்படிப்பட்ட சிலர் இந்த நிகழ்ச்சியை நேரில் கண்ட பிறகு, **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த குழந்தையை தூக்கி எறியும் போதே அது உயிருடன்தான் இருந்தது. அதனால் அது உடனே அழத்தொடங்கியது"** என்று விமர்சனம் செய்தனர். ஆனால் சொக்கத் தங்கத்தை இதுபோன்ற அசுத்தங்கள் மாசுபடுத்திவிட முடியுமா?

நாம் இந்த லீலையை உற்றுக் கவனித்துப் பார்த்தால், குழந்தையை தலைகீழாக தூக்கி சுழற்றுவது நவீன மருத்துவத்தில் இது ஒரு வைத்திய முறை. அப்படிச் செய்யும் போது சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து செயலற்று இருக்கும் சில உறுப்புகள் செயல்படத் தொடங்கும். ஆனால் இம்முறையை கைதேர்ந்த மருத்துவர்களால் மட்டுமே செயல்படுத்த முடியும்! அனைத்து மருத்துவ முறைகளிலும் கைதேர்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சாத்தியமற்றது என்பது ஏதாவது உண்டோ! அவரிடம் முழு நம்பிக்கையுடன் சரணடைபவர்களை அவர் கைவிட்டதே இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 134

ராஜேராய் மடம்

நிஜாம் சர்காருடைய பதிவாளரான ஸ்ரீ ஷங்கர்ராவ் சாஹேப், பிசாசு தொந்தரவினாலும் காசநோயினாலும் மற்ற சில நோய்களாலும் துன்பத்தை அனுபத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு எந்தவித வைத்திய முறைகளும் பலனளிக்காததால் நாளுக்கு நாள் நலிவடைந்து கொண்டே இருந்தார். வேறுவழி தெரியாமல் கானகாபூர் சென்று அனைத்து அனுஷ்டானங்களையும் கடைப்பிடித்து, பிராமணர்களுக்கு தானங்கள் வழங்கினார். ஆனால் அவை எந்தவித முன்னேற்றத்தையும் அளிக்கவில்லை.

ஒருநாள் அவருக்கு அக்கல்கோட்டுக்கு செல்லுமாறு கனவில் உணர்த்தப்பட்டது. ஆனால் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது நம்பிக்கை இல்லாததால் அங்கு செல்வதைத் தவிர்த்தார். பின்னர் வேறுவழி தெரியாததால் அக்கல்கோட் செல்ல முடிவு செய்தார். ராவ் சாஹேப் அக்கல்கோட் சென்றடைந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தேஷ்முக்கின் வீட்டில் இருந்தார். தரிசனத்தை முடித்துக்கொண்டு அமர்ந்தபோது, தன் கதையை சுந்தராபாயியிடம் விவரித்தார். **“தயவுசெய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் என் நோயை குணப்படுத்தும்படி கூறுங்கள்”** என்று அவர் கூறியதற்கு சுந்தராபாயி, **“உங்களுக்கு குணமடைந்தால் எனக்கு என்ன தருவீர்கள்”** என்று கேட்டாள். அதற்கு அவர், **“நீங்கள் என்ன கேட்டாலும் தருகிறேன்”** என்று கூறினார். உண்மையில் ஷங்கர்ராவ் ஒரு கோடீஸ்வரர். அவருடைய நோயின் காரணத்தினால் அவர் பொலிவிழந்து காணப்பட்டார். சுந்தராபாயி அவரை ஏழை என்று நினைத்துக் கொண்டு, **“இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுங்கள்”** என்று கேட்டாள். ஆனால் அவரோ, **“எனக்கு குணமடைந்தால் நான் பத்தாயிரம் ரூபாய் தருகிறேன்”** என்று கூறியது சுந்தரா பாயிக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அளித்தது. உடனே அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் சென்று ஷங்கர்ராவுடைய நோயை குணப்படுத்துமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அவர் பதிலேதும் கூறாமல் ஷேக் நூர் சாஹேபின் தர்காவுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அங்கு இஸ்லாமியர்களின் கல்லறை இருந்தது. அவற்றில் புதிதாக கட்டப்பட்டிருந்த கல்லறை ஒன்றின் மீது ஸ்ரீ ஸ்வாமி படுத்துக் கொண்டு

உறங்கிவிட்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு விழித்துக் கொண்டு ஷங்கர்ராவ்வைப் பார்த்து, சந்நியாசிகளுக்கு உணவளிக்குமாறும், ஷேக் நூருடைய சமாதிக்கு கபினி அணிவிக்குமாறும் கூறினார். ஷங்கர்ராவ் அக்கல்கோட்டிலியே எட்டு முதல் பத்து நாட்கள் வரை தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் மஹராஜ் அவரிடம், வேப்பஞ்சாறை ஒன்பது முழு மிளகுகளுடன் கலந்து மருந்தாக குடிக்கும்படி பரிந்துரைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கூறியபடியே அவர் செய்ததும் சில நாட்களிலேயே அவருக்கு அற்புதமான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தது.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் ஹைதராபாத் சென்றுவிட்டு மீண்டும் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்து, சுந்தராபாயிக்கும் சோளப்பாவுக்கும் 10,000 ரூபாய் அளிப்பதற்கான அனுமதியை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"இந்த விதவைக்கும், மார்வாடிக்கும் எதுவும் கொடுக்க வேண்டாம். நீ ஒரு ஆஸ்ரமம் கட்டு"** என்று கூறினார். **"அதை எங்கு கட்டவேண்டும்"** என்று கேட்டதற்கு **"ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் ராமர் கோவிலுக்கு அருகில்"** என்று கூறினார். நானாசாஹேப் பார்வேயும் மற்றவர்களும் ஊருக்கு உள்ளேயே கட்ட அனுமதிக்குமாறு விண்ணப்பித்தனர். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜோ, **"நான் கூறிய இடத்தில்தான் ஆஸ்ரமம் கட்டவேண்டும்"** என்று திட்டவட்டமாக கூறிவிட்டார். அனைவராலும் எதுவும் மறுவார்த்தை பேச முடியவில்லை. (இப்போது அம்மடம் ராஜே ராய் மட் என்கிற பெயருடன் அக்கல்கோட்டில் அமைந்துள்ளது. இதுதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்காக அக்கல்கோட்டில் அமைக்கப்பட்ட முதல் மடம்)

அவர் 30,000 ரூபாய் செலவு செய்து ஆஸ்ரமத்தை கட்டி முடித்தார். பின்னர் பாதுகை பிரதிஷ்டை மற்றும் மற்ற அலங்காரங்களுக்கும் தாராளமாக செலவு செய்தார். ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் அளித்து அனைவருக்கும் ஒரு ரூபாய் தக்ஷிணை அளித்தார். ஒரு பூஜாரியை நியமித்துவிட்டு ஹைதராபாத்துக்கு மனநிறைவுடன் சென்றார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது நம்பிக்கை இல்லாத ஒருவரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே அக்கல்கோட்டுக்கு வரவழைத்து, அவருடைய நோயையும் குணப்படுத்தி, அவரை ஆஸ்ரமம் கட்டவைத்து, பல வகையான தானங்கள் செய்யவைத்து புண்ணிய ஆத்மாவாக அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கருணைக்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

ஸ்ரீ ஸ்வாமி பக்தர்- பாளப்பா

பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தர். அக்கல்கோட்டில் 'ஸ்ரீ குரு மந்திர்' என்று அழைக்கப்படும் பாளப்பா மந்திர் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற மடம். பாளப்பா கர்நாடகத்தில் உள்ள ஹவேரி கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் எப்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பக்தரானார் என்பதை இந்த அத்தியாயத்தில் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

பாளப்பா ஒருநாள் குருவைத் தேடி முர்கோட்டுக்குச் சென்றார். அந்த இடத்தில் சிதம்பர் தீக்ஷித் என்கிற மஹாபுருஷர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். சிதம்பர் தீக்ஷித்துடைய தந்தையான மன்னார் தீக்ஷித் ராமேஸ்வரத்துக்கு யாத்திரையாகச் சென்றிருந்தார். வரும் வழியில் மிகவும் விழிப்புடன் இருக்கும் சிவனுடைய க்ஷேத்திரமான சிதம்பரேஸ்வரர்(கர்நாடகா) என்கிற இடத்திற்குச் சென்றார். அந்த இடத்தில் அவர் 12 வருடங்களுக்கு தவம் புரிந்தார். சங்கரர் அவருக்குக் காட்சி அளித்துவிட்டு அவரிடம், "நானே உனக்கு மகனாகப் பிறப்பேன்" என்று வரமளித்தார். மேலும் அவரிடம், **"குழந்தை பிறக்கும் போது ஒரு காதில் வில்வ இலையும், இன்னொரு காதில் துளசி இலையும் இருக்கும். அக்குழந்தையை அவதாரமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்"** என்று கூறினார். பின்னர் அவர் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவருடைய மனைவி கருவுற்று ஒரு மகன் பிறந்தான். அவருக்குத் தோன்றிய காட்சி போலவே குழந்தையின் காதுகளில் வில்வம், துளசியுடன் பிறந்தது. அதனால் அக்குழந்தைக்கு சிதம்பர் என்று பெயரிட்டனர்.

ஸ்ரீ சிதம்பர் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார். ஒரு யக்ஞத்தில் நெய்க்கு தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. அப்போது கங்கையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட தண்ணீர் நெய்யாக மாறியது. பின்னர் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நெய் கொண்டு வரப்பட்டது. எவ்வளவு பானைகள் கங்கையிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரப்பட்டதோ அதே அளவு நெய் கங்கைக்குள் விடப்பட்டபோது அது தண்ணீராக மாறியிருந்தது.

ஒருமுறை பாஜிராவ் பேஷ்வா சிதம்பர் ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தார். மஹாராஜா வருவதை முன்கூட்டியே அறிந்து

கொண்ட பிராமணர்கள், அவர்களுடைய சம்பளம் பறிமுதல் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதை மஹாராஜாவிடம் தெரிவிக்குமாறு சிதம்பர் ஸ்வாமியிடம் கோரிக்கை விடுத்தனர். அதற்கு சிதம்பர் ஸ்வாமி சம்மதித்தார். சிதம்பர் ஸ்வாமி தன்னிடம் பேசப்போகிறார் என்கிற தகவல் மகாராஜாவுக்கு தெரிந்துவிட்டது. இதைத் தடுப்பதற்காக பாஜிராவ், ஸ்வாமிகளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில், **“நான் உங்களுடைய தரிசனத்துக்காக வருகிறேன். எவரைப் பற்றியும் என்னிடம் பரிந்துரைக்காதீர்கள்”** என்று எழுதியிருந்தார். அதற்கு பதில் கடிதத்தில் சிதம்பர் ஸ்வாமி, **“பிராமண சர்க்கார் சிறிது காலத்திற்கு தொடர இருந்தது. ஆனால் கடவுளின் விருப்பத்திற்கு முன்னால் வேறு வழி கிடையாது. உங்கள் அறிவின் தீர்ப்பு அவ்வாறாக உள்ளது. அறிவு எப்போதும் கர்மாவை பின்பற்றிச் செல்லும்”** என்று எழுதி தூதுவனிடம் கொடுத்தனுப்பினார். பாஜிராவ் இந்த பதில் கடிதத்தைப் பார்த்தார். வருங்காலத்தில் நடக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி அறியாமல், சிதம்பர் ஸ்வாமியை தரிசிக்காமலேயே தன் இடத்திற்குச் சென்று விட்டார். ஆறு மாத காலத்திற்குள் பேஷ்வா ராஜ்ஜியத்தின் ஆட்சி கலைந்து, ஆங்கிலேய ஆட்சி தொடங்கியது.

அப்படிப்பட்ட தீர்க்கதரிசியான சிதம்பர் தீக்ஷித் வாழ்ந்த இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று பாளப்பா விரும்பினார். அங்கு இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு தங்கியிருந்துவிட்டு கானகாபூர் சென்றார். அங்கு சென்று மூன்று மாதகாலம் தங்கியிருந்து குருதரிசனம் கிடைக்க பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு நாள் **“அக்கல்கோட்டுக்குச் செல்”** என்று கனவில் உத்தரவானது. உடனே அவர் அக்கல்கோட் கிளம்பி வந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காஸ்-பாகில் இருந்தார். தரிசனத்துக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கல்கண்டை (சக்கரை துகள்கள்) அவருக்கு முன்னால் போட்டார். தான் கனவில் கண்ட சந்நியாசி இவர்தான் என்று உறுதி செய்து கொண்டார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் முரளிதர் கோவிலில் தங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

சுந்தராபாயி பாளப்பாவுக்கு தங்குவதற்கு இடம் அளித்தாள், அவளுடைய உதவியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். இதைக்கண்டு சோளப்பாவுக்கு பொறாமை ஏற்பட்டது. அதனால் பாளப்பா இங்கு தங்கியிருக்கக் கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சென்று, **“ஸ்வாமி, பாளப்பா அவர் குடும்பத்தை விட்டு இங்கு வந்து பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன. அவருடைய குலதெய்வத்தையும் குடும்பத்தினரையும்**

பார்க்க மிகுந்த ஆவலாக இருக்கிறார்" என்று கூறினார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"அவருடைய மனைவியும் குழந்தைகளும் இங்குதான் இருக்கிறார்கள்"** என்று கூறினார். ஸ்ரீபாத பட் தன் பங்குக்கு சீட்டு குலுக்கிப் பார்த்து முடிவு செய்யலாம் என்கிற யோசனையை செயல்படுத்தினார். அனைத்து செயல்களுக்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகள் பொய்க்குமா? **"போக வேண்டாம்"** என்கிற சீட்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவுடன், இருவரும் மௌனமானார்கள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பாளப்பாவுக்கு என்றைக்குமே பிரசாதம் கொடுத்ததில்லை. தனக்கு மட்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பிரசாதம் அளிக்கவில்லையே என்று பாளப்பா ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் பேரிச்சம்பழத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, அதில் ஒன்றை தனக்கு அளிக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டார். சோளப்பா அதிலிருந்து இரண்டை எடுத்து பாளப்பாவிடம் கொடுத்தார். இருப்பினும், பாளப்பா மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டார். இதைக் கண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சோளப்பாவிடம், **"ஏ! சோளைய்யா அவனுக்கு எதுவும் கொடுக்கக் கூடாது. அதை அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்"** என்று கூறினார். சோளப்பா ஓடிச்சென்று அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டவுடன் பாளப்பா மிகுந்த வருத்தமடைந்தார். எவரொருவர் அக்கல்கோட்டை விட்டு கிளம்புகிறார்களோ அவர்களுக்கு மட்டும்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பிரசாதம் கொடுத்து அனுப்பி வைப்பார். அவர் அனுப்ப விரும்பாதவர்களுக்கு பிரசாதம் கொடுக்க மாட்டார். அவர் பாளப்பாவை தன்னுடனேயே எப்போதும் தங்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் இவ்வாறு நடந்து கொண்டார் என்பது பாளப்பாவுக்கு பின்னாட்களில்தான் புரிந்தது.

பாளப்பாவின் நோயை குணமாக்குதல்

ஒருமுறை பாளப்பாவின் நாபியில் இருந்து ரத்தம் கசியத் தொடங்கியது. அந்த நோயின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்ததால் அவரால் படுக்கையை விட்டு எழவே முடியவில்லை. ஒருநாள் இரத்தக் கசிவு அதிகமாக ஏற்பட்டு பொட்டலம் போன்ற ஒன்று நாபியிலிருந்து வெளியேறியது. அதைத் திறந்து பார்த்தபோது அதில் கருமையான வஸ்து ஒன்று இருந்தது. அதை அவர் ஐந்து அல்லது ஆறு நபர்களிடம் காண்பித்து என்னவென்று விசாரித்தபோது அவர்களால் எதுவும் ஊகிக்க முடியவில்லை. பிறகு வியாபாரி ஒருவன் உணவில் விஷம் கலந்து கொடுத்தது பாளப்பாவுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நினைவுபடுத்தி குணமாக்கியது அனைவருக்கும்

ஆச்சரியத்தை அளித்தது. பின்னர் பாளப்பாவின் ஆரோக்கியம் சீரடைந்தது. இதேபோல பல அனுபவங்கள் பாளப்பாவுக்கு ஏற்பட்ட பின்னர், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பக்தியின் அளவு அதிகரித்தது.

சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பிரதான சேவைகளை செய்து கொண்டிருந்த நாட்களில் அவர் எப்போதும் சந்தனக்கட்டையை தன் இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டிருப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை குளிக்க வைத்த பின் சந்தனத்தை அரைத்து அவருக்கு பூசி விடுவார். பின்னாட்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை குளிக்க வைக்க வேண்டும் என்றால் அவர் வெந்நீர், அத்தர் மற்றும் குங்குமப்பூ கலவை மற்றும் ஒரு பானை பாயசம் ஆகியவற்றை தயார் நிலையில் வைத்திருப்பார். மஹராஜ் எப்போதும் ஒரே இடத்தில் இருக்க மாட்டார். அவர் காடுமேடுகள், மசூதி, தாழ்ந்த ஜாதியினர் தங்கியிருக்கும் பகுதிகள், அல்லது பக்தர்களுடைய வீடுகள் மற்றும் விளைநிலங்கள் ஆகிய பல்வேறு இடங்களில் இருப்பார். அவர் விரும்பிய இடங்களிலெல்லாம் மலஜலம் கழிப்பார். விசித்திரமான இடங்களில் குளிப்பார்.

வெயில் நாட்களான சித்திரை மற்றும் வைகாசி மாதங்களின் போது சந்தனமும் குங்குமப்பூவுடன் கலந்து அரைத்து பூசப்படும்.அந்நாட்களில் மதிய வேளைகளில் எலுமிச்சைச் சாறு அல்லது வேறு ஏதாவது பானங்கள் குடிப்பார், ஆனால் ஒரு குவளைக்கு மேல் குடிக்கமாட்டார். கண்பத்ராவ் சமையல் செய்வார். நரசப்பா வெந்நீர் தயாரிப்பார். சுந்தராபாயி உணவு ஊட்டிவிடுவாள். ஸ்ரீபாத பட் வழிபாடுகள் செய்வார். பாளப்பா எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு, அனைத்தும் சரியாக நடைபெறுகிறதா என்று மேற்பார்வை பார்ப்பார். இவ்வகையில் அனைவருக்கும் சேவைகள் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை குளிக்க வைப்பதற்காக கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இழுக்கவேண்டிய வேலையை பாளப்பா செய்து கொண்டிருந்தார். அது அவருக்கு மிகுந்த அவமானமாக இருந்தது. ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாளப்பாவிடம், **"குருவுக்கு அருகில் எதுவுமே அவமானமில்லை"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் பாளப்பா எந்தவித மனக்கிலேசங்களும் இல்லாமல் அனைத்து சேவைகளையும் முழுமனதுடன் செய்யத் தொடங்கினார்.

இவ்வாறு பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பாளப்பா என்கிற பக்தனை தன்னிடம் ஈர்த்துக் கொண்டார். அவரிடம் தன் பாதுகைகளை அளித்து ஒரு மடத்தை ஸ்தாபிக்குமாறு கூறினார். அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ குரு மந்திர் அல்லது பாளப்பா மந்திர் என்றால் மிகவும் பிரசித்தம். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள்

தெரிவு செய்தவர்கள் மட்டுமே அவருடைய பக்தராகக் கூட ஆக முடியும் என்பதை நமக்கு இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துகிறதல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 136

வெறிபிடித்த காளையை அடக்குதல்

ஒருநாள் ஒரு விவசாயின் காளை மாடு ஒன்று வெறிபிடித்து கிணற்றுக்கு அருகில் நின்று கொண்டு அங்கிருந்து வர மறுத்துக் கொண்டிருந்தது. மாலை வரை எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் அது அந்த இடத்தை விட்டு நகராமல் அருகில் வருபவர்களை தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த விவசாயி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி அன்று காஸ்-பாகில் இருந்தார். விவசாயி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அருகில் சென்றவுடன், **"என்ன! உன் காளைமாடு உன்னைத் தொட அனுமதிக்கவில்லையா?"** என்று கேட்டார். **"ஸ்வாமி, யார் அருகில் சென்றாலும் அவர்களை தாக்குகிறது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை"** என்று அவர் கூறினார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் எழுந்து சென்று காளையின் காதைப் பிடித்து ஒரு ஆட்டை இழுத்து வருவது போல இழுத்து வந்து அந்த விவசாயியிடம் ஒப்படைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸ்பரிசம் அந்த காளையின் மீது பட்டவுடன் அது சாதுவாக மாறியது. அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் இந்த நிகழ்ச்சியை மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் சேவகர்களை எப்போதும் மிகுந்த அன்புடன் நடத்துவார். எவரேனும் ஏதாவது தன் வேலைகளில் தவறு செய்துவிட்டால் அவர்களிடம், **"ஏ! வா வந்து வணங்கு"** என்று கூறுவார். அவர்கள் தங்கள் தவறுக்காக மிகவும் வருந்துவார்கள். சேவகர்கள் சீட்டு விளையாடினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவற்றை தூக்கி வீசி எறிந்துவிட்டு, **"ஏ! வாழ்க்கையே போய்க்கொண்டிருக்கிறது!"** என்று கடிந்து கொள்வார். எவரேனும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அர்த்தமற்ற கதைகளை கூறினால், **"அதனால் உனக்கு என்ன பயன்!"** என்று கேட்பார். சேவகர்கள் எவரேனும் உயரமான இடத்தில்

அமர்ந்திருந்தால் அவர்களை கீழே அமருமாறு கூறுவார். எவருக்கேனும் ஏதாவது தெரிய வேண்டும் என்று எண்ணத்தோடு இருந்தால் அவர்களிடம், **"கற்றுக்கொண்டு செல்"** என்று கூறுவார். ஒருமுறை பாளப்பா ஒரு பக்தருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதை கவனித்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"என்ன மாதர்சோத்! நீ அவனுடைய நிலைக்கு செல்ல வேண்டுமா?"** என்று கேட்டார். உடனே பாளப்பா தன் காதுகளை பிடித்துக் கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டார்.

ஒருமுறை இரு பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஒருத்தி, **"உனக்கு காசி விஸ்வேஸ்வரரை தரிசிக்க விருப்பம் இருக்கிறதா?"** என்று கேட்டாள். அதற்கு இன்னொருத்தி, **"காசிக்கு ஏன் செல்ல வேண்டும்? ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜே காசி விஸ்வேஸ்வரர் தானே!"** என்று பதிலளித்தாள். இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் உரக்கமாக சிரித்துவிட்டு அந்த பெண்களிடம், **"உங்களுக்கு இவ்வளவு ஞானம் இருந்தால் நீங்கள் ரொட்டி மட்டும் தயாரித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள்"** என்று கூறினார்.

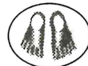
ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பக்தர்களுக்காகவே பிறவி எடுத்து வந்து, எப்போதும் பக்தர்களின் நலனுக்காகவே அனைத்து லீலைகளையும் நிகழ்த்திக் காட்டி நம் அனைவரையும் வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அதனால் அவரை கற்பகவிருட்சம், கருணைக்கடல் என்று கூறுவது மிகவும் பொருத்தமானது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 137

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் சேவகர்களுக்கு கூறும் அறிவுரைகள்

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீராமர் கோவிலில் அமர்ந்திருந்தார். திடீரென இருட்டிக்கொண்டு மழை பொழியத் தொடங்கியது. உடனே மஹராஜ், **"பல்லக்கு கொண்டுவாருங்கள்"** என்று கூறினார். **"மஹராஜ், மழை பொழிகிறது. அனைவரும் நனைந்து விடுவார்கள்"** என்று சேவகர்கள்

அனைவரும் பதைபதைத்தனர். எதையும் பொருட்படுத்தாத ஸ்ரீ ஸ்வாமி மிகுதியான மழையில் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டார். அனைவரும் சொட்டச் சொட்ட நனைந்தவாறு பல்லக்கை சுமந்து கொண்டு வந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வானத்தைப் பார்த்து, **"இந்திரன் மேகங்களுக்கும் மின்னலுக்கு நடுவே நடந்து செல்கிறான்"** என்று குழந்தை போல சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். இதுதான் யோகிகளுக்கு உரித்தான பால உன்மத்த பிசாசு நிலை. அவர்களுக்கு தன் உணவு, உடை மற்றும் சுற்றுப்புறம் ஆகியவற்றில் எந்தவித கவனமோ நாட்டமோ இருக்காது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அன்று தன் நடவடிக்கைளில் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பிரதான குணத்தை வெளிப்படுத்தி, தான் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர்தான் என்பதை அனைவருக்கும் உணர்த்தினார்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி காஸ்-பாகில் அமர்ந்திருந்தபோது அவரைச் சுற்றி பலர் இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அனைவரையும் பார்த்து, **"வாருங்கள், நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறந்த மனிதரைக் காட்டுகிறேன்"** என்று கூறினார். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைத் தொடர்ந்து சென்றனர். அப்போது ஒரு புற்றுக்கு அருகே நின்றார். ஒரு பெரிய பாம்பு, உடல் முழுவதும் முடியுடன் அப்புற்றிலிருந்து வெளியே வந்தது. மஹராஜ் அதனருகே சென்று, **"இவர் ஒரு மிகச்சிறந்த மனிதர்"** என்று கூறினார். அனைவரும் அந்த நாகத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோடு அந்த இடத்தை விட்டு கிளம்பினார்கள்.

சில சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சில வரிகளை கூறிக்கொண்டிருப்பார். அவை,

"குக்கிராமத்து குடியிருப்பு மற்றும் தீயவர்களுக்கு சேவை"
"தீய நட்பு அறிவை குறைக்கும்"

போன்ற அறிவுரைகளை எப்போதும் கூறிக்கொண்டே இருப்பார்.

அதுமட்டுமல்லாமல் இன்னும் சில அறிவுரைகளை சூசகமாகவும் கூறுவார். அதை புரிந்து கொள்ளும் ஞானம் இருப்பவர்களால் மட்டுமே புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்றாற்போல் தன்னை மாற்றிக்கொண்டு நடைமுறைப்படுத்த முடியும். அவ்வாறான அறிவுரைகளில் சில கெட்ட வார்த்தைகள் இருந்தாலும், புரிய வேண்டியவர்களுக்கு அதன் உண்மையான அர்த்தம் புரிந்துவிடும். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பேசுவது அந்த சமயத்தில் அனைவருக்கும் புரியாமல் இருந்தாலும், பின்னாட்களில் நடைபெறும்

நிகழ்ச்சிகள் அவ்வார்த்தைகளுக்கான உண்மையான அர்த்தத்தை அனைவருக்கும் புரிய வைத்தன.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 138

பாண்டுரங்க பாபுஜி ஜாதவ்ராவ்

புனேயைச் சேர்ந்த பாண்டுரங்க பாபுஜி ஜாதவின் துரதிர்ஷ்டத்தினால் அவருடைய நான்கு மகன்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இரண்டு மாதங்களில் இறந்து விட்டனர். அவர் தாள முடியாத துயரத்தில் இருந்தார். அவருடைய மனைவி மிகுந்த பக்தி நிறைந்தவள். அவள் ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய சரித்திரத்தை கேட்டுவிட்டு அவருடைய பரம பக்தையாக மாறிவிட்டாள். அவள் எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் புகைப்படத்தை வைத்துக் கொண்டு, அவருடைய நாமத்தையே எப்போதும் ஜபித்துக் கொண்டு, அவர் நினைவிலேயே தவத்தில் இருந்தாள். எவரேனும் அவளுடைய தவத்தை கலைத்தால் அவர்களை கடுமையாகக் கோபித்துக் கொள்வாள்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவளுடைய கனவில் தோன்றி, **"நான் உனக்கு மகன் அளித்தால் நீ எனக்கு என்ன தருவாய்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த பெண், **"ஸ்வாமி, அவனை உங்கள் பாதத்தில் போட்டுவிட்டு பிரமச்சாரி ஆக்குவேன். அக்கல்கோட் வந்து 200 நபர்களுக்கு அன்னதானம் அளிப்பேன்"** என்று கூறினாள். அந்தப் பெண் சில நாட்களில் கருவுற்றாள். அவள் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. ஏழு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் அந்த பெண்ணுக்கு மாதவிடாய் ஏற்பட்டது. அவளுக்கு பயம் அதிகரித்தது. அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"ஸ்வாமி, என்னை ஏமாற்றி விடாதீர்கள். என்னை காப்பற்றுங்கள். என் பெற்றோர் மற்றும் உறவினர்கள் அனைவருமே நீங்கள்தான். உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு கதியில்லை"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அன்று இரவு முழுவதும், **"கொஞ்சம்கூட பயம் வேண்டாம்"** என்ற வார்த்தைகள் அவள் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு சித்திரை மாதத்தில், ஒரு அழகான ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவளுக்குத் தோன்றிய கனவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வாழைமர தோரண அலங்காரத்திற்கு நடுவே அமர்ந்திருந்தார். இருவர் அவருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவர் இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, **"மகன்தான் பிறந்துவிட்டானே! எப்போது உன் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றப் போகிறாய்"** என்று கேட்டார். சில நாட்களில் அவர்கள் தங்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றினார்கள். தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்துகொண்டு அவருடைய பரம பக்தர்களாக மனமகிழ்ச்சியோடு இருந்தார்கள்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 139

சோளப்பாவுக்கு அளிக்கப்பட்ட ரூபாய் 125/-

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்த நாளில் இருந்து சோளப்பா அவருக்கு அனைத்து சேவைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருவரின் ஆன்மாவை பந்தத்தில் கட்டிப்போட பிரம்மா பெண் ஆசையையும், பணத்தாசையையும் உருவாக்கினான். நாளடைவில் சோளப்பா பணத்தாசை பிடித்தவராகவும், தான் செய்யும் சேவைகளில் அலட்சியம் செய்யவும் தொடங்கினார். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தனக்கு அருகில் இருந்த ஒரு துணியை எடுத்துக் கொண்டு **"அல்லாஹ்"** என்று கூறிக்கொண்டே முடிச்சுகளை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வந்த பல பக்தர்கள் ஒன்று, இரண்டு, ஐந்து என ரூபாய்களை தக்ஷிணையாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தனர். மொத்தம் 125/- ரூபாய் சேர்ந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சோளப்பாவிடம், **"சோளைய்யா, உன் கடன் தீர்ந்தது விட்டது"** என்று கூறினார். சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்யத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து அன்று வரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட தக்ஷிணை மற்றும் பொருட்களாக 65,000 ரூபாய் சம்பாத்திருந்தார். அந்த 65000 ரூபாயில் 125 ரூபாய் மட்டும் குறைவாக

இருந்தது. அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அன்று கொடுத்து முடித்தார். அது என்ன கணக்கு என்பது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மட்டுமே அறிந்த ரகசியம்!

சில நாட்களுக்குப் பிறகு சர்காரிடமிருந்து ஒரு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதில், **"கணக்கு வழக்குகள் மற்றும் நிர்வாகத்தை கவனிக்க குமாஸ்தாவும், இரண்டு நீதிபதிகளும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்"** என்று ஆணையிடப்பட்டிருந்தது. அன்றிலிருந்து சோளப்பாவும் சுந்தராபாயியும் மற்ற சேவகர்கள் போல ஆனார்கள்.

இறைவன் அனைவருக்கும் சமமானவன். அவனுடைய விருப்பத்தின் பேரில்தான் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுகின்றன. நாம் அனைவரும் அவருடைய கையில் ஒரு விளையாட்டு பொம்மை என்பதை உணராமல் அகங்காரத்தில் கட்டுண்டு இருக்கின்றோம். அகங்காரத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு முழு சரணாகதியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்தால் இந்த கர்மப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷம் என்னும் விடுதலையைப் பெறலாம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதகமலங்களில் சரணடைந்து நாம் மோக்ஷ கதியை அருள அவரிடம் பிரார்த்தனை செய்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 140

சந்தேகங்களை தீர்த்து வைத்தல்

சீதாராம்பந்த் நேனே

கரோடியைச் சேர்ந்த சீதாராம்பந்த் ஸ்ரீராமசச்சந்திர மூர்த்தியை தரிசனம் செய்யும் எண்ணத்துடன் கடுமையான தவத்தில் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய புகழைக் கேள்விப்பட்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தவுடனேயே **"நான் இன்று ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியை தரிசனம் செய்துவிட்டேன்"** என்கிற திருப்தி அவருக்கு ஏற்பட்டது. தினமும் பிக்ஷை எடுத்துக் கொண்டு, அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்யலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டார். பிக்ஷையாக எடுத்த உணவை சாப்பிட்ட பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் அமர்ந்தவாறு நீண்ட நேரத்திற்கு ஜெபமாலையை வைத்துக் கொண்டு ஜெபம் செய்து கொண்டிருப்பார். எவருடனும் பேசுவதை அவர் விரும்பமாட்டார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு மதிய நேரத்தில் தியானத்தின் போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவருக்கு ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியாக தரிசனம் அளித்துவிட்டு அவருக்கு திருப்தி அளிக்கும் வகையில் அனைத்து சந்தேகங்களையும் தீர்த்து வைத்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவர் தியானம் கலைந்தவுடன், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அளித்த அனைத்து அறிவுரைகளும் அவருக்கு தெளிவாக நினைவில் இருந்தது. அவர் மிகுந்த மனநிறைவுடன் அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்த பின்னர் தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ காசிக்கார் ஸ்வாமி

காசியைச் சேர்ந்த ஒரு பண்டிதர் மிகச் சிறந்த ஞானி. அவர் தன்னலமற்றவராகவும் கூர்மையான அறிவுடனும் விளங்கினார். அவருக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு மொழிகளில் மிகுந்த புலமை இருந்தது. அவர் வாமன்புவாவைப் போலவே குள்ளமான உருவத்துடன் பயில்வான் போல ஆரோக்கியமான உடலமைப்பைக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஜெகன்நாத்

க்ஷேத்திரத்தில் சந்நியாசம் பெற்றுக் கொண்டார். அவருடைய அறிவு மிகுதியால், யோகத்தில் அவருக்கு பல சந்தேகங்கள் இருந்தன. அவற்றை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக பல புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்கு அலைந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் எவராலும் அவருடைய சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. அவர் ராமேஸ்வரத்துக்கு யாத்திரை சென்ற போது அவர் மலபாரில் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் இரவு நேரத்தில், **"அக்கல்கோட் செல்"** என்கிற உத்தரவு வந்தது. அந்த இடத்தைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு உடனே நடைபயணமாக அக்கல்கோட் பயணித்தார்.

சக வருடம் 1799 ல் (கி.பி.1877) தை மாதத்தில் அவர் அக்கல்கோட் வந்தடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார். அப்போது அவர் மனதில் அன்பு பெருக்கெடுத்து, அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. சில நிமிடங்கள் வார்த்தைகளற்று, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துகொண்டே இருந்தார். பின்னர் அவர் பாதங்களில் நமஸ்கரித்துவிட்டு அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் ஒரு மாத காலம் தங்கியிருந்தார். அவரிடம் ஒரு கமண்டலம், 2 கௌபீனங்கள் மற்றும் ஒரு கஷாயம் மட்டுமே இருந்தன.

மைந்தர்க்கி என்கிற இடத்தில் நாத் துறவிகளுடைய ஆசிரமம் ஒன்றில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தங்கியிருந்தார். அப்போது அவருக்கு சேவைகள் செய்ய 10 முதல் 20 சேவகர்கள் இருந்தனர். இந்த காசிகார் ஸ்வாமி குளித்துவிட்டு தன் தினசரி சடங்குகளை செய்து முடித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக அவர் முன்னால் வந்து நின்றார். அப்போது அவருக்கு என்ன நேர்ந்ததோ தெரியவில்லை, அவர் 5 முதல் 10 முறை நமஸ்கரித்துவிட்டு எழுந்து நின்றார். அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பிரவாகம் எடுத்தது. அவர் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்துக்கொண்டே விசும்பிக் கொண்டிருந்தார். என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது அவர்கள் இருவர் மட்டுமே அறிந்திருந்தனர். இருவரும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை! காசிகார் ஸ்வாமி சில நிமிடங்களுக்கு அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். அடுத்தநாள் அவர் தத்தாத்ரேய புவா புராணிக்கிடம் தன்னுடைய சந்தேகங்கள் அனைத்தும் திருப்தி அளிக்கும் வகையில் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டுவிட்டன என்று கூறினார். இது புராணிக் புவாவுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அவர் சில நாட்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடன் தங்கியிருந்துவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

காசிக்கார் ஸ்வாமி இதுநாள் வரையில் தன் தவத்தில் அடைந்த உன்னத நிலையை அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னிலையில் உணர்ந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே அவரை தன்னிடம் அழைத்துக்கொண்டு அவருக்கு யோகப்பாதையில் முன்னேற்றத்தை அருளியிருக்கிறார் என்பது நமக்கு தெளிவாகிறது. இந்த கருணை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைத் தவிர வேறு எவருக்கேனும் உண்டோ! அவரவர்களுடைய பக்தி மற்றும் தேவைகளுக்கு ஏற்றாற்போல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களை வழிநடத்தி கொண்டு செல்கிறார் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி தெள்ளத்தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது அல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 141

பரோடா மன்னரின் ஆசை

ஒருநாள் பரோடாவின் மன்னரான மல்ஹர்ராவ் கைக்வாட் தன் அரசவையில் பின்வருமாறு அறிவித்தார். **“எவர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை பரோடாவுக்கு அழைத்து வரத் தயாராக இருக்கிறாரோ அவருக்கு மிகுதியான வெகுமதிகள் அளிக்கப்படும். அந்த முயற்சிக்குத் தேவையான அனைத்து செலவுகளையும் செய்ய தயாராக இருக்கிறேன்”** என்று அறிவித்தார்.

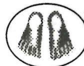
இந்த சவாலை தாத்யா சாஹெப் என்கிற அமைச்சர் ஏற்றுக்கொண்டு செயலில் இறங்கினார். அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து அவருடைய பயணத்துக்குத் தேவையான பணத்தை விட மிகுதியாக பணம் அளித்து அக்கல்கோட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அக்கல்கோட் வந்தடைந்ததும் தாத்யா சாஹேப் பணத்தை வாரி இறைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய சேவகர்களுக்கு உணவு, உடை, வெகுமதி என அள்ளிக் கொடுத்து அவர்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன்னோடு பரோடா வருவதற்கு சம்மதிக்க வைக்குமாறு கூறியனுப்பினார். அதுமட்டுமல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பரோடாவுக்கு வருமாறு அழைத்தபோது, **“ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் கொடு. பிராமணர்களுக்கு தக்ஷிணை கொடு. ஏழைகளுக்கு துணிகள் தானமாகக் கொடு”** என்று பலவாறு கூறி

அனுப்பிவிடுவார். இவ்வாறு தாத்யா சாஹேப் எப்படியாவது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை சம்மதிக்க வைத்து விடலாம் என்கிற எண்ணத்தில் நான்கு மாதங்கள் பணத்தை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தார், இருப்பினும் எந்தவித பலனும் இல்லை.

கடைசி முயற்சியாக தாத்யா சோளப்பாவிடம் சென்று, **"நீ எப்படியாவது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை சம்மதிக்க வைத்து பரோடாவுக்கு அழைத்துவந்தால், நான் மன்னரிடம் பேசி உனக்கு 10,000 ரூபாய் மதிப்புள்ள ஜாகிர்(அரசாங்கத்திற்கு நிலத்திற்காகவோ அல்லது வேறு எதற்காவது மக்கள் செலுத்தும் வரிப்பணம்) வாங்கித் தருகிறேன்"** என்று கூறி ஆசை காட்டினார். அதில் மயங்கிய சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, நீங்கள் பரோடா வர சம்மதித்தால் எனக்கு 10,000 ரூபாய் ஜாகிர் கிடைக்கும்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டு வயிறு குலுங்க சிரித்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"ஓஹோ! ஆனால் அந்த மன்னனுக்கு பக்தி இல்லையே!"** என்று கூறியவுடன் சோளப்பா தன் நம்பிக்கையை இழந்தார்.

பின்னர் தாத்யா தன் கடைசி முயற்சியாக ஒரு திட்டம் தீட்டினார். எப்படியாவது நயவஞ்சகமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பல்லக்கில் உட்கார வைத்து கடப்காவுக்கு அழைத்து வந்துவிட்டால், அங்கிருக்கும் ரயிலில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஏற்றி பரோடாவுக்கு அழைத்து சென்று விடலாம் என்பதே அந்த திட்டம். அனைவரும் இந்த யோசனைக்கு ஒத்துழைத்தனர். ஒருநாள் காலை 10 மணிக்கு சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, வெளியில் சென்று கொஞ்சம் சுத்தமான காத்து வாங்கி வரலாம்"** என்று அழைத்ததற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"இப்போது வேண்டாம்"** என்று கூறிவிட்டார். சுந்தராபாயி வந்து, **"அரண்மனைக்கு சென்று வரலாம்"** என்று அழைத்தாள். அதற்கு, **"நாளை கண்டிப்பாக செல்லலாம்"** என்று பதிலளித்தார். பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"காஸ்-பாக் செல்லலாம்"** என்று அழைத்ததற்கு, **"குளிர் வந்ததும் போகலாம்"** என்று கூறிவிட்டார். இதே போல நான்கு அல்லது ஐந்து நாட்கள் சென்றன. யார் வெளியே செல்ல அழைத்தாலும் அவர்களுக்கு ஏதாவது பதில் கூறி மஹராஜ் அவர்கள் வாயை அடைத்து விடுவார். அனைவரும் களைத்து விட்டனர்.

தாத்யா சாஹேப் 10-20 நபர்களுக்கு வேஷ்டி, துண்டு மற்றும் பணம் கொடுத்து அவர்களை தன் கையில் போட்டு வைத்திருந்தார். ஒரு நாள் திடீரென ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் பல்லக்கில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். அவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் பல்லக்கை கடப்காவ் நோக்கி தூக்கிச் சென்றனர். அவர்களின் திட்டம் பற்றி ஸ்ரீ தத்தரின் அவதாரமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்குத் தெரியாதா என்ன? ஆனால் எதுவும் தெரியாதது போல் அமைதியாக இருந்தார். அவர்கள் திட்டமிட்டதன் படி 2 மைல்களுக்கு

அப்பால் இருக்கும் அம்மச்சிவாடியை சென்றடைந்தனர். அப்போது மேனா தூக்கிகள் பல்லக்கு மிகவும் லேசாக இருப்பதாகக் கூறினார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உள்ளே இருக்கிறாரா என்பதைப் சோதிக்க பல்லக்கை இறக்கி வைத்தனர். அவர்களுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை அங்கு காணவில்லை! ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் உண்மையான பக்தர்கள் மிகவும் வருத்தம் அடைந்தனர். அனைவரும் அவரைத் தேடிக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் எந்தவித பயனும் இல்லை!

இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு ஒரு தபால்காரர் ஜெயூர் என்னும் ஊர் வழியாக அக்கல்கோட் வந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சேவகர்களைப் பார்த்து, **"நீங்கள் அனைவரும் இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஸ்வாமிகள் ஜெயூர் செல்லும் வழியில் ஒரு கல்லின் மேல் அமர்ந்திருக்கிறார். நான் அவரிடம் 'அக்கல்கோட் வருகிறீர்களா?' என்று கேட்டதற்கு 'முடியாது' என்று கூறிவிட்டார். உடனே நான் உங்களைப் பார்த்து இந்த விஷயத்தை கூறலாம் என்று ஓடோடி வந்தேன்"** என்று தெரிவித்தார். இதைக் கேட்டவுடன் அனைவரும் விரைவாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தை நோக்கி ஓடினர். அவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"ஸ்வாமி, நாங்கள் பணத்தாசையால் புத்தி தடுமாறி விட்டோம். உங்கள் சக்தி என்ன என்பது புரியாமல் நடந்து கொண்டோம். தயவுசெய்து எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்"** என்று கதறினார்கள். ஒருவர் இன்னொருவரின் காதுகளை பிடித்துக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டனர். சிலர் ஒருவரை ஒருவர் மாறி மாறி கன்னத்தில் அறைந்து கொண்டனர். இவற்றைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார். சண்டையிட்டுக் கொண்ட சிறு குழந்தைகள் போல ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தனர். தாத்யா சாஹேப் பல்லாயிரம் ரூபாய் செலவழித்தும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை அக்கல்கோட்டை விட்டு நகர்த்த முடியவில்லை.

இருப்பினும் மல்ஹர்ராவ் தன் முயற்சியை கைவிடவில்லை. அவர் யஷ்வந்த்ராவ் என்னும் மராட்டியத் தலைவர் ஒருவரை மிகுதியான செல்வத்தை கொடுத்து அக்கல்கோட் அனுப்பி வைத்தார். அவரும் தாத்யா சாஹேபின் வழியையே பின்பற்றினார். மஹராஜால் இந்த தொந்தரவை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒருநாள் யஷ்வந்த் ராவ் தன் கைகளை கூப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பரோடாவுக்கு வருமாறு அழைத்தார். மிகுந்த கோபமடைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடம், **"யார் அங்கே? இவனைச் சங்கிலியால் கட்டி போடுங்கள்"** என்று மூன்று முறை மீண்டும் மீண்டும் கூறிக் கொண்டே இருந்தார். இவ்வாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறி இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு யஷ்வந்த்

ராவுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. உடனே அவர் பரோடாவுக்கு விரைந்தார். விஷம் வைத்ததாக மல்ஹர் ராவ், யஷ்வந்த் ராவ் மற்றும் அவர்களுடைய சில கூட்டாளிகள் கைது செய்யப்பட்டு மதராஸ் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தை பலித்துவிட்டது!

நெருப்புடன் விளையாடினால் என்னவாகும் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி தெளிவுபடுத்தி விட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஆணைகளை பின்பற்றாவிட்டால் அனைவரும் மிகுந்த கஷ்டத்தில் சிக்கித் தவிக்க நேரிடும். அதே அவர் கூறுவதை எந்தவித மறு யோசனையும் செய்யாமல் ஏற்றுக் கொண்டு பின்பற்றினால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை அற்புதமான ஒன்றாக மாறிவிடும் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 142

சுந்தராபாயியின் ஆட்சி

ஏற்கனவே சுந்தராபாயியின் குணங்களைப் பற்றி முந்தைய ஒரு அத்தியாயத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பாதுகாப்புக் கரத்தை எப்படி அவளிடமிருந்து விலக்கிக் கொண்டார் என்பதை விரிவாகப் பார்க்கலாம். ஒருவரின் நற்கருமங்கள் மீதம் இருக்கும்வரை மட்டுமே அவர்கள் அளவுக்கதிகமான தீமை செய்தாலும் சற்குருவின் காக்கும் கரங்கள் அவர்களை தொடர்ந்து பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும். நற்கருமங்கள் முடிந்தவுடன் அவர்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்பின் அளவு தாங்க முடியாதபடி இருக்கும் என்பதை பக்தர்கள் உணர்ந்து செயல்படுவதற்காகவே, இந்த அத்தியாயத்தில் சுந்தராபாயிக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சுந்தராபாயிக்கும் புஜங்கா என்பவருக்கும் ஏற்பட்ட கைகலப்பால் மிகுந்த துன்பத்தை அனுபவித்த சுந்தராபாயி தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள ஒரு கிணற்றை நோக்கி ஓடினாள். அவள் கிணற்றுக்கு அருகில் அமர்ந்து

கொண்டு ஓவென கதறி அழுது கொண்டிருந்தாள். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் சேவகர்களை அனுப்பி அவளை அழைத்து வருமாறு கூறியனுப்பினார். அனைவரிடமும் தான் மீண்டும் வர விரும்பவில்லை என்று கூறி அனுப்பிவிட்டாள். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே அந்த கிணற்றடிக்குச் சென்று அவளுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்தார். அவள் அழுதுகொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"ஸ்வாமி, நீங்களே கூறுங்கள்! ஒரு பிராமணப் பெண்ணைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளைக் கூறுவது ஒரு வியாபாரிக்கு அழகா? உங்களுடைய தர்பாரில் நியாயத்திற்கு இடமே இல்லை"** என்றாள். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் சிரித்துக்கொண்டே, **"ஓஹோ! அப்படியா! அப்படி என்ன அவன் கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளை உபயோகித்து விட்டான்?"** என்று கேட்டவுடன் சுந்தராபாயியின் கோபம் மேலும் அதிகரித்தது.

மழை அனைத்து இடங்களிலும் பாரபட்சம் இல்லாமல் பொழிகிறது. ஆனால் அவை மேடான இடங்களில் தங்காமல் பள்ளமான இடங்களில் மட்டுமே தங்கும். அதேபோல ஒருவர் நாம் கூறும் அறிவுரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தில் இருந்தால் மட்டுமே அவை அவருக்கு நல்ல பலனை அளிக்கும், இல்லையேல் வீண்தான்.

சுந்தராபாயி சில நாட்கள் உபவாசங்கள் மேற்கொள்வாள். அப்படிபட்ட நாட்களில் நாள் முழுவதும் எதுவுமே உண்ணாமல் இருப்பாள். அந்நாட்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு நைவேத்தியமாக கிடைக்கும் இனிப்புகளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு இரவு நேரத்தில் அவற்றை உண்டு விடுவாள். இப்படி செய்தால் வைராக்கியம் ஏற்படுமா என்ன? இதைத்தான் பலர் இன்று பக்தி என்கிற பேரில் பலரை ஏமாற்றிக் கொண்டு தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடவுள் இதுபோன்ற பகட்டான பக்திக்கு சந்தோஷம் அடைவதில்லை. அவர் உண்மையான அன்பு மற்றும் பக்திக்குத்தான் அடி பணிகிறார்.

சுந்தராபாயின் பூர்வ ஜென்ம நற்கருமங்களின் பலனால் அவள் செய்யும் அனைத்து பகட்டான விஷயங்களையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் பொறுமைக்கு ஒரு முடிவு வரத் தொடங்கியது!

சுந்தராபாயி பாளப்பாவைப் பற்றி எப்போதும் ஏதாவது குறை கூறிக்கொண்டே இருப்பாள். அப்படி ஒருநாள் அவர் ஜெபம் செய்வது

பற்றியும், அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்யும் போது தனக்கு அவர் தொல்லைகள் அளிப்பதாக அவள் மஹாராணியிடம் புகார் கூறினாள். உடனே மஹாராணி பாளப்பாவிடம் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்துக்கு அவர் வரக்கூடாது என்று ஆணையிட்டாள். மிகுந்த வேதனை அடைந்த பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **"ஸ்வாமி, உங்களுக்கு சேவைகள் செய்வதற்காக என் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளைப் பிரிந்து இங்கு வந்து தங்கியிருக்கிறேன். உங்களை தரிசிக்கக் கூட அனுமதியில்லை என்றால் நான் என்ன செய்வது? என் விதியை நொந்து கொள்கிறேன்"** என்று தூரமாக நின்று கொண்டு அழுதவாறே கூறினார். **"நான் உன்னை கண்டிப்பாக கவனித்துக் கொள்வேன்"** என்று மீண்டும் மீண்டும் மூன்று முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறினார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்று சில நாட்களிலேயே சுந்தராபாயியின் கால்களில் அடிபட்டு, அவளுடைய வேலைகளை செய்வதற்கே மற்றவர்களின் உதவியை நாட வேண்டியிருந்தது. அதனால் பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாளப்பாவிடம், **"உன்னிடம் என்னவெல்லாம் இருக்கிறதோ அவை அனைத்தையும் கொடுத்துவிட்டுச் செல்"** என்று கூறினார். பாளப்பாவிடம் 25/- ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒரு காதணி, ஒரு போர்வை, வேஷ்டி, ஒரு பஞ்சபாத்திரம் ஆகியவைகள் இருந்தன. அவற்றை மூட்டை கட்டி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன்னால் வைத்து விட்டு நமஸ்கரித்தார். உடனே சுந்தராபாயி அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, **"மஹராஜ், பாளப்பாவுக்கு போர்வையை மட்டுமாவது கொடுத்து விடுங்கள்!"** என்று கூறினாள். **"அவனுக்கு எதற்கு உன்னுடைய போர்வை! அவனுக்கு சால்வைகளே கிடைக்கும்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார்.

ஒரு நாள் மதிய நேரத்தில் சுந்தராபாயி பேரீச்சம்பழங்களை அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"பேரீச்சம்பழங்களை அரைக்காதே! பின்னாட்களில் அவற்றை நீ லிம்பியாவிடம்தான்(ஒரு சேவகரின் பெயர்) கேட்க நேரிடும்"** என்று கூறினார். ஒருநாள் பாவடேகர் புராணிக் வேலைப்பாடுகள் செய்த போர்வை ஒன்றை வாங்கி வந்து அதை சுந்தராபாயியிடம் கொடுத்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது போர்த்தி விடுமாறு கூறினார். அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் உடலின் மீது போட்டுவிட்டு மீண்டும் அதை எடுத்து தன் மீது சுந்தராபாயி போட்டுக் கொண்டாள். மீண்டும் எடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மீது போட்டாள். **"உனக்கு இதற்கு மேல் போர்வை எல்லாம் கிடைக்காது. இப்போதே போர்த்திக் கொள்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி

கூறினார். இந்த குறிப்புகள் மூலம் சுந்தராபாயியின் ஆட்டம் விரைவில் அடங்கப் போகிறது என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உணர்த்தினார். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அரண்மனையில் இருந்தபோது மஹாராணியிடம், **"நான் இதுநாள்வரை சுந்தராபாயியை பாதுகாத்து விட்டேன். இனி அவளை நீங்கள்தான் பாதுகாக்க வேண்டும்"** என்று கூறினார். அதன் உண்மையான அர்த்தம் புரியாமல் மஹாராணி சம்மதித்தாள். இதேபோல் ஒவ்வொரு முறையும் இனிப்புகளோ பழங்களோ கிடைக்கும்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சுந்தராபாயியிடம், **"இப்போதே சாப்பிட்டுக் கொள். பின்னர் உனக்கு கிடைக்காது"** என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். அவர் கூறும் வார்த்தைகளுக்கு உண்மையான அர்த்தம் புரிந்துவிட்டால் அனைவரும் ஏதும் அனுபவிக்க வேண்டியதில்லையே!

சுந்தராபாயி செய்யும் தொல்லைகள் பற்றி சேவகர்கள் பலர் மாம்லத்தார் மற்றும் மேலாளர்களிடம் புகார் அளித்தனர். அவளுக்கு மஹாராணியின் ஆதரவு இருந்தமையால் அவர்களால் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. பின்னர் ஆட்சியாளரிடம் புகார் அளிக்கப்பட்ட பின், அவளை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்துமாறு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. நானாசாஹேப் பார்வே என்கிற அதிகாரிக்கு அந்த பணி நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. சுந்தராபாயி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அன்பை அதீதமாக பெற்றிருந்தமையால், அந்த ஆணையை செயல்படுத்த அவருக்கு தயக்கமாக இருந்தது. ஒருநாள் தயக்கத்துடன் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்றபோது அவர், **"என்ன? உனக்கு இடப்பட்ட ஆணையை இப்படித்தான் செயல்படுத்துவாயா?"** என்று கேட்டவுடன் அவர் நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டார்.

அடுத்தநாளே ஒரு காவலதிகாரியை அனுப்பி சுந்தராபாயியை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடமிருந்து பிரித்து விடுமாறு கூறினார். அந்த காவலதிகாரி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு சுந்தராபாயியிடம் சென்று, **"இப்போதுவரை நாங்கள் உங்களை தாயைப் போல பாவித்து மரியாதை செலுத்தி வந்தோம். சர்க்காரின் ஆணைப்படி இனி நீங்கள் மற்றவர்களை போல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தூரத்திலிருந்து தரிசனம் செய்துவிட்டு சென்றுவிட வேண்டும். இனி அவருடன் நீங்கள் தங்கியிருக்கக் கூடாது"** என்று கூறினார். காவலதிகாரி கேலி செய்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டு சுந்தராபாயி பலமாக சிரித்தாள். பின்னர்தான் அது உண்மை என்று தெரிந்து கொண்டபின் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் தன்னை விட்டுவிடச் சொல்லுமாறு பணிந்தாள். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ காவலதிகாரியைப் பார்த்து, **"என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?**

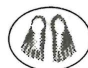

அவளை வெளியே அனுப்பு!" என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் மனமுடைந்த சுந்தராபாயி, **"நான் என் தலையை கல்லில் முட்டிக்கொண்டு இறந்து விடுகிறேன்"** என்று மிரட்டிக் கொண்டே அழுது புலம்பினாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, **"மஹராஜ், என்னை சிறு பிள்ளை போல வளர்த்தீர்களே! எனக்கு இப்படி நடக்கும்போது நீங்கள் எதுவுமே கூறமாட்டீர்களா?"** என்று கெஞ்சினாள். எதையுமே கண்டுகொள்ளாத ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் காவலதிகாரியைப் பார்த்து, **"இன்னும் என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"** என்று கூறியவுடன் அவளை பலமாக வெளியே இழுத்தனர். **"நீங்கள் தலையை முட்டிக்கொண்டு தற்கொலைக்கு முயற்சி செய்தால், உங்களை கைது செய்ய நேரிடும்"** என்று காவலதிகாரி அவளை எச்சரித்தார்.

சுந்தராபாயியின் வீட்டிலிருந்த புடவைகள், தானியங்கள், எண்ணெய், போர்வைகள், செருப்புகள், பானைகள் போன்ற பொருட்கள் அனைத்தையும் காவலர்கள் கைப்பற்றினர். இனிப்புகள் அனைத்தையும் தூளாக்கி தூக்கியெறிந்தனர். அவளுடைய வீட்டை பூட்டி கையகப் படுத்தினார்கள். பின்னர் அங்கிருந்த பொருட்கள் அனைத்தையும் ஏலத்தில் விட்டு, கிடைத்த பணம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கொடுக்கப்பட்டது. சுந்தராபாயிக்கு கற்பனை செய்துகூட பார்க்க முடியாத துன்பங்கள் நேர்ந்தன.

ஒரே நொடியில் ஒரு அரசன் ஆண்டியானான் என்று கேள்விப்பட்டிருப்போம், ஆனால் அதை அனைவரும் அன்று நேரில் கண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் எவ்வளவுதான் அவள் கெஞ்சிய போதிலும் அவருடைய கருணையை அவளால் பெற முடியவில்லை. அவளுடைய நற்கருமங்கள் முடியும் நாள் வரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பொறுமையோடு காத்திருந்து, பின்னர் அவளை தன் நிழலிலிருந்து விரட்டி அனுப்பிவிட்டார். அதனால் அனைவரும் இந்த நிகழ்ச்சியை எப்போதும் மனதில் நினைவு படுத்திக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். குருவுக்கு எவ்வளவுதான் சேவைகள் செய்தாலும் அகம்பாவத்தோடு செயல்பட்டால், அவற்றினால் கிடைக்கும் புண்ணியங்கள் அனைத்தும் ஒரே நொடியில் பறிக்கப்பட்டுவிடும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு தெளிவாக உணர்த்துகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

பக்தர்களுக்கு வழிகாட்டுதல்

பாளப்பாவின் அனுஷ்டானம்

பாளப்பா ஹனுமன் கோவிலில் அமர்ந்து கொண்டு எப்போதும் ஜபம் செய்துகொண்டிருப்பார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை காலை, மதியம், மாலை என மூன்று வேலைகளும் வந்து தரிசனம் செய்வார். ஒருமுறை சுந்தராபாயி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பாளப்பா உங்களுக்கு சேவைகள் செய்யாமல் தூரத்தில் இருக்கும் ஹனுமான் கோவிலிலேயே அமர்ந்து கொண்டு ஜெபம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"என்னுடைய பக்தர்கள் ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்தாலும், அவர் எனக்கு அருகில்தான் இருக்கிறார்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அங்கிருந்த சேவகர்கள் அனைவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஒருவர் எவ்வளவு தொலைவில் இருந்தாலும் அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் குடைக்குக் கீழ் தான் இருக்கிறார்கள் என்கிற நம்பிக்கை அனைவருக்கும் ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாளப்பாவிடம், **"ஜபங்கள் செய்துகொண்டிரு. அவற்றை கணக்கு வைத்துக்கொள்"** என்று கூறினார். இவ்வாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாளப்பாவிடம் கூறி சில நாட்களுக்குப் பிறகு சுந்தராபாயி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமிருந்து அனுப்பப்பட்டாள். அப்போது பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பிரதான சேவகர்களுள் ஒருவராக திகழ்ந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாளப்பாவிடம், **"கணக்கைச் சொல்"** என்று கூறினார். அப்போது பாளப்பாவுக்கு அதன் அர்த்தம் புரியவில்லை. பின்னர் யோசனை செய்தபின் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் முன்பு கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று கணக்கைக் கூறினார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக கல்யாண் அப்பா வணி என்கிற அடியவர் வந்திருந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"பாளப்பா ஒரு அனுஷ்டானம் மேற்கொண்டு வருகிறார். அதை நல்ல முறையில் முடித்துக்கொடு"** என்று கூறினார். கல்யாண் அப்பா பாளப்பாவிடம் அனுஷ்டானங்களின் விவரங்களைக் கேட்டு தெரிந்து கொண்டார். பாளப்பா விவரித்தபின் பிராமணர்களுக்கு உணவளிக்குமாறு கூறினார். இந்த முறையில்

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அருளால் பாளப்பா பல நாட்களாக மேற்கொண்ட அனுஷ்டானம் நல்ல முறையில் முடிவடைந்தது.

கனோஜ் பிராமணர்

மும்பையைச் சேர்ந்த கோவிந்தராவ் ஒரு கனோஜ் பிராமணருடன் தீர்த்த யாத்திரையாக பல இடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டு, கானகாபூர் வந்தடைந்தார். அவர் உபவாசம் மேற்கொள்ளும் பழக்கம் உடையவர். ஒருமுறை அவருடைய தியானத்தில், **"நான் அக்கல்கோட்டில் உண்மையான ரூபத்தில் இருக்கிறேன், நீ அங்கு வந்தால் உன் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறும்"** என்று உணர்த்தப் பட்டது. அடுத்தநாளே அவர் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார். அவருடன் வந்திருந்த பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு நைவேத்தியம் படைத்த பின்னரே இருவரும் உணவு உட்கொண்டனர். இதே நடைமுறை ஐந்து மாதங்களுக்குத் தொடர்ந்தது.

ஒருநாள் அவ்வாறு நைவேத்தியம் கொண்டு வந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களிடம், **"ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் மசூதியில் இருக்கும் பக்கிரி மற்றும் நாய்க்கு இந்த உணவைக் கொடு. அவர்கள் உண்ணட்டும்"** என்று கூறினார். உடனே அந்த பிராமணர் தான் அணிந்து கொண்டிருந்த பட்டாடையுடன் மசூதியை நோக்கி ஓடினார். அங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே பக்கிரியும் நாயும் தென்பட்டனர். அந்த பிராமணரைப் பார்த்தவுடன், **"உங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி தானே அனுப்பி வைத்தார்! அதை இங்கே கொடுங்கள்"** என்றார் பக்கிரி. அவர்கள் திருப்திகரமாக உண்டுவிட்டு ஒரு வடையையும், கொஞ்சம் பாயாசத்தையும் மீதமாக வைத்தனர். அந்த பிரசாதத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்தவுடன், அவற்றை உட்கொள்ளுமாறு கூறினார். பிராமணர் எந்தவித தயக்கமும் இன்று சாப்பிட்டார். ஆனால் கோவிந்தராவுக்கு இஸ்லாமிய பக்கிரி உண்ட உச்சிஷ்டத்தை உண்ண தயக்கமாக இருந்தது. அதனால் அவர் உண்ணாமல் இருந்தார். பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளுக்கு அடிபணிந்தமையால் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து அவரிடம், **"நீ மும்பைக்கு செல். உனக்கு 10,000 ரூபாய் கிடைக்கும்"** என்று கூறினார். கோவிந்தராவின் மீது மிகுந்த கோபத்துடன், "உன் பக்தி இன்னும் பக்குவம் அடைய வேண்டும். நீ இன்னும் நிறைய சேவைகள் செய்ய வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு தனது பாதுகைகளை அவர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

மும்பை வந்தடைந்த பின், கனோஜ் பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருக்கு அளித்த ஆசீர்வாதத்தைப் பற்றி யோசனை செய்து கொண்டிருந்தார். **"எனக்கோ எந்த வியாபாரமும் கிடையாது! அப்புறம் எப்படி எனக்கு 10,000 ரூபாய் கிடைக்கும்!"** என்று நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகள் பொய்த்து விடுமா? அதனால் வீதிகளில் எப்போதும் அங்கும் இங்கும் திரிந்து கொண்டே இருந்தார். கீழே கிடைக்கும் காகிதங்கள் அனைத்தையும் எடுத்து பணமாக இருக்குமோ என்று தேடிக் கொண்டே இருந்தார். மும்பை எவ்வளவு பெரிய நகரம்! பணக்காரர்கள் பலர் இருக்கின்றனரே! மஹராஜின் வார்த்தைகள் மட்டும் உண்மையாகிவிட்டால் தனக்கு ஒரு கட்டு பணம் கிடைக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டார். அவர் இதே போல 15 நாட்கள் வீதிகளில் திரிந்து கொண்டிருந்தார்.

அன்று பணக்கார குஜராத்தி ஒருவர் இறந்திருந்தார். அவருடைய மனைவி தானமாக பலருக்கு பணம் அளித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் ரகசியமாக 10,000 ரூபாயை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வீட்டின் வாசலில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் முதலில் காணும் பிராமணனுக்கு அந்த பணத்தைக் கொடுப்பது என்கிற தீர்மானத்தோடு காத்திருந்தாள். அந்த சமயத்தில்தான் இந்த பிராமணர் காகிதங்களை வீதிகளில் தேடிக்கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார். அவள் உடனே சென்று அந்த பணக்கட்டை அவரிடம் கொடுத்தார். இந்த பணத்தைப் பார்த்ததும் பிராமணர் திக்குமுக்காடிப் போனார். பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு தன் சொந்த ஊரான உத்திரப்பிரதேசத்திற்குச் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வாக்குபலித்ததை எண்ணி அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்து, எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நினைவிலேயே வாழ்ந்தார்.

மனதை உருக்கும் அற்புதமான லீலை! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்தூல சரீரத்தில் வாழ்ந்தபோது மட்டுமல்லாமல் இப்போதும் அவருடைய பக்தர்களை வழிநடத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். இதை பலரும் உணர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டு தானே இருக்கின்றோம்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 144

ஹரிபாவ்வும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும்

கோவிந்தராவ் மும்பை வந்து சேர்ந்தவுடன் தான் தீர்த்த யாத்திரை சென்று வந்ததற்காக பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்தார். வந்திருந்த பிராமணர்களில் லக்ஷ்மன் விநாயக் பண்டிட்டும் ஒருவர். அவர் அக்கல்கோட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டு மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தார். அவர் சில நாட்களுக்கு முன்னர் வைக்கோல் வியாபாரம் செய்து வந்தார். அதில் பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டு கடனில் மூழ்கியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நிகழ்த்திய அற்புதங்களை கேள்விப்பட்டு, தன்னுடைய பிரச்சனைகள் எட்டு நாட்களுக்குள் சரியாகிவிட்டால் தான் அக்கல்கோட்டுக்கு வருவதாகவும், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சேவகராக வாழ்வதாவும் உறுதி எடுத்துக் கொண்டார். அதற்கு கோவிந்தராவ், **"உன் பக்திக்கு தகுந்தாற்போல் காரியசித்தி ஆகும்"** என்று கூறினார். ஏழு நாட்கள் ஆகியும் எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லாததால், **"என்னுடைய துரதிர்ஷ்டத்திற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிதான் என்ன செய்ய முடியும்?"** என்று நொந்துகொண்டார்.

எட்டாவது நாள் காலையில் ஹரிபாவ் என்கிற நகராட்சி அதிகாரியும், கஜானன் ஸ்ரீதர் கத்ரி என்கிறவரும் பண்டிட்டை சந்தித்தனர். ஹரிபாவ் பண்டிட்டுடைய நெருங்கிய நண்பர். அவர்கள் பண்டிட்டிடம், **"நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து செய்த வியாபாரம் பெருத்த நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனால் நாங்கள் கடனாளி ஆகிவிடுவோம் போலிருக்கிறது. நீங்கள் எங்களுக்கு ஜவாப்தாரியாக கையெழுத்து போட்டால் நாங்கள் இருவரும் அந்த கடனிலிருந்து மீண்டு வந்துவிடுவோம். நாங்கள் உங்களுடைய கடனையும் அடைத்துவிடுகிறாம்"** என்று வாக்குறுதி அளித்தனர்.

ஹரிபாவ் பண்டிட்டின் நெருங்கிய நண்பர் என்கிற காரணத்தினால் பண்டிட் கையெழுத்திட்டார். அவர் புகையிலை சரக்கு இருந்த ஒரு கடைக்குச் சென்று, முதலாளி போல நடித்து பத்திரங்களில் கையெழுத்திட்டார். உடனே ஹரிபாவும் கத்ரியும் கடனிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். அந்தக் கடையை கிரிதாரி லால் என்கிறவர் நடத்தி வந்தார். அவரிடம் மூன்று நாட்களில் பணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும், அனைத்து கடனையும் அடைத்து விடுவதாகவும் கூறிவிட்டு வந்துவிட்டார்.

மாலை சரியாக நான்கு மணிக்கு ஐஸ்வர்ய மார்வாடி, பண்டிட்டின் வீட்டிற்கு அவரைச் சந்திக்க வந்தார். தன் கடனை கேட்பதற்காகத்தான் மார்வாடி வந்திருக்கிறார் என்கிற பயத்தில் பண்டிட் ஒளிந்துகொண்டு வீட்டில் இல்லாதது போல் கூறிவிடச் சொன்னார். இரண்டு அல்லது மூன்று முறை மார்வாடி வந்து தேடிப்பார்த்தும் அவர் இல்லாததால் அவர் நகராட்சி அலுவலகத்திற்குச் சென்று ஹரிபாவ் மற்றும் கத்ரியை சந்தித்தார். அவர் அவர்களிடம் புகையிலை வியாபாரத்தில் 2000/- ரூபாய் லாபம் கிடைத்திருப்பதாகவும், அதை தெரிவிக்க பண்டிட்டின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது அவர் இல்லாததால் இங்கு வந்து இவர்களிடம் தெரிவிப்பதாகக் கூறினார். உடனே மூவரும் பண்டிட்டின் வீட்டுக்குச் சென்று, **"சரக்கு பல நாட்களாக விற்காமல் இருந்தது. அதனால் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருந்தது. திடீரென வந்த ஒரு தந்தியில் சரக்கு விற்கப்பட்டதாக தகவல் கிடைத்தது. அதில் ஒன்றரை மடங்கு லாபம் கிடைத்திருப்பதால், நீங்கள் உடனடியாகக் கடைக்கு வந்து லாபப் பணத்தை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்"** என்று கூறினார். மூவரும் கடைக்குச் சென்று 1900/- ரூபாயை பெற்றுக் கொண்டனர் (100 ரூபாய் தரகு தள்ளுபடி செய்துகொண்டனர்).

பண்டிட் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. தன் பிரார்த்தனையைப் பற்றி ஹரிபாவ் மற்றும் கத்ரியிடம் பாண்டிட் தெரிவித்தார். அவர்களும் அக்கல்கோட் வருவதாகக் கூறினர். அந்த பணத்தை அக்கல்கோட் செல்லும் வரை தொடுவதில்லை என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டனர். முன்னூறு ரூபாயை எடுத்துக் கொண்டு அக்கல்கோட் பயணத்தைத் தொடங்கினர்.

மூவரும் அக்கல்கோட்டை அடைந்து சோளப்பாவின் இல்லத்தை கண்டுபிடித்து அங்கு ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களைப் பார்த்து, **"வியாபாரம் நஷ்டமானது! என் பாதத்தில் சரணடைந்தீர்கள்... லாபம் கிடைத்தது!"** என்று கூறியதைக் கேட்டதும் அவர்கள் மூவரின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. பின்னர் அவர்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டு தாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர்.

அன்றிரவு அவர்களுடைய துணிமணிகள் களவு போயின. எவ்வளவு தேடியும் கிடைக்காமல் மறுநாள் காலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் முறையிட்டனர். **"இருமல் சுக்குப்பொடி சாப்பிடாமலே குணமாகி விட்டதா?"** என்றார். அதாவது, **"பிரச்சனை வருவதற்கு முன்பே தவிர்க்கப்பட்டு விட்டதா?"**

என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி கஜானன் கத்ரியை தலையில் ஒரு வேட்டியை கட்டிக் கொள்ளுமாறும், பண்டிட்டை ஒரு கைக்குட்டையை அவர் கையில் கட்டிக் கொள்ளுமாறும் கூறினார். ஹரிபாவை தன்னருகில் இழுத்துக் கொண்டு, **"அனைத்தையும் துறந்து என்னுடைய மகனாக இரு"** என்று கூறினார். அவர்கள் லாபப் பணத்தில் 300/- ரூபாய் கொண்டுவந்திருந்தனர். ஹரிபாவிடம், **"அந்த பணத்திலிருந்து வெள்ளை, வெள்ளை கொண்டுவா"** என்று கூறினார். **"மஹராஜ் வெள்ளை என்றால் என்ன?"** என்று கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் கால்களை நீட்டிக் காட்டினார். அது வெள்ளிப் பாதுகைக்கான குறிப்பு என்பதை ஹரிபாவ் உணர்ந்து கொண்டார். அவர்கள் மும்பையிலிருந்து வாங்கிவந்த பழங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குப் படைத்தனர். அதிலிருந்த வாழைப்பழத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஊட்டிவிடும் எண்ணத்தில் பண்டிட் ஒன்றை எடுத்து உரித்தார். உடனே மஹராஜ் கோபத்துடன், **"உனக்கு தானே இருமல் இருக்கிறது. கிணற்றடிக்குச் சென்று நீயே அதை சாப்பிடு"** என்று கூறினார். அவருக்கு ஆசீர்வாதம் கிடைத்துவிட்டது என்று அனைவரும் கூறினர்.

இந்த நிகழ்ச்சி ஏகாதசி அன்று நடைபெற்றது. அடுத்த நாளான துவாதசி அன்று இம்மூவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் விருந்தளிக்கலாம் என்று முடிவு செய்தனர். மஹராஜுக்கு மிகவும் பிடித்தமான பேசன் லட்டு (கடலைமாவு லட்டு), அரிசி பாயசம், வெங்காய பஜ்ஜி ஆகியவை தயாரிக்கப்பட்டன. அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி அரண்மனையில் இருந்தமையால் அவர்கள் உணவை எடுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றனர். அரண்மனைக்குள் செல்ல எவருக்கும் அனுமதி கிடையாது, ஆனால் இவர்களிடம் ஒரு சிபாரிசுக் கடிதம் இருந்தமையால் அவர்கள் உள்ளே சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு உணவு பரிமாறினார்கள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சாதத்தை எடுத்து ஹரிபாவிடம் கொடுத்தார். கஜானனுக்கு லட்டு கிடைத்தது. பண்டிட்டுக்கு வெங்காய பஜ்ஜி கிடைத்தது. பண்டிட் சில வருடங்களாக வெங்காயம் சாப்பிடுவதைத் தவிர்த்து வந்தார். அவர் அதை சாப்பிடுவதற்கு தயங்கியவாறு மற்றவர்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கும் எண்ணத்தில் இருந்தார். அதை கவனித்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரை தன்னருகில் அழைத்து, **"இது யார்?"** என்று சுவற்றில் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் ஒரு படத்தைக் காட்டி கேட்டார். **"அது மாருதி"** என்று பண்டிட் பதிலளித்தார். அடுத்த படத்தைக் காட்டியவுடன், **"இது ஸ்ரீ ராமர்"** என்றார். அடுத்து இன்னொரு படத்தை காட்டி, **"இது யார்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"இது ஷங்கரர்"**

என்றார். **"நீங்கள்தான் இந்த மூவரும்"** என்றார் ஸ்ரீ ஸ்வாமி. **"ஹரிபாவ் மாருதியைப் போல ஒரு பிரம்மச்சாரி, கஜானன் சங்கரரைப் போல அனைத்து சுபங்களையும் செய்பவர், நீ ஸ்ரீ ராமர். அதை உணர்த்தவே நான் உங்களுக்கு தெய்வீக முடிச்சை கட்டிவிட்டேன்"** என்று கூறினார்.

பிறகு ஹரிபாவைப் பார்த்து,

"குரூர் ப்ரம்மா குரூர் விஷ்ணு:
குரூர் தேவோ மஹேஸ்வர:
குருரேவ பரப்பிரம்ம: தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:" என்று கூறினார்.

பொருள்: குருவே பிரம்மா, குருவே விஷ்ணு, குருவே மகேஸ்வரன். குருவே பரப்ரம்மா. ஆகவே ஸ்ரீ குருவை வணங்குவோமாக!

கஜானனைப் பார்த்து,

"ஆகாஷத்பதிதம் தோயம் யதா கச்சதி சாகரம்
சர்வதேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரீதி கச்சதி" என்று கூறினார்.

பொருள்: ஆகாயத்திலிருந்து வரும் மழை நீரானது எப்படி கடலில் சங்கமிக்கிறதோ, அதேபோல எந்த கடவுளை வணங்கினாலும் அது ஸ்ரீ விஷ்ணுவிடம்தான் வந்து சேரும்.

பண்டிட்டை பார்த்து,

"இதமேவ சிவ II
இதமேவ சிவ II
இதமேவ சிவ II
இதமேவ சிவ II" என்று கூறினார்.

பொருள்: இதுதான் சிவம், சிவம், சிவம்.

என்று கூறி மூவரையும் ஆசீர்வதித்தார். பண்டிட்டை பார்த்து, **"வெங்காயத்தில் அப்படி என்ன இருக்கிறது. அது புனிதமானதுதான். சாப்பிடலாம்!"** என்று கூறினார். மூவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு மும்பை சென்றனர்.

இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னர் ஹரிபாவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நினைவிலேயே இருந்தார். தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களில் ஹரிபாவ்வைப் பற்றி விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 145

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுத மஹாராஜ் ஆகுதல்

பண்டிட், கத்ரி மற்றும் ஹரிபாவ் மும்பை வந்து சேர்ந்தனர். மூவரும் தங்கள் லாபப் பணத்தை பகிர்ந்து கொண்டனர். பண்டிட் தன் கடன்களை அடைத்துவிட்டு நிம்மதி அடைந்தார். ஹரிபாவுக்கு மட்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் நினைவு எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. அவருக்கு இந்த உலக வாழ்க்கையின் மீது பற்றற்று போனது. அவருக்கு மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசிக்க வேண்டும் போல தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது. அவர் தன்னிடம் இருந்த பணத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஒரு வெள்ளிப் பாதுகைகளை செய்துகொண்டு 15 நாட்கள் விடுப்பில் அக்கல்கோட் சென்றார்.

அக்கல்கோட் சென்றடைந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு அவர் கொண்டுவந்திருந்த வெள்ளிப் பாதுகைகளை கொடுத்தார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அதைப் பெற்றுக் கொண்டு உடனே அணிந்துகொண்டார். அடுத்து பதினான்கு நாட்கள் அந்த பாதுகைகளை அணிந்து கொண்டே இருந்தார். பக்தர்கள் பலர் அந்தப் பாதுகைகளை பெற்றுக் கொள்ள ஆவலாக இருந்த போதிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களிடம், **“இது என் ஆத்மா, நான் அதை எவரிடமும் கொடுக்க மாட்டேன்”** என்று கூறினார். பதினான்காவது நாள் ஹரிபாவ் தரிசனத்துக்காக சென்றபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஹரிபாவை தன்னருகில் இழுத்துக் கொண்டு, **“நீ என் மகன். உன் தொழிலை மூட்டை கட்டிவிடு, வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு, கடற்கரையோரம் ஒரு குடிலைக்கட்டி, கொடியை பரப்பு...”** என்று கூறினார்.

பாதுகைகளை ஹரிபாவுக்கு அளிப்பதற்கு முன்னர் அவற்றை தன் கைகள், கால்கள், முகம் மற்றும் அனைத்து அங்கங்களிலும் தொட்டுவிட்டு

கொடுத்தார். அதை பெற்றுக் கொள்ளும் போது ஹரிபாவை மூன்று முறை தோப்புக்கரணம் போட்டு விட்டு, கைகளை பவ்வியமாக மடக்கிக் கொண்டு வாங்கி கொள்ளுமாறு கூறினார். **"நீ ஒரு மாளிகையை (மடம்) எழுப்புவதற்காக நான் என் ஆத்மலிங்கத்தை உன்னிடம் அளிக்கிறேன். இன்றிலிருந்து நீ என் மகன்"** என்று கூறினார். மீண்டும் ஒருமுறை ஹரிபாவை அந்த பாதுகைகளால் தன் வயிற்றை சுழற்றி தொடுமாறு கூறிவிட்டு, அவற்றை அவருடைய தலையில் வைத்துக் கொண்டு கிளம்ப உத்தரவிட்டார். ஹரிபாவ் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை.

இந்த நிகழ்ச்சி அவர் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்த போது நடைபெற்றது. அன்றிரவு ஹரிபாவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடமிருந்து அனுகிரகத்தை பெற்றார். ஒருநாள் இரவு நேரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தார். ஹரிபாவும் மற்ற சீடர்களும் மரத்தின் கீழே படுத்துக் கொண்டிருந்தனர். நள்ளிரவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு குச்சியை கையில் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்து நின்று அந்த மரத்தைப் பார்த்து, **"ஏ! (கெட்ட வார்த்தை) நீ இங்கிருந்து போய்விடு. என் குழந்தைகள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்"** என்று மூன்று முறை கூறிவிட்டு குச்சியை உயர்த்திக் காட்டினார். இந்த வார்த்தைகளை மரம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது போல சலசலவென நடுங்கியது. மரத்தின் மையப்பகுதி தகதகவென மின்னியது. நெருப்புப் பந்து ஒன்று மரத்திலிருந்து வெளியேறியது. இந்த காட்சியை ஹரிபாவும் மற்றவர்களும் படுத்துக் கொண்டே பார்த்தனர்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஹரிபாவ் எழுந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று அவருடைய கால்களை பிடித்து விட்டார். இருவரும் ரகசியமாக பலமணி நேரத்திற்குப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். உரையாடல் முடிந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு குச்சி, ஒரு கப்னி ஆகியவற்றை தன் தலையணைக்கு கீழிருந்து எடுத்து ஹரிபாவிடம் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, **"உலக வாழ்க்கையை துறந்து விடு"** என்று கூறினார். இதுதான் குரு உபதேசமோ!

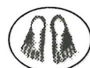
அடுத்தநாள் காலையில் ஹரிபாவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அளித்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி அளித்த பாதுகைகளுடன் மும்பை சென்றடைந்தார். அவர் மும்பையில் காமத்திபுரா என்கிற இடத்தில் வசித்து வந்தார். வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தன் செல்வங்கள் அனைத்தையும் தானமாக வழங்கினார். ஆறு எதிரிகளான காமம், குரோதம், லோபம், மதம், மோகம், மற்றும் மாட்சரியம் ஆகியவற்றை உடனடியாக துறப்பது என்பது சாதாரணமான

விஷயம் அல்ல. ஹரிபாவ் நல்ல வசதியான மனிதர். அவரிடம் இருந்த ஆடை-ஆபரணங்கள், பசுவளம் ஆகியவற்றை முறைப்படி பிராமணர்களுக்கு தானமாக வழங்கிவிட்டு துறவறத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். ஹரிபாவின் மனைவி தாராபாய்க்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் எதிலும் உடன்பாடு இல்லை. அவளுடைய நகைகள் மற்றும் திருமாங்கல்யத்தைக் கூட விட்டு வைக்காமல் அனைத்தையும் விற்று கிடைத்த பணத்தையும் தானமாக அளித்து விட்டார்.

துறவற சம்பிரதாயம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது தாராபாய் அழுது அழுது வீங்கிய கண்களுடன், துறவறம் வேண்டாம் என்று கதறிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஹரிபாவ் எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் உணர்ச்சியற்றவர் போல் இருந்தார். ஹரிபாவ் காவி உடையை அணிந்து கொண்டார், அவர் மனைவிக்கு வெள்ளை ஆடைகள் கொடுக்கப்பட்டன. அவர் ஜாலராவையும், தம்புராவையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பஜனைகள் செய்யத் தொடங்கினார். அவர் அன்றிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் என்று அழைக்கப்பட்டார் (சுத என்றால் மகன் என்று அர்த்தம்).

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் எப்போதும் சித்த நிலையிலேயே இருந்தார். தாராபாய் இவற்றை பார்த்து மிகவும் வருத்தமடைந்தாள். அவள் துக்காராமின் மனைவியைப் போலவே நடந்து கொண்டாள். ஆனால் அதைப்பற்றி எதுவுமே கவலை கொள்ளாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ் சிரித்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் தாராவுக்காக்கவே ஒரு அபங்கத்தை இயற்றிப் பாடினார். அதன் பொருளானது: **"தாரகே! நீ செய்யவேண்டிய ஒரே ஒரு செயல் என்னவென்றால், உன் கையில் தம்புராவை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களில் உன் கவனத்தை வைத்துக் கொண்டு அவரைப் பற்றி பாட வேண்டும். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய பெயரைச் சொல்லும் தண்டோராவை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராக செல்ல வேண்டும்!"** என்று பாடி அவளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது பக்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுமாறு கூறினார்.

ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ் முதலில் காமத்திபுரா என்கிற இடத்தில் ஒரு மடத்தை நிறுவினார். அங்கு அனைத்து ஜாதியினரும் வந்து பாதுகைகளை வழிபடத் துவங்கினர். அங்கு வந்து தரிசனம் செய்த பலரின் பிரச்சனைகளை அவர் தீர்த்து வைத்ததோடல்லாமல், அக்கல்கோட்டில் அப்போது நடந்து கொண்டிருப்பவைகளை தெளிவாகக் கூறினார். இருப்பினும் சிலர் அவரை போலியானவர் என்று கூறிய போதிலும் அவர் எதைப்பற்றியும் கவலை கொள்ளாமல் சிரித்துக் கொண்டே அபங்கங்களைப் பாடிக் கொண்டிருப்பார்.

கொங்கணி பிராமணரான நானா சோஹானி ஒரு நாத்திகர். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை கிண்டல் செய்தார். சில நாட்களில் தான் செய்தது தவறு என்பதை உணர்ந்து கொண்டு அக்கல்கோட் சென்று வந்தபின் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு, வெறும் கௌபீனத்தை மட்டும் அணிந்து கொண்டு பிக்ஷை எடுத்து வாழ்ந்தார். அவருடைய மனைவியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தையானாள். சிறிது காலங்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதுகைகளை வழங்கினார். ரத்னகிரி மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் ஒரு மடத்தை அவர் நிறுவி இன்றும் அவருடைய சந்ததியினர் அந்த பாதுகைகளை பூஜை செய்து வருகின்றனர்.

நர்ஸோஜி என்கிற பார்சி, மங்கலான பார்வையால் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஸ்வாமியின் ஆரத்தியை தரிசனம் செய்ய மும்பையில் உள்ள கோவிலுக்கு வருவார். அவருடைய பக்தியைக் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ், அவருடைய பார்வைக் கோளாறை குணமாக்கினார். இதனை அறிந்துகொண்ட பல பார்சிகள் அவருக்கு பக்தர்காளாக ஆனார்கள். அவர்கள் அனைவருடைய விருப்பங்களும் நிறைவேறின.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ் சந்நியாசத்தை ஏற்றுக் கொண்ட போது அவருக்கு வெறும் 25 வயதுதான் ஆகியிருந்தது. அவருடைய உறவுக்காரர்கள் அனைவரும் அவர் தன் வாழ்க்கையை வீணடித்துக் கொள்கிறார் என்று கருதினார்கள். ஹரிபாவுடைய அன்னை காக்குபாய் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தன் அன்னையைப் போல் பாவித்து, அனசூயா என்று அழைப்பார். ஹரிபாவ் துறவறம் மேற்கொண்ட போது அவள் கொங்கனில் இருந்தாள். அவள் இந்த விஷயத்தை கேள்விப்பட்டு தன் மகனை மீண்டும் சம்சார பந்தத்திற்குள் வருமாறு வற்புறுத்தினாள். ஆனால், எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை! தொடக்கத்தில் அவள் ஹரிபாவுக்கு யாரோ சூனியம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நம்பிக் கொண்டு சடானாவில் வசித்து வந்த தேவ் மாமலத்தாரிடம் ஆலோசனை செய்தாள். “ஹரிபாவ் ஒரு உன்னதமான ஆத்மாவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளார்” என்று அவர் கூறிவிட்டார். அதனால் மனமுடைந்த காக்குபாய் மும்பை வந்தடைந்தாள்.

அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்பவர்களை கடற்கரையோரம் இருக்கும் மடத்துக்கு சென்று தரிசனம் செய்யுமாறு ஸ்ரீ

ஸ்வாமிகள் அனுப்பி வைத்தார். அப்படிப்பட்ட தந்தை-மகன் பாசம் இருவருக்கும் இடையே இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜப் போல ஒரு பரம பக்தர் எவருமே இல்லை என்று கூட கூறலாம். அவர் தொடங்கி வைத்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஜெயந்தி கொண்டாட்டம் மற்றும் அவரைப் பற்றிய அற்புதமான தகவல்களை தொடர்ந்து அடுத்த அத்தியாயங்களில் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 146

ஜெயந்தி விழா மற்றும் ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் கொண்டிருந்த பக்தி

சீமா பாய் பேல்வாடி என்கிற பக்தையின் முயற்சியால் கந்தேவாடி என்கிற இடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய மடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சில நாட்களிலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழ் கொடிகட்டி பறந்தது. அனைத்து இனத்தவர்களின் விருப்பங்களையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஆத்மலிங்கம் நிறைவேற்றி கொடுத்தது. அதனால் பக்தர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் அறிவுறுத்தியதன் பேரில் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தனர்.

சக வருடம் *1792* இல் (கி.பி.*1870*), ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பிறந்தநாள் விழாவை கந்தேவாடி மடத்தில் விமரிசையாக கொண்டாட விரும்பினார். அடுத்த வருடமான சக வருடம் *1793* இல் (கி.பி. *1871*), ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பிறந்தநாள் விழாவுக்கான ஏற்பாடுகளை ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் அக்கல்கோட்டில் துவங்கினார். இதை அனைத்து பக்தர்களும் கிண்டல் செய்தனர். ஷிவுபாயும் புஜங்காவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **“இந்த ஸ்வாமி சுதமஹாராஜ் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்?”** என்று கேட்டதற்கு, **“இது எங்களுடைய திருமணக் கொண்டாட்டம்”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி பதிலளித்தார்.

கேலிப் பேச்சுக்கள் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாத ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் ஏழை எளியவர்களுக்கு அரிசி, பருப்பு போன்றவற்றை

விநியோகித்தார். மேலும் அவர் அனைவருடைய வீடுகளுக்கும் சென்று, "இன்று என் தந்தையுடைய பிறந்தநாள் வைபவம், அதனால் அனைவரும் விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். மேலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி உங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கும் உணவை உண்டு, பஜனைகள் செய்து கொண்டாட வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹாராஜைப் போல அன்பும் பக்தியும் கொண்ட பக்தர் எவருமே கிடையாது என்று கூறலாம். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைத் தவிர வேறு எந்தவித யோசனையும் இல்லாமல் வாழ்ந்தார். அதே போல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஸ்வாமி சுதமஹராஜுடைய நினைவிலேயே இருந்தார் என்பதற்கு பின்வரும் நிகழ்ச்சி மிகச்சிறந்த சான்று.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் புளியமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தார். இரவு ஒன்பது மணிக்கு மும்பையில் இருந்து துவாரகநாத் அப்பாஜி என்கிற வழக்கறிஞர் தன் குடும்பத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தார்.அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பாஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் கற்பூரத்தை ஏற்றி வைத்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி எழுந்து உட்காந்து கொண்டு, **"நீ உனக்கு மகன் வேண்டும் என்று கேட்க வந்துள்ளாய், ஆனால் என் ஹனுமனோ இருளில் அமர்ந்திருக்கிறான்!"** (முன்பு ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை ஹனுமான் என்று கூறியதை நினைவு கொள்க). அதாவது அந்த வழக்கறிஞர் மகன் பிறக்க வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் வந்திருந்தார், ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் மகன் இருளில் அமர்ந்திருப்பதாக கூறினார். எதுவும் புரியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வழக்கறிஞரை முரளிதர் கோவிலுக்கு போகச் சொன்னார். உடனே புஜங்கா சென்று முரளிதர கோவிலில் பார்த்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் இருளில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்வாமி சுதமஹராஜுக்கு முன்னால் விளக்கேற்றினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதிப்பார் என்று புஜங்கா அவரிடம் கூறினார்.

அவர் கூறியபடியே வழக்கறிஞர் செய்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்தபோது, அந்த இரவு நேரத்தில் கொண்டைக்கடலை வாங்கி வருமாறு கூறினார். எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு தேடி அதை வாங்கி வந்தார். அதை வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி விளையாடிவிட்டு அதை பிரசாதமாக அவரிடம் கொடுத்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். என்ன ஒரு அற்புதமான நிகழ்வு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் எத்தனை பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக குரு-பக்தர் தொடர்பில் இருக்கிறார்களோ!

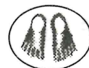
இதை நிரூபிக்கும் விதமாக, **"விஜய் சிங் என்னும் பக்தனுடன் கோலி விளையாடுவதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் செலிகேடா என்னும் ஊரில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் தன் பக்தர்களிடம் கூறினார். ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி, விஜய்சிங்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜாக பிறந்துள்ளதாக கூறியிருக்கிறார். இதிலிருந்து அவர்கள் இருவருக்குமான தந்தை-மகன் உறவு புலப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜூம் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டி, அவருடைய பக்தர்களாக ஆனவர்கள் அனைவரையும் அக்கல்கோட் அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மகிமைகளை எடுத்துக் கூறி அக்கல்கோட்டுக்கு பல பக்தர்களை அனுப்பி வைத்ததில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜூக்கு பெரும் பங்கு இருக்கிறது. அதேபோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் அவரை தரிசிக்க வரும் பக்தர்களிடம் கடற்கரைக்கு அருகில் இருக்கும் மடத்திற்குச் செல்லுமாறு பரிந்துரைத்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது கொண்டிருந்த அளவுகடந்த பக்தி பல சந்தர்ப்பங்களில் வெளிப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இரு சம்பவங்களை விரிவாக பார்க்கலாம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை அக்கல்கோட் வாசிகளும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பக்தர்கள் பலரும் இழிவு படுத்தினாலும், எதைப்பற்றியும் அவர் கவலைப்படாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அபங்கங்களை பக்தியுடன் பாடிக்கொண்டிருப்பார். ஒருமுறை அவர் ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் முன்னிலையில் முரளிதர் கோவிலில் பஜனை செய்து கொண்டிருந்தார். தர்ம சத்திரத்தின் சுவர் எப்போது வேண்டுமானாலும் இடிந்து விழலாம் என்கிற நிலையில் இருந்தது. பஜனை மூன்று மணிநேரம் தொடர்ந்தது. கூட்டம் கலைந்த பின்னர், மிகப்பெரிய சத்தத்துடன் சுவர் இடிந்து விழுந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பஜனையை ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் பாடிக்கொண்டிருப்பது தடைபட்டு விடக்கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தினாரோ என்று அனைவரும் நினைத்தனர். அந்த அளவு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்வாமி சுதமஹராஜிடம் அன்பு கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு சான்று.

அடுத்த நிகழ்ச்சியாக, ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அரண்மனையில் தங்கியிருந்ததால்

அவரால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை மூன்று நாட்கள் ஆகியும் தரிசனம் செய்ய முடியவில்லை. அந்த மூன்று நாட்களும் அவர் அன்னம்-தண்ணீர் இல்லாமல் விரதம் மேற்கொண்டிருந்தார். நான்காவது நாள் அரண்மனையின் வாசலில் நின்று கொண்டு பக்தி பரவசத்துடன், **"என் தாய் உன்னுள்தான் இருக்கிறாள், அதனால்தான் நான் உன் வாயிலில் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்..."** என்ற அபங்கத்தைப் பாடினார். அதைக் கேட்ட அரசி, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுடைய குரு-பக்தியை மதிக்கும் பொருட்டு அவரை உடனடியாக அரண்மனைக்குள் அழைத்து வருமாறு தன் வேலையாட்களுக்கு ஆணையிட்டாள். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு, ஆனந்தப் பரவசத்தில் ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேல் அபங்கங்கள் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற பின்னர், ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அரண்மனையில் தங்கியிருக்கும் சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை எப்போது வேண்டுமானாலும் உள்ளே அனுமதிக்கலாம் என்று மஹாராணி ஒரு ஆணை பிறப்பித்தாள். வேறு எவருக்குமே கிடைக்காத இந்த சலுகை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுக்கு மட்டுமே கிடைத்தது என்றால் அவருடைய பக்தியின் ஆழம் எவ்வளவு அதிகம் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இதுபோல பல நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜின் தூய்மையான பிரேம பக்தியைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டே இருக்கலாம். அதேபோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை மட்டும்தான் தன் மகன் என்று கூறினார். இவரைத் தவிர வேறு எவரையும் இந்த உறவு முறையுடன் அவர் கொண்டாடவில்லை, அதாவது சுதமஹராஜும் தானும் வெவ்வேறு அல்ல என்பது போலவே பல சமயங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நடந்துகொண்டார். அவரை தன் வாரிசு, தனக்குப் பிறகு தன் கோட்பாடுகளை பரப்ப வேண்டியவர் என்கிற அளவுக்கு அன்பு கொண்டிருந்தார். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவ்வாறு நிகழவில்லை. அதைப்பற்றி விரிவாக அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

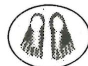
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

நான் என் அவதாரத்தை முடித்துக் கொள்ளப் போகிறேன்...

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை சந்துலால் என்று செல்லமாக அழைப்பார். ஸ்வாமி சுதமஹராஜை அக்கல்கோட்டில் பலர் வெறுத்ததாக முந்தைய அத்தியாயம் ஒன்றில் கூறப்பட்டிருந்ததை நிருபிக்கும் வகையில் ஒரு நிகழ்ச்சி அக்கல்கோட்டில் நடைபெற்றது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காஸ்-பாக்கில் அமர்ந்திருந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ், ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு முன்னால் மரப் பாதுகைகளை அணிந்து கொண்டு பஜனைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அதை கவனித்த சேவகர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அவமானப்படுத்தும் நோக்கில் அவர் இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார் என்று கூறினார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை அந்த இடத்தை விட்டு அப்புறப் படுத்தினார்கள். இந்த நிகழ்ச்சி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுக்கு மாறாத காயமாக இருந்தது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜிடம், **"நான் என் அவதாரத்தை முடித்துக் கொள்ளப் போகிறேன். நீ என் வாரிசாக இருந்து என் கொடியை நாட்ட வேண்டும். நான் வடநாட்டுக்குச் செல்லப் போகிறேன்"** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜினால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இல்லாத இந்த உலகத்தில் தன்னால் வாழ முடியாது என்பது அவருக்குத் தெள்ளத் தெளிவாக புரிந்தது. ஒரு ஸ்ரவண மாதத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுடைய உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவரை அக்கல்கோட் வருமாறு தகவல் அனுப்பினார். அவர் ஷிவுபாயை அனுப்பி வைத்தது சுதமஹராஜை கையோடு அக்கல்கோட் அழைத்துவரும்படி கூறியனுப்பினார். ஆனால் அவர் வருவதற்கு மறுத்துவிட்டார். பின்னர் ஸ்ரீபாத பட்டும், கிருஷ்ணப்பாவும் மும்பை வந்து ஸ்வாமி சுதமஹராஜை அக்கல்கோட்டுக்கு அழைத்தனர். அப்போதும் அவர் செல்ல மறுத்துவிட்டார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேவ்ஜி மாலியிடம், **"அவனை கட்டி இங்கு கொண்டுவா"** என்று கூறியதும் நடைபெறவில்லை. **"நான்**

பீரங்கியை தயார் நிலையில் வைத்திருக்கிறேன்! நீ பேசாமல் இங்கு வந்துவிடு, இல்லையேல் உன் குடிசையை வெடிக்கச் செய்து விடுவேன்" என்று கூறினார். 'ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுக்கு சாவு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது! அவர் அக்கல்கோட் வந்தால் அது தடுத்து நிறுத்தப்படும்!' என்கிற உள்ளர்த்ததில் இவ்வாறு கூறினார். சுதமஹராஜோ ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு முன்னால் தான் இந்த உலகத்தை விட்டு சென்றுவிட வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அவர் சாவைப் பற்றி துளியும் கவலைப் படவில்லை.

சேவகர்கள் பலரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜை கட்டி அக்கல்கோட்டுக்கு இழுத்து வாருங்கள் என்று கூறிக்கொண்டே இருந்தார்! ஒரு தாய் தன் மகனுக்கு ஏற்படப் போகும் ஆபத்துகளில் இருந்து எப்படியாவது காப்பாற்றிவிட வேண்டும் என்று தவிப்பதைப் போல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் விதிக்கப்பட்டது நடந்தே தீரும்! ஸ்ரவண மாதத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் தன் உயிரை நீத்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடன் ஒன்றரக் கலந்துவிட்டார்! மும்பை மடத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கூடி ஓலமிட்டனர். ஜாதி,மத வித்தியாசம் இல்லாமல் அனைவரும் அவருடைய இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுடைய பக்தி வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாத ஒன்று. ஸ்ரீ விட்டலுக்கு நாமதேவ், துக்காராம் எப்படியோ, ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு உத்தவரும் அக்ரூரரும் எப்படியோ, ஸ்ரீ ராமருக்கு மாருதியும் ராமதாசும் எப்படியோ அதேபோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடன் கலந்து விட்டாலும் அவர் விட்டுச்சென்ற அபங்கங்கள் நமக்கு கிடைத்த பொக்கிஷம்! அவற்றை நாமும் ரசித்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தியில் மூழ்கி அமிர்தத்தை பருகுவோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

மயிலும் பாதரசக் கல்லும்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் சமாதி அடைந்த தகவல் அக்கல்கோட்டுக்கு தந்தி மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இந்த விஷயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு தெரியாதா என்ன! ஆனால் அவர் ஏதுமறியாதது போல அந்த தந்தியை காக்குபாய்க்கு முன்னால் கொண்டு வைக்கும்படி கூறினார். தகவல் வந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சேமிப்பு அறையில் இருந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி வினோதமாக நடந்து கொண்டார். அவர் தகவல் தெரிந்தவுடன் தன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து கொண்டு, தன் கைகளால் தலையில் அடித்துக் கொண்டார். பின்னர் ஒந்த்கரின் வீட்டுக்குச் சென்றார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை குளிக்கிறீர்களா! என்று கேட்டதற்கு சரி என்று கூறினார். ஆனால் குளித்துவிட்டு தன் உடலை துடைத்துக் கொள்ளவில்லை. உடலில் எந்தவித வாசனைப் பொருட்களையும் தடவிவிட அனுமதிக்கவில்லை. நெற்றியிலும் திலகம் எதுவும் பூசிக் கொள்ளவில்லை. ஆரத்தி எடுக்க அனுமதிக்கவில்லை. அன்று மிகவும் நிலையற்ற பாணியில் நடந்து கொண்டார்.

காக்குபாய் தகவல் தெரிந்ததும் வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக் கொண்டு கதறினாள். அவளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் எவ்வளவோ தேற்றிய போதும் அவளுடைய துக்கம் குறையவேயில்லை. அவள் மஹராஜிடம், **“ஸ்வாமி, நான் என் குழந்தையை உங்களிடம்தானே ஒப்படைத்தேன்! நீங்கள் அவனை செல்ல எப்படி அனுமதிக்கலாம்?”** என்று ஒப்பாரியுடன் கேட்டாள். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“நான் அவனை என் நெஞ்சில் சுமந்தேனே! எவ்வளவோ கூப்பிட்டு அனுப்பியும் அவன் வரவில்லையே! நான் என்ன செய்வது? நீ என்னை மகனாக ஏற்றுக் கொள். நான் அவனை நற்கதிக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன்”** என்று கூறித் தேற்றினார். காக்குபாய் மிகுந்த பாக்கியசாலி! ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கே தாயாகிவிட்டாளே! அவள் எப்போதெல்லாம் தன் மகனை நினைத்து அழுதாளோ அப்போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவளை தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு தேற்றினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் பதினைந்து நாட்களுக்கு அவளுடனே இருந்து அவளுடைய மனோநிலையை சரி செய்தார். என்ன ஒரு பாக்கியம்! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பக்தவத்சலன் ஆயிற்றே!

பின்னர் ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“மயில், மயில்”** என்கிற வார்த்தையை மீண்டும் மீண்டும் கூறிக்கொண்டே இருந்தார். எவருக்கும் அதன் அர்த்தம் புரியாததால், ஒரு சேவகர் காஸ்-பாகில் இருந்து மயில் ஒன்றை கொண்டுவந்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அதை துளிகூட சட்டை செய்யவில்லை. அப்படியென்றால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வேறு எதையோ உணர்த்த நினைக்கிறார்! ஆனால் அவர் அவ்வாறு கூறுவது தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தது. அவர் காக்குபாயிடம், **“எனக்கு வேண்டியதை நீ கொடுப்பாயா?”** என்று கேட்டதற்கு, “என்னிடம் இப்போது என்ன இருக்கிறது!” என்றாள். அதற்கு, **“எனக்கு பாதரசக் கல்லைக் கொடு”** என்று பதிலளித்தார். **“ஸ்வாமி, அதற்கு நான் எங்கே போவது! நான் எவரிடமிருந்தாவது அதை எடுக்க வேண்டுமா? அல்லது கல்லின்மீது பாதரசம் பூசிக் கொடுக்க வேண்டுமா?”** என்று கேட்டதற்கு, **“நீ மறைத்து வைத்திருப்பதைக் கொடு”** என்றார். இதேபோன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி நாள் முழுவதும் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அதன் அர்த்தம் என்ன என்பதை எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஒருநாள் பிரம்மச்சாரி புவா, பாபா ஷென்வாய், கேரோபா மற்றும் சிலர் மும்பையிலிருந்து வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு, அவருடைய வாரிசு யார் என்று கேட்டனர். சிலர் பிரம்மச்சாரி புவாவை பரிந்துரைத்ததற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“அவன் உபயோகமற்றவன். அவன் கழிவுகளை கழுவதற்குத்தான் சரி. பாபா ஷென்வாயும் எந்த பிரயஜனமும் இல்லை”** என்றார். மீண்டும் **“மயில்..மயில்”** என்று கூறத் தொடங்கினார். பின்னர், **“நீங்கள் அனைவரும் அமைதியாக இருங்கள். நான் மயிலை கொண்டு வருகிறேன். என் மனதில் என்ன தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்வேன்”** என்று கூறி அனைவர் வாயையும் அடைத்தார். மஹராஜ் எப்போதும் ஒரு குச்சியை வைத்துக் கொண்டு நடந்து செல்வார். காக்குபாய் பிரம்மச்சாரி புவாவிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஒரு நல்ல குச்சியை வாங்கிக் கொடுக்குமாறு கூறினாள். அந்த புதிய குச்சியைப் பார்த்து, **“இது மயிலுக்குத்தான் தேவைப்படும்”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். காக்குபாய் ஒரு வெகுளி. அதே அவள் ஒரு விவேகமுள்ள பெண்ணாக இருந்திருந்தால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறும் ‘மயில் மற்றும் பாதரசக் கல்’லின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பாள்.

காக்குபாய்க்கு எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதில் ஒரு மகன் இருந்தான். அவனது பெயர் தாதா, கொங்கனில் வசித்து வந்தான். மஹராஜ் அவனைத்தான் **‘மயில், பாதரசக் கல்’** என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். தாதா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் சந்நியாச தீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி

சுதமஹராஜ் ஏற்படுத்திய மடங்களை கவனிக்கும் பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொண்டார். தொடக்கத்தில் தாதா, சிறுபிள்ளை என்பதால் இவை எதையும் விரும்பவில்லை. காக்குபாய் எப்படி தன் மகன் ஹரிபாவ் சந்நியாசம் பெற்றுக் கொள்வதை விரும்பவில்லையா அதேபோல் தாதா சந்நியாசி ஆவதையும் விரும்பவில்லை.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தாதாவை அக்கல்கோட்டுக்கு வரவழைத்தார். சில நாட்கள் அவர் அங்கு தங்கியிருந்த போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருடைய தலையில் தன் பாதுகைகளை வைத்து சந்நியாச விருப்பத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்தினார். காக்குபாய் அவரிடம் இந்த வேஷம் உனக்கு வேண்டாம் என்று கெஞ்சியபோது, **"நீங்கள் என்னைவிட்டு சென்றபோது எனக்கு ஆறு வயது. அப்போதில்லாத அக்கறை இப்போது வந்துவிட்டதா? இனி நான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய சொத்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் என்னுடையவர். நான் உங்களுடையவன் கிடையாது"** என்று கூறியபின் அவளால் எந்த மறுவார்த்தையும் பேச முடியவில்லை. அடுத்த நாளில் இருந்து தாதா வீடுவீடாக பிக்ஷை எடுக்கத் தொடங்கினார். இவற்றைப் பார்த்து வருத்தம் அடைந்த காக்குபாய் மஹராஜிடம் சென்று கோபத்துடன் சண்டையிட்டாள். அவர் அவளை ஒரு அறையில் வைத்து பூட்டுமாறு கோபத்துடன் கூச்சலிட்டார். பின்னர் அவள் சுந்தராபாயி போன்ற சேவகர்களிடம் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் பரிந்துரைக்குமாறு கேட்டதற்கு, அவர் அவர்களை அடிப்பதற்காக தன் பாதுகைகளுடன் ஓடி வந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தாதாவை தன் மடியில் படுக்கவைத்துக் கொண்டு காதுகளில் ஊதி விளையாடுவார். அவ்வாறு ஒருநாள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது காக்குபாயை அழைத்துவரச் சொல்லி அவளுடைய பாதங்களில் தாதாவை நமஸ்கரிக்குமாறு கூறினார். **"காக்குபாய் இனி உன்னுடைய தாய் கிடையாது. நீ அவளுடைய மகன் கிடையாது. நீ என்னுடையவன்"** என்று கூறி தன் கரங்களை தாதாவின் தலையில் வைத்தார். சச்சிதானந்த ஸ்வாமி குமார் என்கிற நாமத்துடன் தாதா மும்பை மடத்தில் தன் பணிகளை செய்து வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் தாதா மும்பை மடத்துக்கு புதிய கட்டிடத்தை எழுப்பி ஆத்மலிங்கத்தை அந்த மடத்தில் ஸ்தாபனம் செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழை பறக்கவிட்டார்.

ஹரிபாவ் என்கிற ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் மற்றும் அவருடைய குடும்பத்தின் மீது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கொண்டிருந்த அன்பு வர்ணனைக்கு

அப்பாற்பட்டது. காக்குபாய் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்தவள் என்பதை புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் அவளுக்கு இல்லாததால், அவள் தன் இரு மகன்களையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆட்கொண்ட போது தடுத்தாள். அவளுடைய தாய்ப்பாசம் அவள் கண்ணை மறைத்தது. இருப்பினும், அது எதையுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமி பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் இருவரையும் தன் வசப்படுத்தி உலக நலனுக்காக சேவைகள் செய்ய வைத்து நற்கதி பெறச் செய்தார்.

இந்த அத்தியாயங்களைப் படித்து தெரிந்துகொண்டதால் மட்டுமே நாம் புண்ணியம் செய்தவர்கள் ஆனோம்! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழ் மேலும் மேலும் பரவ நம்மையும் அவர் ஒரு கருவியாக எடுத்துக் கொண்டமைக்கு அவர் பாதகமலங்களில் நமஸ்கரித்து இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 149

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த நாராயண் பரசுராம்

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த நாராயண் பரசுராம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். அவரை ஸ்ரீ ஸ்வாமி கணபதி என்று அழைப்பார். நாராயண் மூலநோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் அனைத்து வைத்திய முறைகளை கையாண்டும், எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. நிலைமை மோசமானது. வேறு வழி இல்லாமல், அறுவை சிகிச்சை செய்வது என்று முடிவானது. அவர் நாளுக்கு நாள் பலவீனமாகிக் கொண்டே போனார். வீட்டில் கூட நடக்க முடியாத நிலை உருவானது. இறுதியாக தன் நிலையை அக்கல்கோட்டில் உள்ள பக்தரான மோரோபந்திடம் கடிதம் மூலம் தெரிவித்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் விண்ணப்பிக்குமாறும், அவரிடம் தனக்கு ஏதாவது வைத்திய முறையை கூறுமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம், கோமியத்தை குடித்தால் நோய் குணமாகிவிடும் என்று கூறினார். இந்த வைத்தியத்தை மோரோபந்த் கடிதத்தில் எழுதி அனுப்பி

வைத்தார். அவர் சில நாட்களுக்கு அவ்வாறு செய்தவுடன், அவருடைய நோய் முற்றிலுமாக குணமானது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் வினோதமான வைத்திய முறைகளைக் கூறி, நோய்களை குணப்படுத்தியிருப்பதை முந்தைய பல அத்தியாயங்களில் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதுபோன்ற லீலைகள் மூலம் அற்புதங்களை செய்து காட்ட வேண்டும் என்பது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நோக்கம் அல்ல. பக்தர்கள் குருவின் மீது கொண்டிருக்கும் முழு நம்பிக்கையே அவர்களுடைய அனைத்து பிரச்சனைகள் மற்றும் நோய்களில் இருந்து அவர்களை காப்பாற்றும் என்பதை உணர்த்துவதுதான் அவருடைய நோக்கம். ஆகவே நாமும் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லாமல், குருவை முழு நம்பிக்கையுடன் துதிப்போமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 150

வாசுதேவ் பல்வந்த் பட்கே

வாசுதேவ் பல்வந்த் பட்கே ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட வீரர். கி.பி. 1857 சிப்பாய் கலவரத்திற்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர்களின் அடக்குமுறை மிகவும் அதிகமாக இருந்ததால், மக்களின் நிலைமை மிகுந்த பரிதாபகரமாக ஆனது. கிறித்துவ மத போதகர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து, அனைவரையும் மதமாற்றம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் வாசுதேவ் பல்வந்த் சுதந்திரப் போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு, தன் தாய்மண்ணை ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து காப்பற்ற வேண்டும் என்கிற முனைப்புடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் முழுமூச்சாக போராட்டத்தில் இறங்குவதற்கு முன்பு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அறிவுரைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிற எண்ணத்துடன் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார்.

வாசுதேவ் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பரம பக்தர். அவர் தத்தாத்ரேயரின் மேல் '**தத்த லஹரி**' என்கிற பெயரில் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதால், தன் பணிகளைத் துவங்குவதற்கு முன்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய ஆசீர்வாதம் கண்டிப்பாக வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். வாசுதேவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு, ஒரு வீரவாளை எடுத்து அவருடைய பாதங்களில் வைத்தார். தன் முயற்சிகளுக்கும், இந்த வாளுக்கும் ஆசீர்வாதங்களை வழங்குமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த வாளை எடுத்து தன் சேவகர் ஒருவரிடம் கொடுத்து, அருகில் இருக்கும் மரத்தில் வைக்குமாறு கூறினார். அந்த வாளை மீண்டும் வாசுதேவிடம் அளிக்கவில்லை. **"இதற்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை"** என்று அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறினார். இது வாசுதேவுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது. இருப்பினும் அவர் தன் முயற்சிகளை கைவிடாமல், ஒரு சில போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அறிவுறுத்தியது போலவே அவர் அனைத்து முயற்சிகளிலும் தோல்வி அடைந்தார். அவர் பின்னர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். கி.பி. 1883 ஆம் ஆண்டு தனது 38வது வயதில் தன் இன்னுயிரை நீத்தார்.

சரியான நேரம் கனிந்து வரும்போதுதான் அனைத்து செயல்களிலும் வெற்றி பெற முடியும். பொறுமை இல்லாமல் அவசரப்பட்டால் தோல்விதான் வந்து சேரும். இதைத்தான் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி முன்பே அறிவுறுத்தினார். இருப்பினும், விதி மிகவும் வலியது. அதனால் வாசுதேவ் என்னும் வீரனை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அறிவுரைகளை கேட்கவிடாமல் மரணம் ஆட்கொண்டு வந்துவிட்டது. ஆகவே, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகளையும், அறிவுரைகளையும் பின்பற்றி வாழ்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 151

அனைத்து உயிரினங்களுக்குள்ளும் நான் இருக்கிறேன்...

அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தரான கோண்டூ நானா என்றொருவர் இருந்தார். அவர் தன் வாயை காஸ்பாக்கில் உள்ள ஒரு கிணற்றில் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவ்வழியாக பாம்பகர் சாஹேப் வந்து கொண்டிருந்தார். பொதுக் கிணற்றை எவரோ அசுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த அவர், கோண்டூ நானாவை கெட்ட வார்த்தைகளால் வசை பாடிவிட்டு, தன் பூட்ஸ் கால்களால் அவரை இரண்டு அல்லது மூன்று முறை உதைத்தார். இதைத் தாங்க முடியாமல் கோண்டூ ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் சென்று தனக்கு நேர்ந்தவைகளை விவரித்தார். அனைத்து விவரங்களையும் கேட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி பதிலேதும் அளிக்கவில்லை.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, சாஹேப் எந்த காலினால் கோண்டூவை உதைத்தாரோ அந்த காலில் அவருக்கு காயம் ஏற்பட்டது. காயத்தின் தீவிரம் அதிகமாக இருந்ததால், அவரால் அந்தக் காலை நகர்த்தவே முடியவில்லை. அவர் எவ்வளவோ வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. காலை வெட்டி எடுத்துவிட வேண்டும் என்று மருத்துவர் கூறிவிட்டார். சாஹேப் மனமுடைந்து விட்டார். அவர் மோரோ காசி என்கிற மாம்லத்தாரை விட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் தன் காலுக்காக பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டார். மோரோ காசி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் தெரிவித்தவுடன், **"ஏ முட்டாளே! இதை ஏன் என்னிடம் கூறுகிறாய்?"** என்றார். சாஹேப்பினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கோபத்திற்கான காரணத்தை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் உலாவிக் கொண்டே சாஹேபின் பங்களாவை அடைந்தார். மஹராஜைப் பார்த்தவுடன் சாஹேப் தன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து அவருக்கு சலாம் கூறினார். அவர் மஹராஜிடம், **"நீங்கள் எங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, "உன் மனைவியிடம்.." என்று பதிலளித்தார். சாஹேப் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடம், **"போசடிக்கே, நீ என்னை காலால்**

உதைத்துவிட்டு, என்னிடமே மருந்து கேட்கிறாயா?" என்று கோபமாகக் கூறினார். உடனே தான் கோண்டூ நானாவை உதைத்தது அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் கோபத்திற்கான காரணத்தை உணர்ந்து கொண்ட சாஹேப், தன் தலையை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தின் மீது வைத்து, **"ஸ்வாமி, தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். என்னால் இந்த வலியின் வேதனையை தாள முடியவில்லை. ஏதாவது மருந்து கூறுங்கள்"** என்று கெஞ்சினார். மனம் திருந்தி மன்னிப்பு கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கருணை அவர்மீது பொழியத் தொடங்கியது. **"ஹலீமை (ஆளி விதையைப் போன்றது) தாராளமாக எடுத்துக் கொண்டு, அரிசி களைந்த தண்ணீருடன் சேர்த்து குடி, அதையே உன் காயத்தின் மீதும் தடவு."** என்று கூறினார். இவ்வாறு எட்டு நாட்களுக்கு செய்தவுடன் அவருடைய கால் முற்றிலும் குணமடைந்தது.

தவறு செய்வது மனித இயல்பு. அதை உணர்த்தி மன்னித்து அருள்வது தெய்வத்தின் இயல்பு. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தர்பாரில் எந்தவித தவறுக்கும் மன்னிப்பு உண்டு, ஆனால் தன் தவறை உணர்ந்துகொண்டு திருந்தியவர்களுக்கு மட்டுமே! சாஹேப் அவர் செய்த தவறுக்கான தண்டனையை அனுபவித்துவிட்டார். பின்னர் மனம் திருந்தி மன்னிப்பு கேட்டவுடன், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அபயக்கரம் அவரை அணைத்துக் கொண்டு காப்பற்றி விட்டது. கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 152

அக்கல்கோட்டிலும் இருப்பார்... மற்ற இடங்களிலும் இருப்பார்...

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டில் வசித்து வந்தாலும், அவர் பல பக்தர்களுக்கு வேறு இடங்களிலும் காட்சி அளித்திருக்கிறார். அதை நிரூபிக்கும் விதமாக இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் இந்த அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. துக்கோஜிராவ் ஹோல்கர்

ஒருமுறை துக்கோஜிராவ் ஹோல்கர் தன் இரு மகன்களுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அண்ணா அர்னால்கரின் வீட்டுக்கு பின்னால் இருக்கும் ஆலமரத்தின் கீழே படுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தவுடன் ஹோல்கர் ஆனந்தக் கண்ணீருடன், **"மஹராஜ் நீங்கள் எனக்கு அபு மலையில் தரிசனம் அளித்தீர்கள். இது இரண்டாவது முறை"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அங்கு சுற்றியிருந்த மக்கள் அனைவரும், **"மஹராஜ் எப்போது அபு மலைக்குச் சென்றார்? அவர் எப்போதும் அக்கல்கோட்டில் தானே இருக்கிறார்!"** என்று பேசிக்கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் எந்த உருவத்தில் தன் பக்தர்களுக்கு தரிசனம் அளிக்கிறார் என்பதைப் பற்றி எவருக்குமே தெரியாது. ஹோல்கர் அக்கல்கோட்டில் நான்கு நாட்கள் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்குச் சேவைகள் செய்தபின்னர், பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்தார். பிறகு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்.

2. நாராயண் பட்டுக்கு தரிசனம்

ஒருமுறை சக வருடம் *1792*இல் (கி.பி. *1870*) கேத் என்கிற ஊரைச் சேர்ந்த நாராயண் பட் ஸ்ரீகிரி மலையில் உள்ள வெங்கடேஸ்வர ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அங்கு அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தரிசனம் அளித்தார்.

அவர் அங்கு மஹராஜைக் கண்டவுடன் அவரிடம், **"மஹராஜ், நீங்கள் அக்கல்கோட்டில் தானே இருந்தீர்கள்? இங்கு எப்படி வந்தீர்கள்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"இது மிகவும் பழமையான கோவில். நான் இங்கு லக்ஷ்மி தேவியின் உற்சவங்களில் கலந்து கொள்ள வருவேன். நான் இங்கு எப்போதும் வருவேன்"** என்று கூறினார்.

நாராயண் பட் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தவுடன் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி அனைவரிடமும் ஆச்சரியத்துடன் விவரித்தார். உடனே சேவகர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், **"மஹராஜ், நீங்கள் எப்போது அங்கு சென்றீர்கள்?"** என்று வினவியத்திற்கு, **"நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு.."** என்று கூறினார்.

ஆனால் மஹராஜ் அக்கல்கோட்டை விட்டு எங்குமே செல்லவில்லை என்பதை அனைவரும் அறிந்திருந்தனர். அருகில் இருக்கும் சில ஊர்களுக்குச் சென்றாலே இந்த சேவகர்கள் அவருடன்தான் இருப்பார்கள், அப்படியிருக்க

ஸ்ரீ ஸ்வாமி எப்படி அவ்வளவு தொலைவில் இருக்கும் இடத்திற்கு சென்றிருக்க முடியும் என்பது அனைவருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நேரம், இடம், காலம் போன்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் கடந்தவர். அவர் நினைத்த மாத்திரத்தில் தனக்கு வேண்டிய இடங்களில் தன் பக்தர்களுக்கு காட்சியளிப்பார். அவருடைய அபார சக்தியை புரிந்துகொள்ளாத கூட்டமே அவருக்கு அருகில் மிகுதியாக சூழ்ந்திருந்தனர். அவருடைய உண்மையான சக்தியை உணர்ந்து கொண்டவர்கள் மிகவும் பாக்கியசாலிகள்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 153

ஆலந்தி ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஸ்வாமி

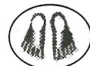
ஆலந்தி ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி அல்லது விட்டல் ஸ்வாமி பண்டரிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் மிகச் சிறந்த பண்டிதர், யோகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தார். அவர் ஹடயோகத்தை பல நாட்களாக பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்த பயிற்சிகளால், அவருடைய ஆக்ஞா சக்கரம் விழிப்பு நிலையில் இருந்தது. பின்னர் சஹஸ்ரார சக்கரமும் விழிப்படைந்து, ஆனால் மண்டை ஓட்டில் இருக்கும் சிறிய துவாரமான பிரம்மரந்திரத்தை துளைப்பதற்காக அவர் எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அவரால் அந்த நிலையை அடைய முடியவில்லை. இதுதான் யோகத்தின் கடைசி நிலையான, ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் கலக்கும் நிலை. அவர் அதை போதிப்பதற்கான சரியான குருவை தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார்.

அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அரண்மனைக்கு வெளியே உள்ள களஞ்சியத்தின் வாயிலில் அமர்ந்திருந்தார். தன்னை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒரு மகான் வருகிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி, தன் சேவகர்களிடம் தனக்கருகில் மான் தோல் ஆசனத்தைத் தயார் செய்து வைக்குமாறு கூறினார்.

அது மதிய வேளை, வெயில் சுட்டெரித்தது. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய வந்துகொண்டிருந்தார். அவர் அருகில் வந்தவுடன் ஆக்ஞா சக்கரத்தைப் பற்றி விளக்கும் ஒரு சமஸ்கிருத ஸ்லோகத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். யோகப் பார்வையால் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியைப் பார்த்தவுடன், அவர் சமாதி நிலைக்குச் சென்றுவிட்டார். இரண்டு மணி நேரங்களுக்கு பேரானந்த நிலையிலேயே அவர் இருந்தார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மீண்டும் தன் அருட்பார்வையை அவர்மீது செலுத்தியதும், தன் சுயநினைவுக்கு வந்தார். இவ்வளவு பயிற்சிகள் செய்தும் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியால் அடையமுடியாத அந்த பேரானந்த நிலையை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருட்பார்வை அருளிவிட்டது. இதற்குப் பெயர்தான் தீர்க்க தரிசனம்!

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி எந்த நோக்கத்திற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்ய வந்தாரோ, அது எளிதாக நடந்து விட்டது! அவர் தன் ஆன்மிக தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ளும் விதமாக ஆலந்தி என்னும் இடத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கினார். அந்த இடத்தில்தான் ஞானேஸ்வர் மஹராஜ் என்னும் மகானுடைய ஜீவசமாதி அமைந்துள்ளது. அந்த புனிதம் வாய்ந்த இடத்தில் வசித்த பிராமணர்கள் வேதம், பகவத்கீதை மற்றும் ஞானேஸ்வரி ஆகிய புனித நூல்களை பாராயணம் செய்யாமல், இழிவான நிலையில் இருந்தனர். இதைப் பார்த்து மனமுடைந்த ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி, தன் யோக சித்திகள் மூலம் சுவையான உணவு பதார்த்தங்களை வரவழைத்து, அவ்வூரிலிருந்த பிராமணர்களுக்கு விருந்து வைத்தார். அதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்த பிராமணர்களிடம் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி, ஞானேஸ்வரியை தினமும் பாராயணம் செய்தால், இதேபோல விருந்து அளிப்பதாக உறுதி செய்தார். இவ்வாறு செய்யத் தொடங்கிய சில நாட்களிலேயே ஞானேஸ்வரியின் மீது அவர்களுக்கு நாட்டம் ஏற்படத் தொடங்கியது. தன் சித்திகளைக் கொண்டு அவ்வூரில் இருந்த பிராமணர்களை நல்வழிப்படுத்தி தர்மத்தை நிலைநாட்டினார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி அர்ஜுனனின் மறுஅவதாரம் என்று கருதப்படுகிறார். இதை நிரூபிக்கும் விதமாக ஒரு நிகழ்ச்சி ஆலந்தியில் நடைபெற்றது. ஞானேஸ்வர் மஹராஜுடைய பாதுகைகளை ஒரு மரத் தேரில் வைத்து ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லும் வைபவம் நடைபெற்றது. அந்தத் தேர் மிகவும் உறுதியானதாக இருந்தமையால், அதை இழுக்க பலர் முயன்று கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும் அது இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தது. இதனால் ஊர்வலம் தொடங்க முடியாமல் இருந்த சூழ்நிலையில், யோக சமாதியில் இருந்த ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் தியானத்தைக் கலைத்து, அவரிடம்

அனைத்து விவரங்களையும் தெரிவித்தனர். **"என் அருமை கிருஷ்ணா! என் பூர்வஜென்மத்தில் நீ எனக்கு சாரதியாக இருந்தாய். இப்போது நீ என்னை சாரதியாக இருக்க சொல்கிறாயா? உன் எண்ணம் போலவே நடக்கட்டும்"** என்று கூறிக்கொண்டே தேரின் மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டு அவர் கடிவாளத்தை பிடித்தவுடன் தேர் நகர்ந்தது.

இந்த இரு நிகழ்ச்சிகள் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் அபார சக்தியை எடுத்துக் கூறுகிறது.

இரண்டாவது முறையாக அக்கல்கோட் வருகை

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி இரண்டாவது முறையாக அக்கல்கோட் சென்றபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமி ராமர் கோவிலில் தன் பக்தர்கள் மற்றும் சேவகர்கள் புடைசூழ இருந்தார். ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தவுடன், சாஷ்டாங்கமாக அவர் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடம், **"என்ன? இன்னும் உன் வேசி தொடர்பை விடவில்லையா?"** என்று கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் சுற்றியிருந்த அனைவருக்கும் மிகுந்த அதிர்ச்சியாக இருந்தது. **"மஹராஜ், இப்போது நீங்கள் என்னை எச்சரித்து விட்டீர்கள். உங்கள் கருணையினால் நான் முழுமையாக விட்டுவிடுகிறேன்"** என்று அவர் பதிலளித்தார். உடனே மஹராஜ் வயிறு குலுங்க பலமாக சிரித்தார். ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

இங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி வேசி என்று குறிப்பிட்டது, சித்திகளை. யோக சக்திகள் சித்திகளை பயன்படுத்துவதற்குத் தூண்டும். அவ்வாறு செய்தால் பயிற்சி கைகூடாமல் போய்விடும். பயிற்சியின் நோக்கம் இந்த சித்திகளை வெளிப்படுத்துவதில் இல்லை, தெய்வீகத்தை உணர்வதில்தான் இருக்கிறது. ஆகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரை சித்திகளை பயன்படுத்துவதை நிறுத்துமாறு அறிவுரை வழங்கினார்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஆலந்தியில் 12 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். அவர் யோகப் பயிற்சிகளை செய்து கொண்டும், பல நற்காரியங்களைச் செய்து கொண்டும் அங்கு வாழ்ந்து பல பக்தர்களை நல்வழிப் படுத்தினார். அவருடைய சமாதி கோவில் ஆலந்தியில் அமைந்துள்ளது. இன்றும் அவருடைய பக்தர்கள் அவருடைய புண்ணிய திதியை கோலாகலமாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

யோகிகளுக்கெல்லாம் மஹாயோகியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதிக்கு குருவாக இருந்து அவருடைய யோகப்பாதையை சீர்படுத்தி அவரை உன்னதமான நிலைக்கு கொண்டு சென்றார். நாமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் இந்த உலகத்திற்கான வஸ்துக்களை வேண்டி பிரார்த்தனை செய்யாமல், உன்னதமான யோகப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 154

மாலோஜி மன்னருக்கு தரிசனம்

அக்கல்கோட் மன்னரான மாலோஜிராவ் ராஜே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர் என்பதை நாம் அறிவோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய அருள் அவருடைய சந்ததியினர் அனைவருக்கும் இருக்கிறது. அக்கல்கோட்டின் இப்போதைய மன்னரான மாலோஜிராவ் ராஜே *III* (2023) கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பரம பக்தர். இந்த அத்தியாயத்தில் மாலோஜிராவ் ராஜேவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காட்சியளித்த இரண்டு சம்பவங்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. மாலோஜிராவ் ராஜேவுக்கு சோலாப்பூரில் தரிசனம்

அது ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி காலம். அக்கல்கோட் மாநிலத்தை விட்டு மாலோஜிராவ் ராஜே செல்ல வேண்டும் என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் அவர் சோலாப்பூரில் வசித்து வந்தார். அவரால் அக்கல்கோட்டுக்குள் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்ய முடியவில்லை, அதனால் அவர் மிகுந்த வருத்தத்தில் இருந்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, சோலாப்பூருக்கு ஒரு மைலுக்கு முன்னால் இருக்கும் தர்மராவ் போபடே என்கிற பூங்காவில் தங்கியிருந்தார். மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்த மன்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக நடந்தே சென்றார்.

மன்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, வைரம் பதித்த அடிக்கையை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அணிவித்தார். ஆடம்பரமான

வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஒரு தொப்பி, கமண்டலம், ஒரு பாதுகை ஆகியவற்றையும் அணிவித்தார். அவர் உடல் முழுவதும் குங்குமப்பூ மற்றும் கஸ்தூரி கலந்த கலவையை பூசிவிட்டார். அந்த பூங்காவில் பூப்பந்தலால் அலங்கரித்திருந்தார், அதன் நறுமணம் அந்த இடம் முழுவதும் நிரம்பியிருந்தது. மேலும் அந்த இடம் முழுவதிலும் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு, அலங்காரம் செய்யப்பட்டது. மன்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை ஒரு சிம்மாசனத்தில் அமருமாறு பணிந்தார். இரவு பத்து மணிவரை பக்தர்கள் கூட்டம் அலைமோதியது. பக்தர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தமான சேவைகளை செய்து கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நாமத்தை கோஷமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வருகையால் தேங்காய் மற்றும் பழங்களின் விலை அதிகரித்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் தேங்காய் மலைபோல குவிந்திருந்தது.

மன்னர் பல நாட்களாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய முடியாத ஏக்கம் அன்று தணிந்தது. அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அன்று நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் துரோகிகளைக் கூட ஆசீர்வதிக்கும் போது, தன் பக்தனை ஆசீர்வதிக்கமாட்டாரா? சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அக்கல்கோட் வந்தடைந்த பின்னர், ஆங்கிலேயர்கள் அக்கல்கோட் மன்னர் மீது பிறப்பித்த ஆணையை திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டனர். மாலோஜி ராஜே அக்கல்கோட்டுக்கு மீண்டும் வந்து சேர்ந்தார்.

2. கடைசி தரிசனம்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரித்திரம் வெறும் வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத அற்புதங்கள் நிறைந்தவை. எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் அதை முழுமையாக விளக்க முடியாது. இதில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு அற்புதங்களும் வாய்வழியாக கூறப்பட்டவை அல்லது ஒரு பக்தரின் அனுபவமாகும். ஒவ்வொருவரின் நற்கர்மாவைப் பொருத்தே அவர்களுக்கு அனுபவம் கிடைத்தது. மாலோஜிராவ் ராஜே மிகவும் புண்ணியம் செய்தவர். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மேல் கொண்டிருந்த அதீத பக்தியினால் அவருடைய வம்சத்திற்கே ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருள் கிடைத்தது.

மாலோஜிராவ் ராஜே நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அரண்மனைக்கு வரவேயில்லை. இப்படியே 10-15 நாட்கள் சென்றன.

திடீரென ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அரண்மனைக்கு வந்து மன்னருக்கு தரிசனம் அளித்தார். மன்னர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அற்புதமான உருவத்தைக் கண்டவுடன் மன்னரின் உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்தது. என்ன ஒரு பேரதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கிறார்! தன் பக்தர்களுக்கு ஏதாவது துன்பம் என்றவுடன் அந்த இடத்திற்கு ஓடோடிச் சென்று அவர்களை காத்து ரட்சிப்பதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு நிகர் வேறெவரும் இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தராக இருப்பதற்கும் பேரதிர்ஷ்டம் செய்திருக்க வேண்டுமே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 155

கோபால் ராமச்சந்திர கேள்கர்

கோபால் ராமச்சந்திர கேள்கர் ராஜாப்பூர் என்கிற ஊரைச் சேர்ந்தவர். அவர் ரயில்வேயில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் பல நாட்களாக வயிற்று வலி மற்றும் ஜுரத்தினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் வைத்தியத்திற்காக எவ்வளவோ செலவு செய்தும் எந்தவித பலனும் இல்லை. வைத்தியர்கள் அவரை வீட்டிலேயே தங்கிக் கொள்ளுமாறு கூறி வைத்தியச்சாலையிலிருந்து அனுப்பி விட்டனர். அனைத்து வழிகளும் அடைக்கப்பட்ட நிலையில், தான் வாழ்வதே வீண் என்று கருதினார். அதனால் மனமுடைந்து தற்கொலை செய்து கொள்வதற்காக டேம்பூர்ணி ரயில் நிலையத்தை அடைந்தார். ஆனால் அதற்கு துணிவில்லாமல், தன் சகோதரனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றார். நாளுக்குநாள் அவருடைய வயிற்றுவலி அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒருவகையான வாயு அவர் உடலில் நுழைந்து கொண்டு, மிகுந்த உடல் வலியால் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். சேங்கொட்டையைக் கொண்டு வைத்தியங்கள் செய்தும் எந்தவித பலனும் இல்லை. தூக்கம் இல்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். இறந்து விடுவதே மேல் என்று அவருக்குத் தோன்றியது.

கேள்கர் ஒரு நாத்திகர். அவர் ஒருநாள் தன் வேதனையின் உச்சத்தில் இருந்தபோது, **"இந்த உலகத்தை காத்து ரட்சிக்கும் கடவுள் என்றொருவர் இருப்பாரானால், அவர் என் வேதனையை எட்டு நாட்களுக்குள் குணமாக்கி விட்டால், நான் என் வாழ்நாள் முழுவதும் கடவுளுக்கு சேவை செய்து கிடப்பேன்"** என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டார். **"கடவுளே தன் பரம பக்தனை தன்னிடம் இழுத்துக் கொள்வதற்காக இதுபோன்ற சபதங்களை எடுத்துக் கொள்ள வைப்பானோ?"** அற்புதம் நடந்தது! கேள்கரின் வயிற்று வலி சிறிது குணமானது. தன் வேண்டுதலை நிறைவேற்றுவதற்காக ஏதாவது ஒரு துறவிக்கு சேவை செய்யலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டார். அச்சமயத்தில் தேவ் மாம்லத்தார் மற்றும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஆகிய இருவரும் பிரபலமாக இருந்தனர். தேவ் மாம்லத்தாரிடம் சென்றால் தன் சகோதரன் மீண்டும் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விடுவார் என்கிற பயத்தில் அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சென்றார்.

தன் சகோதரனிடம் நண்பர்களை சந்திக்கப் போவதாகக் கூறிவிட்டு அக்கல்கோட் நோக்கிச் சென்றார். அக்கல்கோட் வந்தடைந்ததும் தன்னிடமிருந்த ஐந்து பைசாக்களில், ஒரு பைசாவுக்கு மட்டும் பேரீச்சம்பழங்களை வாங்கிக் கொண்டு, காஸ்-பாக்கில் உள்ள ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அதியற்புதமான உருவத்தைக் கண்டவுடன் தன் பிறவிப்பலனை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். அவர் அங்கு தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் குரு உபதேசம் பெற வேண்டும் என்கிற நோக்கத்தில் இருந்தார். ஆனால் நான்கு மாதங்கள் ஆகியும் அவ்வாறு எதுவும் நடக்கவில்லை. மஹாராஜ் ஏதாவது கோபமாக பேசிக் கொண்டிருந்தாலும், கோபால் புவா அவர் பாதங்களில் தலையை வைக்கும் போது அமைதியாகி விடுவார். ஒருநாள் புவா தேஷ்முக்கின் வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, மஹாராஜ் அவருடைய கனவில் வந்து, **"நான் உன் நோயை குணமாக்குகிறேன்"** என்று கூறிக் கொண்டே அவருடைய வயற்றில் தன் கையால் தடவி விட்டு மறைந்து விட்டார். உடனே அவருக்கு சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் என்கிற உணர்வு ஏற்பட்டது. சுமார் 2 லிட்டருக்கு மேல் சிறுநீர் கழித்தவுடன் அவருடைய வயிறு தட்டையானது. இந்த அற்புதத்தைக் கண்டவுடன் புவாவுக்கு கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் என்னும் மகா வைத்தியர் இருக்கும்போது, வேறு எதுவுமே தேவையில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகளுக்கு எல்லையே இல்லை"**.

அடுத்த நாள் காலையில் புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்துக்காக சென்றபோது, **"இந்த பிராமணனின் வயிற்றைப் பாருங்கள்!"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியதை அங்கிருந்த எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கோபால் புவா அனைவரிடமும் தனக்கு நேர்ந்ததைப் பற்றி விவரித்தார். அவர் மிகுந்த பக்தியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வணங்கிக் கொண்டிருந்தார். பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் இன்னொரு கனவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார். அதில், கோபால் புவாவும் சில சேவகர்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடன் ஒரு விளைநிலத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட இஸ்லாமியர்கள் வாளைத் தூக்கிக் கொண்டு, **"தீன், தீன்"** (இஸ்லாமியர்களின் வார்த்தை) என்று கூறிக் கொண்டே இவர்களை வெட்டி வீழ்த்த ஓடி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அனைவரும் பயத்தில் இருந்தனர். கோபால்புவா பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரை தன் தோளில் சுமந்து கொண்டு காடுமேடுகளில் அடர்த்தியான மரங்களுக்கு நடுவே, ஒரு நதிக்கு அருகே கொண்டு செல்கிறார். அங்கு அவரை இறக்கிவிட்டு, தன் இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் புவாவை தோளில் சுமந்து கொண்டு வரும்போது, புவா தன் கண்களை இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறார். இறக்கிவிட்டவுடன் தன் கண்களைத் திறந்து, ஆஜானுபாகுவாக இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து விட்டு, **"மஹராஜ், எனக்கு அனுகிரகம் அளியுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். **"இன்னும் அதற்கு நேரம் இருக்கிறது"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியவுடன் அவருடைய கனவு கலைந்து விழித்துக் கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருக்கு இந்த கனவின் மூலம் எவ்வளவு பெரிய நம்பிக்கையை அளித்திருக்கிறார்! தன் பக்தர்களை துன்பங்களில் இருந்து காப்பாற்ற தான் அவர்களை தோளில் சுமந்து செல்வேன் என்று நமக்கு அவர் நம்பிக்கையூட்டுகிறார் அல்லவா?

கேள்கர் மீது ஸ்ரீ ஸ்வாமி காட்டிய அதீத அன்பு

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஹசனல் என்கிற இடத்தில் இரண்டு நாட்களுக்குத் தங்கினார். அவருடன் கேள்கரும் சென்றிருந்தார். அந்த ஊரில் ஒரே ஒரு கிணறுதான் இருந்தது, சேவகர்களோ பலர் இருந்தனர். அதனால் காலையில் விடியலுக்கு முன்பே குளித்துவிட வேண்டும் என்று கேள்கர் எண்ணிக்கொண்டார். காலையில் விழித்துக் கொண்டவுடன் புகை பிடிக்கும் பழக்கம் இருந்தமையால், அவர் ஹுக்காவை தயார் செய்வதற்காக பல இடங்களுக்கு அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி

மஹராஜ் குல்கர்னியின் வீட்டு மாட்டுத்தொழுவத்தில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஆறு சேவகர்களுடன் தலையிலிருந்து பாதம் வரை போர்த்திக் கொண்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அருகில் ஒரு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து தன் ஹூக்கா தயாரிப்பதற்காக அதனருகில் சென்றார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி குபீரென எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார். பயத்தில் கோபால் புவா நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த துணி கீழே விழுந்துவிட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரை உற்று நோக்கினார். பயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி கோபால் புவாவை முழுமையாக ஆசீர்வதித்தார். புவாவுக்கு தன் வாழ்நாள் முழுவதுக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஆசீர்வாதம் கிடைத்துவிட்டது போல் இருந்தது. அந்த சந்தோஷத்தில் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களில் தன் தலையை வைத்து வணங்கிவிட்டு, கூப்பிய கரங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். சுற்றி உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் விழித்துக் கொள்வது போல் தோன்றியவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் போர்வையை போர்த்திக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டார். கோபால் புவாவும் அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய ஆசீர்வாதம் ஒருவருக்கு எந்த நேரத்தில் கிடைக்கும் என்பது எவருக்கும் தெரியாது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி கனவில் கூறிய அந்த நேரம் இதுதானோ!

கோபால்புவாவின் கண்ணீர்

பொழுது விடிந்தது. குளிப்பதற்காக கிணற்றுக்கு அருகில் சென்றார். பிராமணர்களிடம் பானை கேட்டதற்கு அவர்கள் தர மறுத்துவிட்டனர். பின்னர் ஒரு வேற்று ஜாதிக்காரரிடம் மண்பானையை வாங்கி குளித்துவிட்டு சென்றதை பலவந்த் ராவ் என்கிற சேவகர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு தினமும் ஹூக்கா தயாரிக்கும் சேவை செய்வார். அவர், **"இந்த கொங்கணி அசுத்தம் ஆகிவிட்டார். இவருடைய கைகளினால் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகம் செய்யக்கூடாது"** என்று கூச்சலிட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் கோபால் புவா மனம் வெம்பி கண்ணீர் சிந்தினார். **"இவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தீர்த்தத்தை அளித்தால் அவரின் அசுத்தம் நீங்கிவிடும்"** என்று சிலர் ஆலோசனை கூறினர். ஸ்ரீபாத பட் தீர்த்தத்தைக் கொடுத்து அவரை புனிதப் படுத்தினார்.

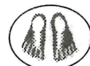

அன்றைய தினத்தில் மராட்டிய பாட்டீல் ஒருவர் மாம்பழச் சாறு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதில் அனைவருக்கும் உணவு தயாரிக்கப்பட்டு பரிமாறப்பட்டது. எவராவது விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தால், மஹராஜுக்கு முதலில் ஒரு தட்டில் அனைத்து உணவுப் பொருட்களும் பரிமாறப்படும். அவர் வருகிறாரோ இல்லையோ, நைவேத்தியம் செய்யப்பட்ட பின்னர் அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறப்படும். ஒரு சில சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அழைப்பு கொடுப்பதற்கு முன்பே வந்துவிடுவார், சில சமயங்களில் தாமதமாக வருவார், சில சமயம் வரவே மாட்டார். அன்று நைவேத்தியம் செய்யப்பட்டு உணவு அனைவருக்கும் பரிமாறப்பட்டது. "இந்த கொங்கனியை பந்தியில் இருந்து தூரமாக அமர்ந்து கொண்டு சாப்பிடச் சொல்லுங்கள்" என்று எவரோ ஒருவர் குரல் கொடுத்தார். **"தேவையில்லை. இவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தீர்த்தத்தினால் புனிதமாக்கப்பட்டு விட்டார்"** என்று ஸ்ரீபாத பட் கூறியபோதும் பல்வந்த் ராவ் புவாவின் தட்டை எடுத்து பந்தியை விட்டு தூரமாக வைத்தார். இதைக் கண்டவுடன் புவா மனமுடைந்து, **"நான் அனைவர் முன்னிலையிலும் அவமானப்படுத்தப்பட்டு விட்டேன். எனக்காக பேசுவதற்காக எவருமே இல்லை!"** என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டே அழுதவாறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அநந்யாஸ்[2] சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் நித்யாபி[4] யுக்தாநாம் யோக[3]க்ஷேமம் வஹாம்யஹம் || 9- 22||

கீதையின் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஸ்லோகம் வருகிறது. இதன் பொருள் என்னவென்றால், **"எவனொருவன் என்னை மட்டுமே தியானம் செய்து என் மீது முழுமையான பக்தியை செலுத்துகிறானோ, அவன் எப்போதும் என்னுடன் தொடர்பில் இருக்கிறான். நான் அவனுடைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்கிறேன்"** என்பதே அதன் அர்த்தம். இதை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அன்று கோபால்புவாவுக்கு நிரூபித்தார்.

அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்காக ஒரு தட்டு பரிமாறப்பட்ட போதும் அவர் உணவருந்த வரவில்லை. அது அவரிடம் கொண்டு செல்லப்பட்டது. அவர் கோபத்துடன் அனைவரையும் வசைபாடினார். **"நான் அசுத்தம் ஆகிவிட்டேன். என்னை யாரும் தொட வேண்டாம். நான் உணவருந்த மாட்டேன்"** என்று கோபித்துக் கொண்டு சாணிக்குவியலுக்கு மேல் சென்று அமர்ந்து கொண்டார். எவரையும் அவருக்கு அருகில் வர அனுமதிக்கவில்லை. எவ்வளவோ கெஞ்சியும்

வரவில்லை. மாலை வரை இது தொடர்ந்தது. இரவு சிறிது சாந்தமாகி உணவு உட்கொண்டார். கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பக்தன் ஒருவன் தனக்கு எவருமே இல்லை என்று வருந்தியது அவருடைய காதில் விழாதா! அந்த கோபத்தை இவ்வண்ணம் அனைவரிடமும் அவர் காட்டி, தன் பக்தனுக்காக எதுவேண்டுமானாலும் செய்வேன் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி மூலம் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு கோபால் புவாவிடம் வேற்றுமையாக எவரும் நடந்து கொள்ளவில்லை. அனைவருடன் சமமாக அமர்த்தப்பட்டு அவருக்கு உணவு பரிமாறப்பட்டது. இந்த அனுபவத்திற்குப் பிறகு கோபால் புவாவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது பக்தி அதிகரித்தது. எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நாம ஜெபத்தைக் கூறிக் கொண்டே இருந்தார். அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்டத்திற்கும் அதிபதி எவரோ அவர் அக்கல்கோட்டில்தான் வசிக்கிறார் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். புனிதம் வாய்ந்த தீர்த்தங்களாக கருதப்படும் அனைத்து தீர்த்தங்களும் தங்களைப் புனிதப்படுத்திக் கொள்ள ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதம் தங்கள் மீது படாதா என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட புனிதமான தீர்த்தம் புவாவுக்கு அளிக்கப்பட்ட பின்னரும், அவர் தனிமைப்படுத்தப்பட்டார். மனிதன் கடவுளை மறந்தாலும், கடவுள் மனிதனை மறப்பதில்லை! மாயையின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் மனிதன், தன் பூர்வஜென்ம கர்மாக்களை அனுபவிக்கிறான். அதிலிருந்து எவராலும் தப்பிவிட முடியாது! பூர்வஜென்ம கர்மாவினாலோ அல்லது ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கோபத்திற்கு ஆளானதினாலோ, பலவந்த் ராவுக்கு சில நாட்களில் புத்தி தடுமாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

கோபால் கேள்கர் சிப்லுன் வருதல்

கோபால் புவா எப்போதும் அனைவரிடமும் பின்வருமாறு கூறுவார். **“குரு என்றால் என்ன? சீடன் என்றால் என்ன? சரணாகதி என்றால் என்ன? இதனால் என்ன பயன்? இவை பற்றியெல்லாம் எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. என் பூர்வஜென்ம புண்ணியங்களினால் நான் மஹராஜிடம் ஈர்க்கப்பட்டேன். அவருடைய புண்ணியம் வாய்ந்த தரிசனம் பலனளிக்கத் தொடங்கியது. ஆனால் என்னுள் இருந்த மனோபாவம் அதை முழுமையாக அனுபவிக்க விடவில்லை. என்ன செய்வது? இதற்காக நான் பலமுறை வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு பயிர் நல்ல முறையில் துளிர்விட வேண்டுமானால் அதற்கு வளமையான நிலம், நல்ல விதை மற்றும் நல்ல மழை ஆகிய அனைத்தும் ஒருசேர தேவை. அதே**

அந்த பயிரை வேலி அமைத்து பாதுகாத்து, களையெடுத்து ஆரோக்கியமாக பராமரிக்கும் போது அதன் விளைச்சல் இன்னும் அதிகரிக்கும். அதேபோலத்தான் ஒரு மனிதன் நற்குடும்பம், நல்ல நண்பர்கள் மற்றும் துறவிகளின் வழிகாட்டுதல் ஆகியவற்றுடன் வாழும் போது அவன் வாழ்க்கை வளமாகிவிடும், அவனுடைய பயணமும் மோக்ஷத்தை நோக்கி நகரும். பாதி வழியில் அவன் வழி தடுமாறி விழ நேர்ந்தாலும், குருவின் வழிகாட்டுதலுடன் அவனுடைய முடிவு சரியானதாக அமையும்" என்று நம்பிக்கையூட்டும் வண்ணம் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி புவா கூறுவார்.

பலநாட்கள் ஆகியும் தன் கணவர் வீடு திரும்பாமல் இருப்பதை எண்ணி கவலையுற்ற கோபால் புவாவின் மனைவி, அக்கல்கோட் வந்தடைந்தாள். பின்னர் அங்கு தங்கி கணவனும் மனைவியுமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்கள் இருவரையும் அழைத்து, **"சிப்லுன் என்னும் ஊருக்கு அருகே மார்கண்டி என்கிற இடம் இருக்கிறது. பிரம்மச்சாரி புவாவிடம் இருக்கும் பாதுகைகளை வாங்கிக்கொண்டு நீயும் உன் மனைவியும் அந்த ஊரில் தங்கி அப்பாதுகைகளை வணங்கிக் கொண்டிருங்கள்"** என்று கூறினார். கிளம்பும்போது, இரண்டு தேங்காயையும், ஒரு காய்ந்த பேரீச்சம்பழத்தையும் கொடுத்து அனுப்பினார். சில நாட்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜுடன் தங்கியிருந்துவிட்டு அவர் சிப்லுன் வந்தடைந்தார். அவ்வூரில் உள்ள காட்டுப்பகுதியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுதமஹராஜ் அளித்த பாதுகைகளை பிரம்மச்சாரி புவா ஸ்தாபனம் செய்திருந்தார். ஆனால் அவர் எப்போதும் பிசாசு நிலையிலேயே(சித்த நிலை) இருந்தார். கோபால் புவா இவருடன் தன் குடும்பத்தோடு வந்து தங்கியிருந்தார். வியாழக்கிழமைகளில் மட்டும் பிக்ஷை எடுப்பார், மற்ற நாட்களில் வியாழனன்று கிடைத்த அரிசியை கஞ்சி செய்து குடித்து வந்தனர். எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தியானத்திலேயே இருந்த கோபால் புவாவைக் கண்ட ஊர் மக்கள், அவருக்காக ஒரு ஆசிரமத்தை கட்டிக் கொடுத்தனர்.

சில காலங்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆசீர்வதித்தது போல் புவாவுக்கு இரண்டு மகன்களும், ஒரு மகளும் பிறந்தனர்(இரண்டு தேங்காய், ஒரு காய்ந்த பேரிச்சம்பழம்). ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மீது அவர் கடுந்தவம் மேற்கொண்டு வந்ததால், அவருக்கு சில சக்திகள் கிடைத்தன. அதைக் கொண்டு பலருடைய நோயை குணமாக்குதல், பலருடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றுதல், சிலருக்கு ஆன்மிகத்தில் முன்னேற்றம் அடையச் செய்தல் ஆகியவற்றை செய்து

கொண்டிருந்தார். பின்னாட்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டது, மற்றும் அவர் நேரில் பார்த்தது ஆகியவற்றை கோர்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த் பக்கர் என்னும் பெயரில் ஒரு புத்தகமாக்கினார். கருணா ஸ்தோத்திரம் மற்றும் சாதன்விவேக சாராம்ருதம் என்னும் ஒவி வடிவிலான பாடல்களையும் படைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி கோபால்புவாவை ப்ரீதினந்தா என்று அழைப்பார். அதனால் தன் படைப்புகளில் தன்னை ப்ரீதினந்தா என்று குறிப்பிட்டுக் கொள்வார்.

கோபால் புவாவின் செருக்கை அடக்குதல்

ஒருமுறை கோபால் புவாவின் ஆசிரமத்திற்கு துறவி ஒருவர் வந்திருந்தார். அவர் அங்கு இரண்டு மணி நேரத்திற்கும் மேல் இருந்தார். அவரிடம் கோபால் புவா, **"நீங்கள் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"எனக்கு தெரியாது"** என்று பதிலளித்தார். முழுமை அடைந்தவர்களின் பதில் இவ்வாறாகத்தான் இருக்குமோ என்று புவா நினைத்துக்கொண்டார். புறத்தில் அவர் அளித்த பதிலை புவா புரிந்து கொண்டார், ஆனால் அகத்தில் அவர் எந்த நிலையில் இருக்கிறார் என்பதை அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. வந்திருந்த துறவியின் நடவடிக்கைகளால் புவா பெரிதும் கவரப்பட்டார். துறவியின் உடை மற்றும் பேச்சுக்களால் பலர் கவரப்பட்டு அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினார்கள். அன்றிலிருந்து புவா கள் குடித்த குரங்கு போலானார். அவரும் துறவியைப் போலவே நடந்து கொள்ளத் தொடங்கினார். பின்னர் ஒருநாள் பிக்ஷை எடுப்பதற்காக ஊருக்குள் சென்றபோது அவரிடம் ஒருவர், **"நீங்கள் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"எனக்கு தெரியாது"** என்ற பதிலை அளித்தார்.

கோபால் புவா சில நாட்களுக்குப் பிறகு அக்கல்கோட் சென்றார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஓந்த்கரின் வீட்டில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தவுடன், **"நீ எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாய்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு புவா, **"சிப்லுனிலிருந்து.."** என்றார். **"சிப்லுன் எங்கிருக்கிறது?"** என்றதற்கு, **"கொங்கனில்"** என்று பதிலளித்தார். **"கொங்கன் எங்கிருக்கிறது"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கேட்டதற்கு, **"மலைக்கு அருகில்.."** என்று கூறியபின் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கேள்விகளுக்கான உண்மையான அர்த்தத்தை புரிந்து

கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அடுக்கடுக்கான கேள்விகள் புவாவின் மன-ஓட்டத்தை வெளிப்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல் தான் சர்வவியாபி என்பதையும் நிரூபித்தது. தன் பக்தர்கள் எவ்வளவு தொலைவில் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு அருகிலேயே எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி நின்று கொண்டு, இல்லை .. இல்லை.. அவர்களின் ஆழ்மனதில் வாழ்ந்து கொண்டு அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்.

தன் அகம்பாவத்தை முற்றிலும் துறந்த கோபால்புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"ஸ்வாமி, எனக்கு கொங்கன் பற்றியெல்லாம் தெரியாது"** என்று கூறியவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கலகலவென சிரித்தார். அவருடைய சிரிப்பு அதிர்வுகளால் அவர் அமர்ந்திருந்த கட்டிலும் சேர்ந்து ஆடிக்கொண்டே சிரித்தது. இந்த நாடகத்தின் அர்த்தத்தை அங்கிருந்தவர்கள் எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. புவாவுக்கு தான் இவ்வாறு நடந்து கொண்டுவிட்டோமே என்கிற அவமானத்தில் இருந்தார். தன்னை மன்னிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கேட்டுக்கொண்டார்.

மஹராஜ் தன் பக்தர்களை நல்வழிப்படுத்த ஒன்று அவர்களை முகத்திற்கு நேராக திட்டுவார், இல்லையேல் சுற்றிவளைத்து ஏதாவது கூறி விளக்குவார். நாயின் வாலை அவ்வளவு எளிதாக நிமிர்த்திவிட முடியுமா? மனிதனும் அதுபோலத்தான். அவ்வளவு எளிதாக அவன் தன்னை மாற்றிக் கொள்வதில்லை! ஆனால் குருவின் நிழலில் வாழும் ஒருவன் தன்னை மாற்றிக் கொள்வதற்கு தேவைப்படும் அவகாசம் மிகவும் குறைவு. மனசாட்சியாக வாழும் அவனுடைய குரு, அவனை சரியான பாதைக்கு வழிநடத்திவிடுகிறார் என்பது திண்ணம்.

இத்துடன் கோபால் ராமச்சந்திர கேள்கரின் அனுபவங்கள் முடிவடைந்தன. நாத்திகரான கோபால் புவாவை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே தேர்ந்தெடுத்து தனது பக்தனாக மாற்றி, அவருக்கு ஒரு மடத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பையும் கொடுத்து, அவரை பல அற்புதமான புத்தகங்களும் படைக்கச் செய்து ஆசீர்வதித்தது மிகப்பெரிய பாக்கியம் அல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 156

கிணற்றுத் தண்ணீரை தூய்மையாக்குதல்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மைந்தர்க்கியில் முகாமிட்டிருந்தார். ஊருக்கு வெளியே இருந்த நாத் ஆசிரமத்தில் அவர் மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அங்கு கீழே இறங்கி செல்லும் கிணறு ஒன்று இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் சுமார் 200 சேவகர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் இந்த ஒரே கிணற்றைத்தான் உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் மூன்றாவது நாள் இந்த கிணறு மாசடைந்து,துர்நாற்றம் எடுத்தது. இந்த இடத்தில் இந்த நீர்நிலையைத் தவிர வேறுறொன்றும் இல்லாத காரணத்தால், மஹராஜ் வேறு இடத்திற்கு செல்வதுதான் உத்தமம் என்று அனைவரும் கருதினர். இக்கருத்தை மஹராஜிடம் சென்று தெரிவித்தபோது, அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்தைவிட்டு நகரத் தயாராக இல்லை.

மதியம் ஆனது. சிலர் இரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள கிணற்றில் நீராடிவிட்டு வந்தனர். தன் பக்தர்கள் படும் இன்னலைக் கண்டு கருணை கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி தான் அமர்ந்திருந்த கட்டிலை விட்டு எழுந்து கொண்டு அந்த கிணற்றை நோக்கிச் சென்றார். கிணறு சுமார் 20 அடி ஆழம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் கையில் 2½ அடி நீளமுள்ள ஒரு குச்சியை வைத்திருந்தார். அந்தக் குச்சியை கிணற்றில் செலுத்திவிட்டு தன் மூக்கின் அருகில் வைத்து நுகர்ந்தார், பின்னர் மீண்டும் கிணற்றுனுள் செலுத்திவிட்டு அருகில் இருந்த ஆல மரத்தின் மீது வைத்தார். மீண்டும் அதே இடத்தில் வந்து அமர்ந்துகொண்டார். 2½ நீளமுள்ள ஒரு குச்சி எப்படி 20 அடிக்குச் சென்றது? ஒரு குச்சி எப்படி துர்நாற்றத்தை நீக்கியது என்பது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மட்டுமே அறிந்த ரகசியம்.

சேவகர் ஒருவர் கிணற்றுக்குள் சென்று அந்த தண்ணீரை சுவைத்தபோது அதன் துர்நாற்றம் முற்றிலும் நீங்கி, சுத்தமான நீராக ஆகியிருந்தது. இந்த அதிசயத்தை பற்றி அவர் அனைவரிடமும் தெரிவித்தார். அனைவரும் சோதித்துப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்தனர். ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்! என்று ஆனந்தத்தில் கோஷமிட்டனர். நைவேத்தியம் தயார் செய்து

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு படைத்தனர். மாலையில் தன் சேவகர்கள் அனைவரோடும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நிகழ்த்தும் ஒவ்வொரு லீலையும் மிகவும் அற்புதமானதும், விவரிக்க முடியாததும் ஆகும். ஒருவரின் நற்பலன்கள் அதிகரிக்கும்போது மட்டுமே அவர்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மீது பக்தி துளிர்விடும் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 157

மன்யாபாவின் கதை

மைந்தர்க்கியில் வசித்துவந்த ஒரு பிராமணருக்கு இரண்டு மகன்களும், மூன்று மகள்களும் இருந்தனர். பூர்வ ஜென்ம கர்மாக்களின் பலனால் அவர்கள் அனைவரும் புத்தி சுவாதீனம் இல்லாதவர்களாக இருந்தனர், அவர்களில் ஒருவரான மன்யாபா ஊமையும் கூட. அவருக்கு 25 அல்லது 30 வயது இருக்கும். சில நாட்களுக்குப் பிறகு விதிவசத்தால் மன்யாபாவின் பெற்றோர்கள் மற்றும் உடன்பிறந்தவர்கள் நால்வரும் இறந்துவிட்டனர், அவர் அனாதை ஆகிவிட்டார். கிடைத்தை சாப்பிட்டுக் கொண்டு, நினைத்த இடத்தில் உறங்கிக் கொண்டு மைந்தர்க்கியில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்.

மன்யாபாவின் விதியை மாற்றும் அந்தநாள் வந்தது. ஒரு சில பக்தர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் செல்ல திட்டமிட்டனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து மன்யாபாவும் அக்கல்கோட் சென்றார். அவர் எதுவுமே அறியாமல் கூட்டத்துடன் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் பாதத்தில் விழுந்தவுடன், **“ஏ! பித்தனே! உனக்கு என்ன வேண்டும்?”** என்று தன் திருவாயால் அவரே வரம் அளிப்பதற்கு ஏதுவாக கேள்வி கேட்டார். ஒன்றும் அறியாத மன்யாபா பதிலேதும் அளிக்கவில்லை. அருகில் இருந்த ஒருவர், **“மஹராஜ், இவருடைய**

புத்தியை நேராக்குங்கள்" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி எதுவமே கூறவில்லை. வந்திருந்தவர்கள் இரண்டு நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு கிளம்பினர். ஆனால் மன்யாபா மட்டும் அக்கல்கோட்டிலேயே தங்கிவிட்டார். அவர் இங்கு பதினைந்து நாட்கள் தங்கியிருந்தார்.

மஹராஜின் அன்புக்கு பாத்திரமான மன்யாபா, சில நாட்களில் அனைவருடைய கண்களுக்கும் நிறைவானவராக, ஆன்மிக நிலையில் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தவராகத் தோன்றினார். அவருடைய ஊமைத்தன்மை முற்றிலுமாக நீங்கி, மராத்தியும், கன்னடமும் பேசத் தொடங்கினார். அவர் மக்களின் பிரார்த்தனைகளுக்கு பதில் அளிக்கத் தொடங்கினார். அவர்களுடைய பிரார்த்தனைகள் நிறைவேற வேண்டுமானால், மன்யாபாவை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று, அவர் '**ஆம்**' என்று உத்தரவு அளித்தால் காரியம் சித்தி ஆகிவிடும். இல்லையேல் நடைபெறாது. சிலர் '**ஆம்**' என்று கூறும்படி வற்புறுத்தினால், 'இல்லை,இல்லை' என்று அழுத்தந்திருத்தமாக கூறிவிடுவார். அவர்கள் **"ஏன் ஆம் என்று கூறவில்லை?"** என்று கேள்வியெழுப்பினால், "ஸ்வாமி என்னை அடிப்பார்! என் பிட்டத்தின் சதையை கிழித்து எடுத்து ரணமாக்கி விடுவார்" என்று கூறுவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருக்குள் இருந்து கொண்டு வழிநடத்துகிறார் என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிறதல்லவா! மன்யாபா குழந்தைகள் உட்பட ஆண்களை '**தாதா**' என்றும் பெண்களை, '**அம்மா**' என்றும் அழைப்பார். அவர் எப்போதும் சித்த நிலையில் இருந்துகொண்டு குளிப்பது, ஆடை அணிந்துகொள்வது, நெற்றியில் சந்தனம் வைத்துக் கொள்வது போன்ற புற விஷயங்களில் அக்கறை இல்லாமல் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருப்பார்.

குரு, சாதனை போன்ற விஷயங்கள் எதைப் பற்றியுமே அறியாத மன்யாபாவை உன்னதமான நிலைக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கொண்டு சென்றுவிட்டார். அவருடைய பூர்வஜென்ம கர்மாக்களினால், உரிய நேரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்து அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நிலையை அடைந்தார் என்றுதான் கூறவேண்டும். ஒருவர் யோகம், உபாசனை மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை பல ஜென்மங்களாக கடைபிடித்து வந்தாலும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருள் இல்லாமல் எதுவுமே முழுமை அடையாது என்பது திண்ணம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 158

ஹராட்கானைச் சேர்ந்த சுபேதார் பாபா

ஒருமுறை கோபால் புவா சிப்லுனிலிருந்து 20 பக்தர்களுடன் அக்கல்கோட்டுக்கு கிளம்பினார். அவர்களில் ஹராட்கான் என்கிற ஊரைச் சேர்ந்த சுபேதார் பாபாவின் குடும்பத்தினரும் வந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் பண்டரிபுரம் வந்தடைந்தவுடன் சுபேதார் பாபாவுக்கு வயிற்றுப்போக்கு ஏற்படத் தொடங்கியது. அக்கல்கோட் வருவதற்குள் அவருடைய நிலை மிகவும் மோசமானது. அவர்கள் அனைவரும் அக்கல்கோட்டில் 8 நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு, அடுத்தநாள் காலையில் சிப்லுனுக்கு கிளம்ப ஆயத்தமானார்கள். இதைக் கேட்டவுடன் சுபேதாரின் மகனான ராமச்சந்திரராவ் மிகவும் பதட்டம் அடைந்து அழுது கொண்டே, **"என் தந்தையின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக உள்ளது. நாங்கள் இங்கு நோய் குணமாகும்வரை தங்கியிருக்க முடியாது. எந்தவித வைத்தியமும் கைகொடுக்கவில்லை. எங்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை"** என்று புலம்பினார். உடனே கோபால்புவா, **"ஸ்ரீ ஸ்வாமியை அடைக்கலம் அடைவது தவிர நமக்கு வேறு வழி ஏதாவது உண்டா? அவரிடம் பிரார்த்தனை செய்வோம். அவர் ஆசீர்வதித்தால், உன் தந்தைக்கு குணமாகும்"** என்று கூறினார்.

அடுத்த நாள் காலையில் கோபால்புவாவும், ராமச்சந்திர ராவும் குளித்துவிட்டு, இஞ்சி-சக்கரையையும் கலந்து ஒரு கிண்ணத்தில் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்றனர். அப்போது மணி ஒன்பதாகி இருந்தது. மஹராஜ் சோளப்பாவின் வீட்டில் இருந்தார். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை நமஸ்கரித்துவிட்டு, **"ஸ்வாமி, உங்கள் தரிசனத்திற்காக இவ்வளவு தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறோம். நீங்கள் உங்கள் தரிசனத்தை அளித்து எங்களை சந்தோஷப் படுத்தி விட்டீர்கள். உங்கள் அனுமதியுடன் சிப்லுனுக்கு கிளம்புகிறோம். நாங்கள் விதியை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் ஊர் போய் சேரும் வரை வழியில் எதுவும் நேர்ந்துவிடாமல் காத்தருள வேண்டுகிறோம். எது நடந்தாலும் வீட்டுக்கு சென்றபின் நடக்கட்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். கருணையுள்ளம் கொண்ட மஹராஜ், "வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள்"** என்று அனுமதி அளித்தார். அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த இஞ்சி-சர்க்கரை கலவை கிண்ணத்தை மஹராஜின் பாதத்தில் வைத்துவிட்டு கொண்டு வந்தனர். அதை நோயாளிக்கு மருந்தாகக் கொடுத்தனர்.

அனைவரும் மஹராஜை மீண்டும் தரிசனம் செய்துவிட்டு, ஒரு பானை முழுவதும் தண்ணீரை நிரப்பிக் கொண்டு பயணத்தை தொடங்கினர். இரவு தங்குவதற்காக வல்சங் என்ற இடத்தில் வண்டியை நிறுத்தினார்கள். இது அக்கல்கோட்டிலிருந்து 8 மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கிறது. வண்டியை விட்டு இறங்கியவுடன் சுபேதார் பாபாவுக்கு 15 முறை வயிற்றுப்போக்கு ஏற்பட்டது. இரவு முழுவதும் அவருக்கு எந்தவித பாதிப்பும் இல்லை. பின்னர் காலை மூன்று மணியளவில் வண்டி புறப்பட்டது. ஒன்பது மணிவரை பயணம் செய்தனர். அப்போதும் அவருடைய உடல்நிலை சீராக இருந்தது. ஆனால் வண்டியை நிறுத்தியவுடன், பாதிப்பு ஏற்பட்டது. இது அனைவருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளித்தது. புவா பிரார்த்தனை செய்துகொண்டதற்கு ஏற்ப நடைபெற்றது. அவருடைய நிலை இவ்வளவு மோசமாக இருந்தபோதிலும், இஞ்சி-சர்க்கரை கலவை மட்டுமே மருந்தாக அளிக்கப்பட்டது, மற்ற வைத்திய முறைகள் எந்தவித முன்னேற்றத்தையும் அளிக்கவில்லை. இதேபோல அவர்கள் சிப்லுன் வரை சென்றடைந்தனர்.

இவ்வளவு அற்புதங்களை செய்து காட்டிய போதும் இப்போதும், எப்போதும் பல குருடர்கள் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் லீலைகள் அனைத்தையும் விவரித்துக் கொண்டே சென்றால், ஒரு புத்தகம் போதுமா? அவற்றில் பக்கதர்களின் அனுபவங்களாக கிடைத்த சிலவற்றை மட்டுமே இந்த புத்தகத்தில் விவரிக்க இயன்றது. தெரியாத, அறியமுடியாத பல லீலைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி இன்றும் என்றும் நிகழ்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 159

விதியை மாற்ற முடியுமா?

ஒரு பிராமண தம்பதிக்கு வாரிசு இல்லை. அவர்கள் இருவரும் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். அந்த பெண்மணி இரண்டு-மூன்று முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தனக்கு குழந்தை வரம் வேண்டி பிரார்த்தனை செய்து கொண்ட போதெல்லாம்,

"ஏ! அது உன் விதியில் இல்லை" என்று கூறினார். **"என் விதியில் அப்படி எழுதியிருக்கவில்லை என்றால், கடவுளைத் தேட வேண்டிய அவசியமே இல்லையே?"** என்று மீண்டும் மீண்டும் அவள் வலியுறுத்திக் கொண்டே இருந்தாள்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவளை அழைத்து இரண்டு பேரீச்சம்பழங்களை கொடுத்துவிட்டு, **"உன் மகன்கள்"** என்று கூறினார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அவள் ஜாதி பாகுபாடு பார்க்கும் குணமுடையவள். ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்ய தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த பலர் வருவார்கள். தான் அசுத்தமாக இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் குளத்தில் குளிப்பதற்காகச் சென்றாள். அப்போது சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அளித்த பேரீச்சம்பழங்களை பத்திரப் படுத்துவதற்காக மணலில் ஒரு குழி தோண்டி புதைத்துவிட்டு குளிக்கச் சென்றாள். விதிக்கு வலிமை அதிகம். குளித்து முடித்தவள், புதைத்து வைத்த பேரீச்சம்பழங்களை எடுத்துக் கொள்ள மறந்துவிட்டு சென்றுவிட்டாள். இரவு பத்து மணிக்கு பேரீச்சம்பழங்களைப் பற்றிய நினைவு அவளுக்கு வந்தது. இரவு நேரத்தில் சென்று தேட முடியாது என்பதால், காலை நேரத்தில் சென்று தேடிப் பார்க்கலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டாள்.

பொழுது விடிந்தது. எந்த இடத்தில் புதைத்தாளோ அங்கு தோண்டிப் பார்த்தபோது, பேரீச்சம் பழங்களுக்குப் பதிலாக இரண்டு முட்டைகள் இருந்தன. என்ன ஒரு அற்புதம்! இது என்ன முட்டை என்று எண்ணியவாறே அவற்றை எடுத்து பார்த்தபோது, அவை அவளுடைய கை தவறி கீழே விழுந்து உடைந்தன. அதிலிருந்து இரண்டு குருவிகள் பறந்து சென்றன. அவள் அடைந்த ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. இதைத்தான் கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை என்று கூறுவார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அளித்த பேரிச்சம்பழம் அவளுடைய வயிற்றில் கருவாகியிருந்தால், மகன் பிறந்திருப்பான்! என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு நடந்தவைகளை தன் கணவரிடம் விவரித்தாள். அனைவரும் அவளை வெகுவாக குற்றம் சாட்டினர். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் சென்றவுடன் அவர், **"ரண்டி (கெட்டவார்த்தை), என்னிடம் ஏன் பிரார்த்தனை செய்தாய்? இங்கிருந்து சென்று விடு"** என்று கோபத்தில் கெட்ட வார்த்தைகளால் வசை பாடினார். இருப்பினும் அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை விட்டு நீங்கவே இல்லை. அவள் தொடர்ந்து அவருக்கு சேவைகள் செய்து

கொண்டிருந்தாள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவள் மீது கருணை கொண்டு ஒரு தேங்காயை அளித்துவிட்டு செல்வதற்கு அனுமதி அளித்தார். பின்னர் அவளுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான்.

என்ன ஒரு அற்புதமான லீலை! விதியை மாற்ற முடியாது, இருப்பினும் நாம் தொடர்ந்து நம்பிக்கையுடன் செய்யும் பிரார்த்தனையும் குருவின் கருணையும் ஒருசேர பலனளித்தால் கண்டிப்பாக விதியை மாற்ற முடியும். மேலும் குருவின் அருள் அனைத்தையும் சாத்தியமாக்கும் என்கிற துணிச்சலை நமக்கு இந்த நிகழ்ச்சி தருகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 160

விடாப்பிடியான பிரார்த்தனை கண்டிப்பாகப் பலன் தரும்

கோகிசரே என்கிற ஊரைச் சேர்ந்த பாவடேகர் புராணிக் மிகவும் ஏழ்மையில் வாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் தன் மனைவி மற்றும் தாயுடன் சொந்த ஊரிலிரிலிருந்து கிளம்பி ஊர் ஊராக சுற்றிக் கொண்டே அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தார். பிக்ஷை எடுத்துதான் அவர் சாப்பிட வேண்டும். மூவரும் வெவ்வேறு திசைகளுக்கு சென்று பிக்ஷை எடுத்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தனர்.

வெறுமனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் மட்டும் செய்து கொண்டிருக்கிறோமே, அவருக்கு முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு பாகவதத்தை பாராயணம் செய்யலாமே என்று புராணிக்குக்கு திடீரென ஒரு நாள் தோன்றியது. அவர் தன்னிடம் இருந்த பாகவத புராணத்தை எடுத்துக்கொண்டு சோளப்பாவின் வீட்டில் இருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **"ஸ்வாமி, நான் இந்த புராணத்தை பிரவசனம் செய்யப் போகிறேன்"** என்று கூறினார்.

அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் அதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்தனர். அவரும் பிரவசனத்தைத் துவங்கினார். மஹராஜுக்கு மெதுவாக கோபம் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஒரு ஸ்லோகத்தை முடித்து இரண்டாவது ஸ்லோகத்தை தொடங்கியபோது, **"நிறுத்து, போசடிக்கே உன்னை யார் படிக்கச் சொன்னது?"** என்று கூச்சலிட்டார். பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டு படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு அவர் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். அடுத்த நாள் மதியம் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்துவிட்டு ஸ்லோகத்தை படிக்கத் தொடங்கியவுடன், **"மாதர்சோத், இங்கிருந்து சென்றுவிடு"** என்று மீண்டும் கூச்சலிட்டார். சேவகர்கள் அனைவரும் புராணிக்கிடம் வந்து, **"மஹராஜ் கெட்டவார்த்தைகள் உபயோகிக்கிறார். நிறுத்திவிடுங்கள்"** என்று வலியுறுத்தினர். மூன்றாவது நாளும் இதே போல நடைபெற்றது. புராணிக் புவாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வசவுகள் நிற்கும் வரை தொடர்ந்து தினமும் வந்து படிக்கலாம், எந்த நாளில் அவர் வசை பாடுவதை நிறுத்துகிறாரோ அன்றிலிருந்து தனக்கு நல்ல நிலை ஏற்படும், அப்போது தன் புராண பிரவசனத்தை நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டார். ஆறு மாத காலத்திற்கு தினமும் வசவுகளை வாங்கிக்கொண்டு தன் நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக இருந்தார். பொறுமையை சோதிப்பது ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு பிடித்தமான ஒன்றாயிற்றே!

"நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ தெரியவில்லை. இந்த ஜென்மத்தில் எந்த தீங்கும் செய்யவில்லை.இருப்பினும் மஹராஜ் என்னிடம் ஏன் இவ்வளவு கோபமாக இருக்கிறாரோ தெரியவில்லை. வேசிகளிடமும், இஸ்லாமியர்களிடமும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடமும் அவர் கருணையை பொழிகிறார். ஆனால் என்னை வசை பாடிக் கொண்டே இருக்கிறார்" என்று அனைவரிடமும் புராணிக் புவா புலம்பிக் கொண்டிருந்தார். **"நீங்கள் ஏதோ பெரும்பாவம் செய்திருக்கிறீர்கள்"** என்று சிலர் கூறினர். புவாவுக்கு இது தாளமுடியாத துன்பத்தை அளித்தது. இரவு வீட்டுக்கு வந்தவுடன் யோசனையில் ஆழ்ந்தவர், இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்வதை விட தன் உயிரை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் மேலோங்கியது. விடிந்தவுடன் காஜா பீர் தர்காவுக்கு அருகில் இருக்கும் இடுகாட்டுக்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் ஒரு குன்றில் ஆளரவம் இல்லாத ஒரு சிறு குகை உண்டு. அங்கு சென்று அமர்ந்துகொண்டார். அவருடைய மனைவியும், அன்னையும் இவரைக் காணாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். இரு பெண்களும் உணவேதும் உண்ணாமல், அழுது அழுது

வீங்கிய கண்களுடன் தெருத்தெருவாக இவரைத் தேடி அலைந்தனர். இரவு வரத் தொடங்கியது. **"அவர் பக்கத்து கிராமத்திற்கு சென்றிருப்பார். வந்துவிடுவார்"** என்று சிலர் ஆறுதல் கூறினர். **"என்னிடம் கூறாமல் என் மகன் எங்குமே செல்ல மாட்டான்"** என்று அவருடைய அன்னை உறுதியாகக் கூறினாள்.

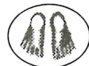
மூன்று நாட்களாகியும் புராணிக் வராததால் இரு பெண்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை அடைக்கலம் அடைந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு ஓவென ஒப்பாரி வைத்தனர். **"ஸ்வாமி..! நாங்கள் எங்கள் ஊரில் வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருந்தோம், உங்களை அடைக்கலம் அடைந்தால் அனைத்தும் சரியாகிவிடும் என்கிற நம்பிக்கையுடன் இங்கு வந்தும் எங்களுக்கு இப்படி நேர்ந்து விட்டதே! தந்தையே தன் குழந்தையை விலைக்கு விற்றால்! தாயே தன் குழந்தைக்கு விஷம் வைத்தால்! குழந்தை யாரிடம் சென்று அடைக்கலம் அடைவது? எங்களுக்கு அபயம் அளியுங்கள் ஸ்வாமி... என் மகன் எங்கிருக்கிறான் என்பது தெரியும் வரை நான் உங்கள் பாதத்தை விட மாட்டேன். தற்கொலை பாவம் என்றால் நீங்கள் எனக்கு அருள் புரியவேண்டும். உங்களால் பிரபஞ்சத்தை ஒரு நொடியில் அழித்துவிட்டு புதிதாக இன்னொன்றை உருவாக்க முடியும், ஊமையை பேச வைக்க முடியும், பிச்சைக்காரனை அரசனாக்க முடியும், முட்டாளை ஞானியாக்க முடியும், எங்களுடைய பிரச்சனை உங்களுக்கு ஒரு சிறு துரும்பு போன்றது. நீங்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பலவற்றை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இருப்பினும் எங்களுடைய பூர்வஜென்ம கர்மாக்கள் வலிமையுடன் இருக்கும்போது, நீங்கள்தான் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனால் பரிசக்கல்லின் ஸ்பரிசம் பட்டவுடன் இரும்பு தங்கமாக மாறவில்லையா? அதேபோல உங்களுடைய தரிசனம் அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் அழித்துவிடுமே! தயவுசெய்து எங்களை ஆசீர்வதித்து, துன்பங்களில் இருந்து காப்பற்றுங்கள் ஸ்வாமி..."** என்று கெஞ்சினாள்.

அவளுடைய புலம்பல்களை கேட்டு பிரபஞ்சத்தின் தலைவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார். அதைப் பார்த்தவுடன் அந்த பெண்மணி, **"மஹராஜ், நீங்கள் பதில் அளிக்கும்வரை உங்கள் பாதத்தை விடவே மாட்டேன்"** என்று கூறிக் கொண்டே இன்னும் அழுத்தமாக அவர் பாதத்தை பிடித்துக் கொண்டாள். உறுதியான பக்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமியை உருக வைத்து விடாதா என்ன? ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் இருந்த நாய்களுள் ஒன்றான

மோட்டியாவை அழைத்து, **"ஏ! அவனை சென்று அழைத்துவா!"** என்று கூறி மஹராஜ் அனுப்பி வைத்தார். உடனே அந்த அதிசயம் நடந்தது. புராணிக் புவா அமர்ந்து கொண்டிருந்த இடத்திற்கு அந்த நாய் சென்றது. அதைக் கண்டவுடன், அது மஹராஜுடைய அழைப்பு என்பதை புராணிக் புவா அறிந்து கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக நாயுடன் வந்தார்.

அவர் வந்தவுடன், **"விடாப்பிடியான பிரார்த்தனை கண்டிப்பாக பலனளிக்கும்"** என்ற அர்த்தத்துடன் வரும் துக்காராம் மஹராஜுடைய வரிகளை இரண்டு அல்லது மூன்று முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். புராணிக் புவா ஓடிச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். தாயும் மகனும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை தங்கள் கண்ணீரால் சுத்தம் செய்தனர். பின்னர் தங்கள் கைகளை கூப்பியவாறு, **"நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் மஹராஜ்?"** என்று பவ்வியமாக கேட்டனர். **"அமருங்கள்"** என்று மஹராஜ் கூறினார். பறவைகளும், விலங்குகளுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படும் போது, இவர்கள் எம்மாத்திரம்? மூவரும் மூன்று நாட்கள் உபவாசத்தை அன்று முடித்துக் கொண்டனர். புராணிக் புவா மதியம் மீண்டும் தன் பாகவத பிரவசனத்தை துவங்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அதைக் கேட்டு ரசித்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு புராணிக் புவாவுக்கு ஒரு கனவு தோன்றியது. அதில் பூர்வஜென்மத்தில் அவர் ஒரு கசாப்புக்காரனாக பிறந்திருந்தார். அவர் வெட்டிய பல மிருகங்களில் பசுவும் அடங்கும். ஒருநாள் அவர் ஒரு மலைப்பகுதிக்கு குளிப்பதற்காக சென்றபோது ஒரு ஏழை பிராமணன் கிழிந்த ஆடை அணிந்து கொண்டு, குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பத்தைப் பார்த்து இரக்கப்பட்டு ஒரு வேட்டியும், போர்வையும் அவருக்கு அளித்தார். இந்த புண்ணியத்தினால் அவர் இந்த பிறவியில் பிராமணனாகப் பிறந்திருந்தார். ஆனால் பாவங்கள் மிகுதியாக இருந்ததால் இவ்வாறு துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். உடனே அவருடைய கனவு கலைந்து விழித்துக் கொண்டார். விடிந்தவுடன் குளித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றார். அவரைக் கண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"ஒருவர் தான் எவ்வளவு பாவங்கள் செய்திருக்கிறார் என்பது தெரியாமல் மற்றவர்களைக் குறை கூறுவது எந்த விதத்தில் ஞானமாகும்? மாதர்சோத், நீ அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைப் பற்றி என்ன சொல்கிறாய்? நீ எவ்வளவு மிருகங்களைக் கொன்றிருக்கிறாய் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?"** என்று கேட்டவுடன் தன் கனவுக்கான அர்த்தத்தை அவர் புரிந்து கொண்டார்.

சூரியன் எப்படி அனைத்து இடங்களிலும் தன் ஒளியை பரப்புகிறதோ, அதேபோல ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தன் கருணை கடாக்ஷத்தினால் அனைவருடைய அறிவையும் ஞானத்தினால் ஒளியூட்டுகிறார். புராணிக் புவா தன் கர்மவினைகளை முழுமையாக அறிந்து கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதத்தை பிடித்துக் கொண்டு, "**நாங்கள் நன்றிக்கடனாக எங்கள் தோலை உங்களுக்கு செருப்பாக செய்து கொடுக்கிறோம் அல்லது எங்கள் உயிரையே உங்களுக்கு சமர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறோம். எங்கள் பாவங்கள் அனைத்தும் தொலையட்டும். ஆனால் எப்போதும் உங்கள் பாதங்களை மட்டும் விடவே மாட்டேன் ஸ்வாமி...**" என்று கண்ணீர்விட்டு கதறினார். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவரை ஆசீர்வதித்தார். அவர் மிகுந்த மனத்திருப்தியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குச் சென்றார். பின்னர் மஹராஜின் அனுக்கிரகம் அவருக்கு முழுமையாக கிடைத்து நல்ல முறையில் வாழ்ந்தார். நாமும் நம் தீய கர்மாக்களை எரித்து அழிக்க ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களை விடாப்பிடியாக பிடித்துக்கொள்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 161

பிராமணரைப் பிடித்த பிசாசு

பிசாசின் தொந்தரவினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பிராமணரும் அவருடைய மனைவியும் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்தனர். அந்த பிராமணரை கையில் பிடித்துக் கொண்டே அவருடைய மனைவி தினமும் பிக்ஷை எடுப்பாள். அந்த பிராமணரோ அனைவரின் மீதும் காரி உமிழ்வார், கணவரின் மீது அதீத பிரியமுள்ள அந்தப் பெண் அனைவரிடமும் மன்னிப்பு கேட்பாள். மாலை நேரத்தில் தன் கணவனை பிடித்துக்கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஆரத்தியை தரிசனம் செய்வதற்காக வருவாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தெய்வீக ஒளியைக் கண்டால் அந்த பிராமணருக்கு பெரும் துன்பங்கள் ஏற்படும்.

ஆரத்தி நேரத்தில் பல வேடிக்கையான செயல்களில் அவர் ஈடுபடுவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தீர்க்க தரிசனத்தை காண முடியாமல் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிவிடுவார். அந்த பெண்ணின் மீது இரக்கம் கொண்ட சேவகர்கள் சிலர் அந்த பிராமணரை துரத்தி பிடித்து அவளிடம் ஒப்படைப்பர். ஆரத்தியின் போது உண்டாகும் புனிதமான ஓசைகளை அவரால் கேட்க முடியாது, அதனால் அவர் தன் காதுகளை மூடிக் கொண்டும், நடனமாடிக் கொண்டும், தரையில் உருண்டுக் கொண்டும் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வார்.

இதேபோல பல நாட்களுக்கு தொடர்ந்தது. அந்த பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் தன் கணவனை குணப்படுத்தும்படி பிரார்த்தனை செய்து கொள்வாள். ஒருநாள் அந்த பிராமணரின் உடலில் இருந்த பிசாசு பேசத் தொடங்கியது. “தத்தரின் தர்பாரில் நியாயத்திற்கு இடம் இல்லை. ஸ்வாமி என்னை தேவையில்லாமல் அடித்து உதைக்கிறார்” என்று கூறிக்கொண்டே ஓவென கதறி அழுதது. “ஏன் அழுகிறாய்?” என்று மஹராஜ் கேட்டார். “மஹராஜ் இவர் என்னை 2000/- ரூபாய் ஏமாற்றிவிட்டார். நான் மிகவும் ஏழ்மையானவன் என்பதால் தற்கொலை செய்து கொண்டேன். அதனால் பிசாசாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். இவர் மட்டும் என்னை ஏமாற்றவில்லை என்றால் நான் தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஆகவே என்னை நிராகரிக்காமல் நியாயம் வழங்க வேண்டுகிறேன். அவர் என்னுடைய 2000/- ரூபாயை கொடுத்துவிட்டு என்னுடைய ஈமச்சடங்குகளை செய்ய வேண்டும். அப்படி செய்தால் நான் சென்று விடுகிறேன்” என்று கூறியது. “இவன் மிகவும் ஏழை” என்று மஹராஜ் கூறினார். **“நான்தான் அவரை ஏழையாகவும், குழந்தை இல்லாதவராகவும் ஆக்கினேன். அவர் என் பணத்தை திருப்பி அளித்தாக வேண்டும்”** என்று திட்டவட்டமாக கூறியது. **“இவன் சேவைகள் செய்துவிட்டான். உன் பணம் உனக்கு கிடைக்கவில்லையா என்ன?”** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கேட்டார். கோபத்துடன் அந்த பிசாசு, **“அவர் என் பணத்தை திருப்பி அளிக்கும் வரை நான் செல்ல மாட்டேன்”** என்று கூறியது. இதைக் கேட்டவுடன் மஹராஜ் பலமாக சிரித்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி அங்கிருந்த ஒருவரின் தலைப்பாகையை கழற்றி கொடுக்கச் சொன்னார். அதன் ஒரு முனையை ஒருவரிடம் கொடுத்துவிட்டு மறுமுனையை மரத்தூணில் இருந்த ஓட்டை வழியாக புகுத்தி தன் கையில் வைத்துக் கொண்டார். எதிர்முனையில் இருப்பவரை அந்த துணியை இழுக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். உடனே பிசாசு பிடித்த பிராமணரின் கை கால்கள் மற்றும் உடல் முழுவதும் தாளமுடியாத வலி ஏற்பட்டது. அவர் தரையில்

உட்கார்ந்துகொண்டு ஓவென அழுதார். **"மஹராஜ் என்னை விட்டுவிடுங்கள். நான் இனிமேல் அவரிடம் பணம் கேட்க மாட்டேன். நீங்கள் கூறும்படி நடந்து கொள்கிறேன்"** என்று அழுது புலம்பியது. கருணையின் மறுவடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பாதுகைகளை அவர் மீது தூக்கி எறிந்தார். அந்த பிசாசு எழுந்து நின்றுகொண்டு, **"மஹராஜ், நான் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?"** என்று கேட்டது. **"அங்கிருக்கும் மரத்தின் கீழே சென்று அமர்ந்து கொள்"** என்று கூறி ஒரு புளியமரத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுட்டிக்காட்டினார். பிசாசு சில நிமிடங்கள் அங்குமிங்கும் உலாவிவிட்டு, அந்த பிராமணரை விட்டு நீங்கியது.

பிராமணர் தன் சுயநினைவுக்கு வந்தார். அந்தப் பெண் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. இழந்த தன் வாழ்க்கை அவளுக்கு மீண்டும் கிடைத்து விட்டதல்லவா? அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை தன் கண்ணீரால் தூய்மையாக்கினாள். அடுத்த நாள் காலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியம் படைத்து விட்டு, **"மஹராஜ், நீங்கள் என் வாழ்க்கையின் பேரிடரை விலக்கி தள்ளி இருக்கிறீர்கள். நான் இப்போது இருக்கும் மனோநிலையை வெறும் வார்த்தைகளால் கூற முடியாது"** என்றாள். **"மஹராஜ் நாங்கள் இப்போது என்ன செய்வது?"** என்று கேட்டவுடன் மஹராஜ் தன் பாதுகைகளை அவள் மீது தூக்கி எறிந்தார். அதை அவள் பயபக்தியுடன் கொண்டு சென்று தன் காலம் முழுவதும் பூஜைகள் செய்து வணங்கி வந்தாள்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

